

အမုန်းမရှားမှလွတ်မြောက်ခွင့်

BURMESE
CLASSIC

ပန်းရတနာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၆၀၇၀၅၀၉

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၇၀၂၀၆၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဇွန်လ၊ ၂၀၀၉

ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးအောင်ခိုင်

(ရွှေအိမ်မှူးစာပေ)

အမှတ်(၂၂၁)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်မေသက်ခိုင်

(ပြည့်စုံပုံနှိပ်တိုက်)

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး

၁၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ် ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

၈၉၅-၈၃

ပန်းရတု

အမုန်းများမှလွတ်မြောက်ခွင့် / ပန်းရတု ။ - ရန်ကုန်၊

ရွှေအိမ်မှူးစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။

(၂၁၅) စာ ၊ ၁၂ စင်တီမီတာ x ၁၈.၅ စင်တီမီတာ

(၁) အမုန်းများမှလွတ်မြောက်ခွင့်

ပန်းရတု

ပန်းရတု

အိတ်ယထပ်၊အေးရိပ်မွန်ငှလမ်း၊

ကန်လိုင်မြို့နယ်၊ရန်ကုန်။

ratu@gmail.com

www.burmeseclassic.com

ယောက်ျားတွေက အချစ်ကို အပျော်ဖြေခံ ပစ္စည်းတစ်ခုလောက်ပဲ တန်ဖိုးထားတယ်။ မိန်းမတွေကတော့ အချစ်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြတယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး နှစ်လုံးမှာ အကြောင်းများ ပါဝင်ပြီး ပျော်ဝင်နေပါတယ်။ အချစ်အတွက် ကျွန်မက ကျွန်မရဲ့မာနနဲ့ အတ္တကို ချိတ်ချီးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့အကြင်နာတွေ၊ မေတ္တာတွေ၊ အချစ်တွေကိုတော့ လောဘတကြီးကို မျှော်လင့်မိတယ်။ ကျွန်မမှာ လောဘတွေရှိတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ သူ့ဆီက အချစ်တွေကို အကုန်လိုချင်တဲ့ လောဘပါ။ ကျွန်မမှာ အတ္တတွေ ရှိနေတယ်ဆိုရင် ဒါဟာ သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့ အတ္တပါ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ရူးအွပ်မှုတစ်ခုဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မသိလိုက်ရတဲ့အချိန်က သိပ်ကို နောက်ကျလွန်းနေပြီ။

BURMESE CLASSIC

အိမ်မက်မေ

အခန်း(၁)

ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးအတွင်းတွင် ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲလေးကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပနေသည်။ တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသော မီးရောင်များ ကြားတွင် သတို့သားနှင့် သတို့သမီးလေးကလည်း လက်ချင်းတွဲကာ ဧည့်ပရိသတ်များကို လိုက်လံဧည့်ခံနေလေသည်။

သတို့သားကလည်း သူ့သတို့သမီးလေးကို တော်တော်ချစ်မှန်း သတို့သား၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်သည်။ သတို့သမီးလက်လေးကိုတွဲပြီး အရိပ် တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုတစိုက် ယုယကြင်နာနေပုံမှာ မြင်ရသူအပေါင်း၏ ရင်ကို ကြည့်နှုန်း ချမ်းမြေ့စေသည်။

ပြုံးပြုံးလေးနှင့် သတို့သား၏ လက်လေးကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသော သတို့သမီးလေး၏ မျက်နှာလေးမှာလည်း လမင်းကြီးကို ကြည့်နေရသလို

ဝင်းထိန်လှပလွန်းပါသည်။ ကြည့်နှုန်းရိပ်များဖြတ်ပြေးနေသော သတို့သားနှင့်သတို့သမီးကို ကြည့်ကာ ပရိသတ်အပေါင်းပင် အပျော်များကူးစက်ကာ တက်ကြွပျော်ရွှင်နေကြလေသည်။

တစ်ခြံလုံးအပြည့် များပြားသော လူပရိသတ်များကလည်း ဝိုင်းဝန်းကာ ကောင်းချီးပေးနေကြသည်။

“လိုက်ဖက်လိုက်တာနော်..။”

“ဟုတ်တယ်။ အရမ်းကို အတွဲညီတာပဲ။ သတို့သားက သတို့သမီးထက် ခုနစ်နှစ်ကြီးတယ်သာ ပြောတယ်။ အရမ်းအတွဲညီတာပဲနော်။”

“ဟုတ်တယ်။ သတို့သမီးလေးက ငယ်လည်း ငယ်၊ ချောလည်းချောတော့ သတို့သားအတွက် ကံကောင်းတာပဲ။”

“သတို့သမီးလေးလည်း ကံကောင်းတာပဲ။ ကြည့်ပါလား။ သတို့သားပုံ ကြည့်ရတာ အရမ်းကို အကြင်နာတရား ပြည့်ဝမယ့်ပုံ။ သူ့ကောင်မလေးကိုလည်း ဂရုစိုက်လိုက်တာမှ ပြာလို့။”

ခြံထဲရှိ မိန်းကလေးများကလည်း အိပ်မက်ကို ကြည့်ကာ အရမ်းအားကျနေကြသည်။ အိပ်မက်ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့ပြောသော စကားများကို ကြားကာ ကမ္ဘာပေါ်

တွင် အိပ်မက်လောက် ကံကောင်းသူမရှိလို့တောင် ထင်မှတ်လာသည်။ အိပ်မက်တို့ ဝိုင်း တစ်ဝိုင်းပြီး တစ်ဝိုင်းလိုက်ဧည့်ခံကြသည်။ ကိုသူငယ်ချင်းများ ဝိုင်း ရောက်သည်နှင့် ကိုသူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းစုနေကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းက ငါတို့ကိုလျှို့ထားပြီး မင်္ဂလာဆောင်ကျမှ မင်းမိန်းမ ချောချောလေးကို ထုတ်ကြွားတာပေါ့လေ။”

ကိုသူငယ်ချင်းများထဲမှ အကျီအဖြူနှင့် စတိုင်ပန်အနက်ကို တွဲဝတ်ထားသော အသားဖြူဖြူ လူတစ်ယောက်က ကိုအား နောက်လိုက်သည်။ ကိုမျက်နှာကလေးကလည်း သဘောကျ ကျေနပ်ဟန်အပြည့်ဖြင့် ပြုံးရွှင်နေသည်။

“ဒါပေါ့ကွာ မင်းကလည်း မနာလိုမဖြစ်စမ်းပါနဲ့။ အိပ်မက်လက်လေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ထားရင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းအား ပြန်လည်ချေပလိုက်သည်။ အိပ်မက်ဘက်လည်း လှည့်ကာ ရွန်းရွန်းစားစားကြီး စိုက်ကြည့်နေသေးသည်။

“အိပ်မက်လေး ... ဒါကိုရဲ့ ကျောင်းနေဘက် အမုန်းဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ။ အော်...များလို့

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ... ဆောရီးကွာ ငါက အိပ်မက်ရှေ့မှာ မလိမ့်တတ်တော့ အမုန်အတိုင်း ပြောမိသွားတယ်။”

ကိုက ပျော်ရွှင်နေသဖြင့် သူသူငယ်ချင်းတွေကို တမင် စိတ်မဆိုး ဆိုးအောင် စုနေသကဲ့သို့ သူငယ်ချင်းများကလည်း ဒေါဒီးသွား၍ ကိုကို မျိုးစုံ ပြန်ပြောကြလေသည်။ သူတို့တစ်ယောက်တစ်ခွန်းစကားများကို ကြားကာ အိပ်မက်လည်း သူတို့နှင့် ရင်းနှီးလာကာ ပျော်ရွှင်လာသည်။

“ဒါပေါ့ကွာ၊ ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်ထားတာ ဆိုတော့ ကလေးရှေ့မှာတော့ ဒီလိုပဲပြောရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ဒါပေါ့ ... သိပ်မုန့်တဲ့စကားပဲ။”

ကိုသူငယ်ချင်းများက ကိုကို ဝိုင်းနှိပ်ကွပ်ကြသည်။ အိပ်မက်က ကိုထက် ခုနစ်နှစ်ငယ်တော့ အိပ်မက်ကို ကိုက မုန့်ပေးကြိုက်တယ်ဟု တမင် ကို မခံချင်အောင် စုနေကြသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အိပ်မက်ကို ကိုက တစ်ခါမှ မုန့်မကျွေးဖူးဘူး။”

အိပ်မက်က နှုတ်ခမ်းလေ့ထော်ကာ ပြန်ရုန်တွေ

လိုက်သဖြင့် ကိုသူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အိပ်မက် အသက်ငယ်နေတာ အပြစ်လား။ ကိုကတော့ အိပ်မက်စကားကြားတော့ အိပ်မက်ပဲလေးကိုဖက်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။ ဒါမှ ကိုမိန်းမကွ ဆိုပြီးတောင် အားပေးလိုက်သေးသည်။

“အဲဒါကြောင့် ကြားသုံးကြား မဝင်နဲ့ဆိုတာ။ မင်းက နေမှမနေနိုင်တာ။ အခုလိုအချိန်မျိုးက ဘယ်သူခွဲခွဲ တို့မခွဲလေကွာ မသိဘူးလား။”

ကိုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဘေးနားက သူငယ်ချင်းကို ပြန်နှိပ်ကွပ်လေသည်။ ကိုကတော့ ပြုံးကာ စကားစလိုက်သည်။

“နေကြဦး။ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဦး။ အိပ်မက်... ဒါက မင်းဇော်၊ ဘေးနားက သူရိန်၊ သူက ကျော်မြင့် ၊ ဒီဘေးနားက မျက်မှန်နဲ့တစ်ယောက်ကတော့ မျိုးဝင်းတဲ့၊ အားလုံးက ကိုယ်နဲ့ဆေးကျောင်းအတူတက်ခဲ့ကြတဲ့ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းတွေချည်းပဲ။”

တကယ်တော့ ဒီနေ့ပွဲမှာ ကိုဘက်ကလူ ဆို၍ ကိုသူငယ်ချင်းတွေသာပါသည်။ ကိုက မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သည်။ ကျန်တာ အိပ်မက်မိဘတွေ့ထက်ထက်

ကတည်းက သိခဲ့သော မိတ်ဆွေများနှင့် အိပ်မက်တို့ ကုမ္ပဏီမှ ဝန်ထမ်းများ၊ အိပ်မက်သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများနှင့် အိပ်မက် ဦးလေးတို့သာ ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်တို့ နှစ်ယောက်လုံးတွင် မိဘများလည်း မရှိကြတော့ပေ။ ဒါကြောင့်လည်း အိပ်မက်ကို ချစ်ခင်၍ နားလည်ပေးသော ကိုကို ဦးလေးကလည်း သဘောတူကာ အမြန်လက်ထပ်ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးလေးကလည်း တစ်ဦးတည်းသော တူမလေးကို မြန်မာပြည်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထားရသဖြင့် နေ့စဉ်စိတ်မချ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့် ဒီမှာခဏနေလိုက်၊ ဟိုပြန်လိုက် လုပ်နေရသော ဦးလေးလည်း အခုတော့ အိပ်မက်လက်ထပ်လိုက်သဖြင့် ဒီဝင်္ဂက ကျွတ်ပြီဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းများကိုတော့ အိပ်မက်ဖေဖေ လက်ထက်ကတည်းက လုပ်ကိုင်ခဲ့သော လူယုံဦးလေးကြီးနှင့် အိပ်မက် ဦးလေးက ပေါင်းကာ လုပ်ကိုင်ကြသဖြင့် စီးပွားရေးအတွက် အိပ်မက် စိတ်မပူခဲ့ရပေ။ အခုတော့ ရန်ကုန်က ကုမ္ပဏီကို ကိုက ဦးစီးကာ ဘန်ကောက်ကုမ္ပဏီကိုတော့ ဦးလေးက ဦးစီးမည်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်မက်ဘို့ ဘဝက အစစအရာရာ ပြည့်စုံလှပခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။”

အိပ်မက် အတွေးတွေ လွင့်သွားရမှ အမြန်စုစည်းကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်။”

ကိုမင်းဇော်မှာ အားလုံးကိုယ်စား အိပ်မက်ကို ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ အားလုံးကလည်း ပြုံးပြ ခေါင်းညိမ့်ကာ သဘောတူကြလေသည်။ ကိုကတော့ နောက်ခိုင်းများကို ဆက်ပြီး နှုတ်ဆက်ရန် ထွက်လာသော်လည်း သူ့သူငယ်ချင်းများကို စိတ်မပြတ်စွာနှင့် နောက်ကျမှ ပြန်ရန်ပင် မှာနေသေးသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ နောက်ကျမှ ပြန်နော်”

“စိတ်ချ တစ်ညလုံးနေပေးမယ်။”

“ဟေ့ကောင် တစ်ညလုံးတော့မရဘူးနော်...”

“အေးပါ ... ဟဲဟဲ ... တစ်ညလုံး မနေစေချင်ရင်တော့ မင်းအလိုက်သိရမှာပေါ့။ မင်း အလိုက်သိရင် မနေပါဘူးကွာ။”

ကိုမျိုးဝင်းက ကိုကို တမင်ညှဉ်းနေသည်။ ကျန်တဲ့ လူများကလည်း လက်မနဲ့ လက်ညှိုးကိုကွေးကာ ဝလုံးပုံစံလေး လုပ်ပြကြသည်။ ငွေပေးမှ ပြန်ကြမည်ပေါ့။ အိပ်မက်နှင့် ကိုလည်း သူတို့ဆိုလိုချက်ကို အခုမှပဲ

သဘော ပေါက်သွားသည်။

“အေးပါကွာ ... အေးပါ ပေးပါ့မယ်၊

ကဲ ... ငါ တစ်ခြားပိုင်းတွေ သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးမှ တွေ့မယ်။”

“အိုကေ သူငယ်ချင်း ... ငါတို့ ဒီနားကကို တစ်ဖဝါးမှမခွာဘဲ မင်းကိုစောင့်နေမယ်။”

ကိုနဲ့ အိပ်မက်လည်း တစ်ခြားပိုင်းတွေကို လိုက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကိုကိုလည်း ဦးလေးက အလုပ်ခွင်ထဲ ဝင်ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် အလုပ်နှင့် ပတ်သတ်သော လူကြီးများ၊ စီးပွားရေးသမားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ အိပ်မက်လည်း သူတို့ပြောသော စီးပွားရေးအကြောင်းများကို စိတ်မဝင်စားသဖြင့် ကိုအား ခဏဟုပြောကာ အိပ်မက် သူငယ်ချင်းများပိုင်းတွင်သာ ကိုကိုစောင့်နေလိုက်သည်။

“မိန်းမတွေ”

“လာထိုင် မိအိပ်မက်။ ရှင့်ကို အင်တာဗျူးရမယ်”

ဖူးဖူးက အိပ်မက်လက်ကိုဆွဲကာ သူ့ဘေးက ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကျန်သော သူငယ်ချင်းများကလည်း ပိုင်းဝန်းစပ်စုရန် အသင့်အနေအထားကို ရှောင်ရုံ သွားကြသည်။

“ဘာဗျူးမှာလဲ၊ နင်တို့နော် ... မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မမေးကြနဲ့။”

အိပ်မက်ရှက်ရှက်နှင့် အရင်ပိတ်ပြောထားသည်။

နို့မို့ သူတို့က လွယ်တာမဟုတ်။ မဟုတ်မဟပ်တွေ အိပ်မက်ကို လာမေးဦးမည်။

“အော်...တစ်ခြားမဟုတ်ပါဘူး။ အခု နင့်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားရလဲလို့ပါ။ ငါတို့ထဲမှာ ကျောင်းပြီး တာနဲ့ ယောက်ျားတန်းယူတာဆိုလို့ နင်တစ် ယောက်တည်းရှိတာ မဟုတ်လား။ အဟီး... ဒါကြောင့် အတွေ့အကြုံလေး သိရအောင် မေး ကြည့်တာ။”

ဖူးဖူးက တကယ်သိချင်စိတ်ဖြင့်မေးမှန်း ဖူးဖူး မျက်ဝန်းများက သက်သေပြနေသည်။ အင်းပေါ့လေ ... ဖူးဖူး သိချင်မယ်ဆိုလည်း သိချင်စရာကိုး။ အခုလို အသက်နှစ်ဆယ်လေးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို ဘယ်သူကမှ မစဉ်းစားသေးပါ။ အိမ်ထောင်တာဝန်ကို ထမ်းဖို့ဆိုတာ လွယ်မှ မလွယ်တာ...။ အိပ်မက်ကတော့ ကိုကို ချစ်တာ ရော၊ အားကိုးတာရော၊ အိပ်မက်ရဲ့ အထီးကျန်ဘဝမှာ တစ်ခုတည်းသော တွယ်တာစရာက ကိုပဲရှိတာ။ ကိုရှိရင် အိပ်မက်ဘဝက အရာရာပြီးပြည့်စုံနေတာပဲ။ ဘာလို့ လက်

မထပ်ရဲစရာ ရှိမလဲ။

“ငါအရမ်းပျော်တယ်။ ပြီးတော့ ကို ရှိနေလို့လည်း ငါ့ဘဝ ပြည့်စုံသွားပြီလို့ ခံစားရတယ်။”

“မစောဘူးလား အိပ်မက်ရယ်။ နင့်ကိုလေ လွတ် လပ် ပျော်ရွှင်တဲ့ အပျိုလေးအဖြစ် ငါ မြင်ချင် သေးတာ။”

ကြည်ပြာအပြော်ကြောင့် အိပ်မက်တစ်ချက် ပြုံးမိ သည်။ အင်းပေါ့လေ ... သူတို့လို မိသားစု စုံစုံညီညီနေရတဲ့ လူတွေက အထီးကျန်တဲ့ ဝေဒနာကို သိမှမသိကြတာ။

“နင့်စေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟာ ငါနဲ့ ကိုက နင်တို့တွေလို မဟုတ်ဘူးလေ။ တစ်ကောင်ကြွက်တွေ။ ငါတို့ဘဝတွေက အရမ်း အထီးကျန် ဆန်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ပျော်ရွှင်တဲ့ မိသားစုဘဝ လေးကို တည်ထောင်မယ်လို့ ရည်စူးပြီး စောစော လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ။”

“ဒါဆို နင်က မကြာခင် သားသားလေးတွေ၊ မီးမီး လေးတွေနဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မကြီး လုပ်ကြမယ် ပေါ့။”

မာလာက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်ပင် မေး

လာသေးသည်။ အိပ်မက်ကလည်း မေးလေးမော့ မျက်စိ
လေး ပစ်ကာပင် ...

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့။”

“မိန်းမ ... ရုပ်ကိုက မရှက်ဘူး။”

“အဟီး။ ငါဘဝမှာ ငါခုနစ်တန်းလောက်
ကတည်းက အရမ်းအထီးကျန်ဆန်ခဲ့တာ။ အခုမှ
ဘဝအမောတွေကို ပြေရာမှာ။ နားလည်ပေးပါ
ပရိသတ်ကြီး ကျွန်တော် ဒီလောက်အထိ ချစ်တဲ့
ဟာကို့..။”

အိပ်မက်က ပြောနေရင်းမှ ထ၊ဖောက်ကာ စိုင်း
စိုင်းသီချင်းကိုပင် ထဆိုပြလိုက်သေးသည်။ သူငယ်ချင်း
များကလည်း အားရပါးရကို အားပေးကြသည်။

“အရူးမ။”

“ဘာပဲပြောပြော နင်ကံတော့ ကောင်းပါတယ်။
ကိုမိုးဒေဝါကို ကြည့်ရတာ နင်ကိုတော့ တော်
တော် ချစ်ပုံရပါတယ်။”

ကြည်ဖြာက မေးလေးကို ပွတ်ကာပင် သေချာ
စဉ်းစားပြောနေသေးသည်။

“သိပ်တော်တဲ့ ငါသူငယ်ချင်းလေး ဂုဏ်ပြုရမယ်။
ရွတ်။”

ကြည်ဖြာက ကိုအကြောင်းကို အကောင်းပြော
သဖြင့် အိပ်မက် ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာ ဘေးမှာရှိနေသော
ကြည်ဖြာကို ထနမ်းလိုက်သည်။

“နင် ... ကြည်ဖြာကို ကိုမိုးဒေဝါများ မှတ်နေ
သလား။ သိပ်မနမ်းနဲ့။ တော်ကြာ ကိုမိုးဒေဝါ
အတွက် မကျန်ဘဲ နေဦးမယ်။”

“မိဖူးမ စိတ်ပုပ်မ။ ပြောစရာလား။”

အိပ်မက် ရှက် ရှက် နှင့် ထအော်လိုက်သည်။
အိပ်မက်ပရုံးပေါ်သို့ လက်နွေးနွေးတစ်စုံ ကျရောက်လာ
သဖြင့် အိပ်မက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကို။”

“အိပ်မက်.. ဧည့်သည်တွေ ပြန်တော့မယ်။ သွား
နှုတ်ဆက်ရအောင်။”

ကိုက အပြုံးနုနုနှင့် အိပ်မက်ကို ကြင်ကြင်နာနာ
လာခေါ်သည်။ အိပ်မက် ကိုကို မော့ကြည့်ရင်း အိပ်မက်ရဲ့
လက်ရှိဘဝလေးကို ကျေနပ်လာသည်။

“ဟုတ် ... ကို။”

ကိုလက်လေးကို မြဲမြဲတွဲရင်း ကိုခေါ်ဆောင်ရာ
ခြံဝသို့ ခြေထောက်များပင် မြေပြင်မထိဘဲ အိပ်မက်ထဲတွင်
လမ်းလျှောက်သူလို လွင့်မျောကာ ပါလာခဲ့သည်။

ဧည့်သည်များလည်း တစ်ဖွဲ့ဖွဲ့ ပြန်ကုန်ကြသည်။
တစ်ချိန်လုံး ရယ်ပြနေရသဖြင့် မေးတွေ ညောင်းလာသည်။
တစ်ခြံလုံးပတ်ကာ လိုက်နှုတ်ဆက်ရသဖြင့် ခြေထောက်
တွေလည်း တောင့်တင်းကာ ညောင်းလာသည်။ အခုတော့
ခြံထဲတွင် ကိုသူငယ်ချင်းများမှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပါ။

“ကဲ ... အိပ်မက်လေးလဲ ပင်ပန်းပြီ။ သွားနား
တော့နော်။ ကို ခဏနေရင် လာခဲ့မယ်။ သူငယ်
ချင်းတွေကို ခဏပြုစုလိုက်ဦးမယ်။”

ကိုက အိပ်မက်ဆံပင်လေးများကို သပ်ကာ ပြော
သည်။ အိပ်မက်ကိုယ်တိုင်လည်း အရမ်းပင်ပန်းကာ နား
ချင်နေပြီ။ ဝတ်ထားသော ဂါဝန်ကြီးကိုလည်း ချွတ်ကာ
အိမ်နေရင်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ညဝတ် ဝတ်စုံလေးလဲကာ
နားချင်နေသည်။ ကိုက အိပ်မက်မျက်နှာကို ကြည့်ရုံဖြင့်
ဖွင့်ပြောစရာမလိုဘဲ နားလည်နိုင်သည်။

“ဒါဆို အိပ်မက် အိမ်ပေါ်တက်တော့မယ်နော်။
ကို မြန်မြန်လာနော်။”

“အိုကေ ... ကလေး။”

အိပ်မက်ဂါဝန်လေး မ,ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့
တက်လာခဲ့သည်။ ကိုတို့ သူငယ်ချင်းဝိုင်းမှ ရယ်သံများ
ဖန်ခွက်ချင်းတိုက်သံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

အိပ်မက်ကတော့ ပျော်ရွှင်စရာ ကမ္ဘာလေးတွင်စတင်
ခြေချရန် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ အိပ်မက် ဘဝ
သစ်ထံကိုလည်း အိပ်မက်ဆန်စွာပင် ဝင်ရောက်လာခဲ့
သည်။

အခန်း(၂)

အိပ်မက် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုအပြည့်ဖြင့် အိပ်မက် အခန်းတံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်ရမည့် အိပ်မက်ခြေတောက်တွေက စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကြောင့် တုန်နေသည်။ နှလုံးခုန်သံကလည်း နဂိုထက် မြန်ဆန်နေမှန်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိနေသည်။ အမြဲ နေခဲ့သည့် ကိုယ့်အခန်းလေးကိုပင် ဝင်ရမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ် နေသည်။

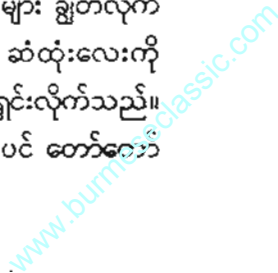
တော်သေးတယ်။ ဒါတောင် ကို မပါဘဲ တစ် ယောက်တည်း တက်လာခဲ့လို့။ ကိုသာ ပါရင်တော့ အိပ်မက် ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာတောင် ထားစရာရှိမှာ မဟုတ်။

အိပ်မက် အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အရင်ဆုံး စတင်ခံစားလိုက်ရတာ အေးမြမှုနှင့်အတူ အနံ့တစ်ခု။ ဘာ နံ့ကြီးပါလိမ့်...။ အား... ဆိုးလိုက်တာ။ ဇီဝေါအနံ့ကြီးပဲ။

အိပ်မက်က အနံ့စူးစူးများကို ခံစားလိုမရ။ ရေမွှေးတောင် အနံ့ပျော့ပျော့လေးများ cool water လို့ အနံ့မျိုးလောက် သာ ခံစားလိုရသည်။

အိပ်မက် နှာခေါင်းလေးကို တစ်ချက်ပိတ်ကာ အဝတ်အစားလဲရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။ ကိုနဲ့ ချစ်သူဘဝတုန်းကလည်း ကိုက အိပ်မက်ကို ဇီဝေါပန်း များ လက်ဆောင်ပေးဖူးသည်။ ကို၊ကိုယ်တိုင် အိပ်မက် ဆံပင်ရှည်လေးများပေါ်တွင် တယုတယ ပန်ပေးခဲ့သဖြင့် အိပ်မက် မဖြုတ်ပစ်ရက်ပေ။ ကြာတော့ ဇီဝေါပန်းအနံ့ကို မခံနိုင်၍ အိပ်မက်ခေါင်းတွေ မူးလာကာ မတ်တပ်ပင် မရပ် ခိုင်တော့။ ကိုက စိုးရိမ်တကြီးနဲ့မေးမှ အကြောင်းစုံ သိကာ အိပ်မက်ခေါင်းမှ ပန်းလေးကိုဖြုတ်ကာ အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်ခဲ့ သည်။

ကိုအကြောင်းကို တွေးရင်း အိမ်မက်နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးလေးများပင် တွဲခိုလာသည်။ ချစ်တယ် ကိုရယ် ... ဟုလည်း တစ်ယောက်တည်း ညည်းတွားမိသည်။ မှန် တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်ကာ လက်ဝတ်လက်စားများ ချွတ်လိုက် သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ထုံးထားသော ဆံထုံးလေးကို လည်း ဖြုတ်ကာ ဘီးတစ်ချောင်းနဲ့ သေချာရှင်းလိုက်သည်။ ဆံထုံးနှင့် လက်ဝတ်လက်စား ချွတ်ပြီးရုံနှင့်ပင် တော်တော်

လေးကို လွတ်လပ်ကာ နေလိုကောင်းသွားသည်။

အိပ်မက်လည်း မှန်တင်ခုံလေးရှေ့မှ ခွာကာ ဘီဒိုလေးဆီသို့ အဝတ်အစားလဲရန် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘီဒိုတံခါးလေး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် အိပ်မက်မျက်ဝန်းများ ပြာထွက်သွားသည်။ အိပ်မက် ဘီဒိုတစ်ခုလုံးတွင်ရှိသော အဝတ်အထည်အားလုံးသည် အနီရောင်တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်က အရောင်တွေဆို အဖြူရောင်၊ အပြာနုရောင်နှင့် ပန်းနုရောင်ကဲ့သို့သော အရောင်ဖျော့ဖျော့လေးများကိုသာ ကြိုက်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုဆို အိပ်မက်ကို အမြဲအရောင်ရင့် ဝတ်ရန်ပင် တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ အိပ်မက်အဝတ်တွေအားလုံး ပျောက်ပြီး အနီရောင်တွေ ရောက်နေရတာလဲ။ အိပ်မက် အိမ်နေရင်း ဂါဝန်တစ်ထည် ရှာကာ လဲထားလိုက်သည်။ မှန်ရှေ့တွင် မြင်နေရသော အိပ်မက်ပုံစံကို အိပ်မက်ကြည့်ကာပင် ပူလောင်သလို ခံစားရသည်။ ဘာကြောင့်များ ကိုက အိပ်မက်မကြိုက်သော အနီရောင် တစ်မျိုးတည်းကိုသာ ဝယ်ထားရပါလိမ့်။

အိပ်မက် စိတ်ညစ်စွာဖြင့် ကုတင်ပေါ်တင်လှဲချလိုက်သည်။ ကုတင်တွင်-ဖုံးထားသော အဖုံးကို ဖယ်လိုက်သည်နှင့် ရဲရဲတောက်နေသော အနီရောင်အိပ်ရာခင်းကြီး

က အိပ်မက်ကို ဆီးကြိုလိုက်သည်။ အိပ်မက် ထိုင်နေရာမှပင် ရုတ်တရက် မတ်တပ်ရပ်မိသွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ။ အိပ်မက်နဲ့ ကိုကိုယ်တိုင် အိပ်ရာခင်းနဲ့ အသုံးအဆောင်တွေကို သေချာရွေးပြီး ဝယ်ထားခဲ့တာပါ။ ညနေကအထိ ပန်းနုရောင်အိပ်ရာခင်းလေးကို ကြည့်ကာ အိပ်မက် ရင်ခုန်နေမိသေးသည်။ အခုမှ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်တာလဲ။

အိပ်မက် အခန်းတစ်ခုလုံးကို သေချာဂရုတစိုက် လိုက်ကြည့်မိသည်။ နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားများကိုလည်း စက္ကူများနှင့် အုပ်ထားသဖြင့် အိပ်မက် အံ့ဩသွားသည်။ ဒီပန်းချီကားတွေကို ဘယ်သူကများ လာအုပ်သွားပါလိမ့်။ အိပ်မက်ကိုယ်တိုင် သေချာပြင်ဆင်ပြီး ချိတ်ထားတာ။ အိပ်မက် ပန်းချီကားပေါ်တွင် အုပ်ထားသော စက္ကူများကို ဖယ်လိုက်သည်။

အထဲကမြင်လိုက်ရသောပုံကြောင့် အိပ်မက် လက်ထဲက စက္ကူအပိုင်းအစများပင် လွတ်ကျသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းမှလည်း 'ဘုရား'ဟုပင် တ၊မိသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ... လူတစ်ယောက်ကို တစ်ခြား လူတစ်ယောက် မှ ဒေါသတကြီး ခါးနှင့်ထိုးသတ်နေသောပုံ ဖြစ်သည်။ သို့သော်နေသည့် သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း ပုံထဲမှာတောင်

ကြောက်ဖို့အရမ်းကောင်းနေသည်။

အိပ်မက် နောက်ပန်းချီကား တစ်ချပ်ပေါ်မှ စက္ကူများကို ထပ်မံခွာကြည့်လိုက်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏မျက်နှာပုံဖြစ်သည်။ ထိုယောက်ျား၏ မျက်နှာပေါ်တွင်တော့ တွန့်ချိုးနေသော မျက်ခုံးများနှင့် စူးရှရက်စက်သော မျက်ဝန်းများကို တွေ့ရသည်။ အဲကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားသည့်ပုံမှာ အခုပင် ထ၊သတ်တော့မည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။ အရင် ကိုနဲ့အိပ်မက် ဝယ်ထားသော ပုံများမှ စိမ်းမြဲသော တောတောင်ရှုခင်းပုံများက ဘယ်ကိုရောက်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာပုံများ ဘယ်လိုရောက်လာလဲ မသိတော့ပါ။

အိပ်မက် စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတွေလည်း မူးလာသည်။ ဆိုးရွားသော အနံ့ကြီးကြောင့်လည်း အိပ်မက်ကို ပို၍ ခေါင်းမူးစေသည်။ အိပ်မက်တစ်ယောက်တည်း အတွေးများနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေစဉ် တံခါးဖွင့်သံ ကြားသဖြင့် အိပ်မက် ပန်းချီကားများ ကြည့်နေရာမှ တံခါးပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“ကို”

အိပ်မက်နှုတ်ဖျားမှ အသံများက မသိမသာ တုန်ရီနေသည်။ ဘာကြောင့်များ အိပ်မက်အသံများ တုန်ရီသွား

ရတာလဲ။ ကိုကတော့ ဝတ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ကုတ်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ နက်ကတိုင်ကို ဖြုတ်ကာ အိပ်မက်ကို စိမ်းစိမ်းကားကား တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ကိုမျက်နှာပေါ်မှာ အိပ်မက်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ နာကြည်းကြေကွဲမှုတွေက အထင်းသား။

ဘာကြောင့်များ ကိုပုံစံက ဒီလိုဖြစ်နေရတာလဲ။ စောစောကအထိ အကောင်းအတိုင်းပါ။

“ကို ... ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။”

အိပ်မက် ကိုမျက်နှာကို သေချာကြည့်ကာ မေးလိုက်သည်။ ကိုက မျက်ဝန်းများကို မှေးစင်းကာ နှုတ်ခမ်းတစ်ဘက်ကို အပေါ်သို့ ပင့်တက်သွားသည်အထိ ပြုံးလိုက်သည်။ ကိုအပြုံးက မှဲပြုံးပုံစံမျိုးဖြစ်သွားသည်။ ဟင့်အင်း... ကိုရယ်...အဲလိုအကြည့်၊ အဲလိုအပြုံးမျိုးနဲ့ အိပ်မက်ကို မပြုစားပါနဲ့။ အိပ်မက် ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသည်။ ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ကို အိပ်မက် ကြောက်လာသည်။

“ဒီမှာ အိပ်မက် ...မင်းဒီနေ့ကစပြီး ကံဆိုးပြီလို့ မှတ်လိုက်တော့။ အခုအချိန်က မင်း ဝင်္ဍလည်ရတော့မယ့် အချိန်ပဲ။”

ကိုက ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သောကြောင့် အိပ်မက် တုန်တက်သွားသည်အထိ လန့်သွားသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အိပ်မက်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးညလေးက ဘာကြောင့်များ ဒီလို ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်း နေရတာလဲ။ ကိုများ အရက်မူးနေလို့လား။ ကိုမျက်နှာကို သေချာကြည့်တော့လည်း မူး၍ပြောနေခြင်းမျိုးမဟုတ်။

“မင်းက ဘာကြည့်တာလဲ။ ငါမူးလို့ ပြောနေ တယ်များ မှတ်နေလား။ ဒီမှာ အိပ်မက် မင်းဒီနေ့ က စပြီး အိမ်ထောင်ရေးသုခတော့ မရဘူး။ အိမ် ထောင်ရေးဒုက္ခတွေတော့ တထောကြီးရပြီလို့ သာ မှတ်လိုက်တော့။”

အိပ်မက် ကြားနေရတဲ့အသံတွေက ကိုအသံကော ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ပင် ထင်လာမိသည်။

“ကို... အိပ်မက်ကို မကျေနပ်အောင် ဘာများ လုပ်ခဲ့မိလို့လဲကို။ အိပ်မက်ကို ပြောပါဦး။”

အိပ်မက် မျက်ရည်များနှင့် ကိုလက်မောင်းလေးကို လှုပ်ရမ်းကာ ပြောလိုက်မိသည်။ မိုးဒေဝါကတော့ အိပ်မက် ၏ လက်များကို ပုတ်ထုတ်ရင်း အိပ်မက်ကို ပခုံးကနေ ဆောင့်တွန်းလိုက်သည်။ မိုးဒေဝါ၏ တွန်းလိုက်သော အရှိန်ကြောင့်လည်း အိပ်မက် ကုတင်ပေါ်သို့ ပုံပုံလေးကွ သွားသည်။

“မင်း ငါ့အသားကို ထိစရာမလိုဘူး။ မင်းနဲ့

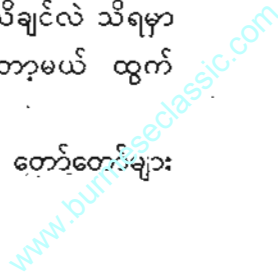
လည်း ငါအတူ တစ်ခန်းတည်း ငါမနေနိုင်ဘူး။ ငါက အိမ်ဦးနတ်ဆိုတော့ ဒီအခန်းမှာနေမယ်။ မင်းက တစ်ခြားအခန်းမှာနေ။ ဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ မင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးကို တစ်ခါ တည်း ယူသွားနိုင်တယ်။ မင်းမကျေနပ်ရင် ကွာရှင်းနိုင်တယ်။ မယားပစ္စည်းကို လင်တစ်ဝက် ပိုင်တယ်ဆိုတာတော့ မမေ့နဲ့ပေါ့။ ငါကတော့ ကွာရှင်းမပေးနိုင်ဘူး။ မင်းကွာရှင်းချင်ရင်တော့ မင်းပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းသုံးပုံနစ်ပုံကို ပေးရင်တော့ မင်းသဘောပါ။ အခုတော့ ငါမျက်စိရှေ့က ထွက်သွားတော့။ ငါအိပ်တော့မယ်။”

အိပ်မက် ကိုစကားများကို ကြားပြီး မယုံနိုင် အောင် ဖြစ်သွားသည်။ မဟုတ်ဘူး... အိပ်မက်သိတဲ့ ကိုက ဒီလိုပုံမျိုးမှမဟုတ်တာ။

“အိပ်မက် နားလည်အောင်လည်း ရှင်းပြပါဦး ကိုရယ်။”

“စိတ်ချပါ မင်းနောက်တော့ မသိချင်လဲ သိရမှာ ပါ။ အခုတော့ ငါအနားယူတော့မယ် ထွက် သွား။”

အိပ်မက် နားမလည်သောအရာ တော်တော်များ

များနှင့် အိပ်မက်ဘဝကို စတင်ဖွင့်လှစ်မိပြီ။ အိပ်မက် ဘာလုပ်ရမလဲ။ အိပ်မက် ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ခေါင်းတွေ နောက်ကာ အိပ်မက်ဘာကိုမှ စဉ်းစားလို့မရ။ မျက်ရည် များသာ တွင်တွင်ကျလာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ရစရာမရှိ လောက်အောင် နာကျင်ကြေမ့ကုန်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ အိပ်မက် ကိုကို သိပ်ချစ်တယ်။ အိပ်မက်ဘဝမှာ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ရဆုံးလူ။ အိပ်မက် ကိုကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မကွာရှင်း နိုင်ပေ။

“ငါအနားယူတော့မယ်လို့ မင်းကို ပြောနေတယ် မှတ်လား။ မင်း လူလိုမသိတတ်ဘူးလား။ကဲ ... ဒီလောက်တောင် ပြောမရတာ...လာကွာ။”

မိုးဒေဝါ ပြောမရသည့်အဆုံး အိပ်မက်ကို လက် မောင်းရင်းမှဆွဲကာ အခန်းပြင်သို့ ဆွဲခေါ်ထုတ်သွားသည်။ အိပ်မက်လည်း ကို၏ ဆောင့်ဆွဲမှုကြောင့် အခန်းအပြင်သို့ ဒရွတ်တိုက် ပါသွားလေသည်။

အခန်းပြင် ရောက်သည်နှင့် မိုးဒေဝါသည် အမှိုက် တစ ပစ်သကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့လေသည်။ တံခါးကို ဝန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် မှန်တင်ခုံရှေ့က ခုံလေး ကို ဒေါသတကြီး ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။ မိုးဒေဝါ

ရင်ထဲ မှာလည်း နာကျင်မှုများက သက်သာမလာတဲ့အပြင် ပို၍ ပင် နာကျင်လာသလို ခံစားရသည်။ လူကလည်း အရပ် ကြီးပြတ်သလို ကုတင်ပေါ်တွင် လဲကျသွားခဲ့သည်။ အိပ်မက်ရဲ့ တံခါးအပြင်ဘက်မှ တောင်းပန်တိုးရှိုးသံများ ကို နားကိုခေါင်းအုံးနှင့် ဖိကာပိတ်ထားမိသည်။

နောက်ဆုံး မခံနိုင်သည့် အိပ်ဆေးတစ်လုံးကောက် သောက်ကာ ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းတော့ အိပ်မက်နှင့်ဝေးရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

အိပ်မက် ဘာကြောင့်မှန်း မသိပေမယ့် ကိုကို အမျိုးမျိုးတောင်းပန်မိသည်။ အိပ်မက်အသံများက ငိုသံ များနှင့် ရောကာ နှစ်ဝင်ပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးလည်း မို့ဖောင်းကာ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း နုံး ချိလာသည်။ ငိုရလွန်းသဖြင့် မျက်စိများပါ ကျိန်းစပ် လာသည်။

“မမလေးရယ် မငိုပါနဲ့တော့ ထပါနော်။”

အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်မက် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူခေါ်ထားသော အေးအေး က အိပ်မက်ဘေးနားတွင် ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ကာ လာခေါ်လေသည်။

“အေးအေးရယ် ငါဘာတွေများ အများလုပ်မိလို့

ကိုက ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် မုန်းနေရတာ
လဲ မသိဘူးနော်။”

အေးအေးကို ဖက်ကာ အိပ်မက် ငိုမိသည်။ ခိုင်းတဲ့
ကောင်မလေး ဆိုသော်လည်း အိပ်မက်ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက အတူနေခဲ့သဖြင့် ညီအစ်မလို ဖြစ်နေသည်။
အိပ်မက်ကို ကြည့်ကာ အေးအေးလည်း ငိုလေသည်။

“အစ်ကိုလေးက စိတ်ဆိုးနေလို့ နေပါလိမ့်။ မနက်
ဖြန်ဆို အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ မငိုပါနဲ့ မမလေး
ရယ် ... ရယ်၊ ရယ်။”

“အေးပါ အေးအေးရယ်။ နင်လည်း မငိုနဲ့တော့
နော်။ ငါ့ဟိုဘက်ခန်းမှာပဲ အိပ်လိုက်တော့မယ်။
နင်လည်း လာအိပ်ပေးနော်။”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး၊ မိအေး လာအိပ်ပေးမယ်။”

အေးအေးက မျက်ရည်များ သုတ်ကာ အိပ်မက်ကို
တွဲခေါ်လာသည်။ ခဏနေတော့ အေးအေးက အိပ်သွား
သော်လည်း အိပ်မက်သာ မအိပ်နိုင်ဘဲ အတွေးများစွာနှင့်
မိုးလင်းသွားသည်။ အိပ်မက်၏ ပထမဆုံးနေ့ အိမ်ထောင်
သည်ဘဝသည် ခါးသီးလွန်းလှပါသည်။ မျက်ရည်များစွာ
နှင့် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ရသော အိမ်ထောင်သည်ဘဝအစ ဖြစ်သည်။

အခန်း(၃)

“မမလေး မအိပ်ဖူးလား။”

အိပ်မှုနံရံများနှင့် အေးအေးက အိပ်မက်ကို ကြည့်
ကာ မေးလေသည်။ အိပ်မက်ပုံစံကလည်း တစ်ရေးမှ အိပ်
မထားမှန်း သိသာလွန်းသည်။

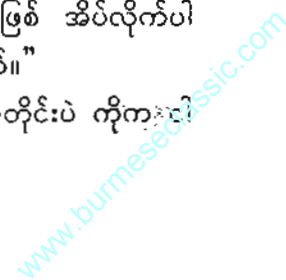
“ငါအိပ်မပျော်လို့ပါဟယ်။ ကဲထ ... နင်လည်း
နိုးပြီဆိုတော့ မနက်စာ ထချက်ရအောင်။”

အိပ်မက် ကုတင်ပေါ်မှ ထကာ အေးအေးကို
ပြောလိုက်သည်။

အိပ်ရာသိမ်းရင်း အေးအေးကလည်း အိပ်မက်ကို
ကြည့်ကာ...

“မမလေးတစ်ရေးလောက်ဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ပါ
လား။ ညီမ ချက်လိုက်ပါမယ်။”

“ရပါတယ်ဟယ်...နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုက...ငါ
ချက်မှ ကြိုက်တာ။”

အိပ်မက်စိတ်များက အတိတ်ကို ပြန်လည်ရောက် ရှိသွားသည်။ ကိုနဲ့ အိပ်မက် ချစ်သူဘဝက ကို အိမ်လည် လာတိုင်း အိပ်မက် ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးတာပဲ စားသည်။ ကော်ဖီဖျော်တိုက်လျှင်တောင် အိပ်မက်ကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေး မှ သောက်သည်။ ထမင်းဆိုလည်း အိပ်မက်ခူးပေးမှ၊ ဟင်း ဆိုလည်း အိပ်မက် မချက်တတ် ချက်တတ်နှင့် ချက်သော ဟင်းများသာ စားသည်။ ကိုရဲ့ အားပေးမှုကြောင့် အိပ်မက် လည်း ချက်ပြုတ်နည်းစာအုပ်များ ဝယ်ကာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

အိပ်မက် ဘာချက်ချက် အမြဲအားပေးကာချီးကျူး ခဲ့သော ကိုကြောင့်လည်း အိပ်မက် ချက်နည်းပြုတ်နည်း သင်တန်းများ တက်ကာ ပိုမိုကြိုးစားလာမိသည်။ အိပ်မက် ချက်ကျွေးတိုင်း အမြဲပြုံးရွှင်ကာ ကျေနပ်နေသော ကို ကြောင့်လည်း အခုဆို အိပ်မက် တရုတ်ဟင်း၊ မြန်မာဟင်း နှင့် ယိုးဒယားဟင်းများကိုပါ ကျွမ်းကျင်စွာ ချက်ပြုတ် နိုင်ခဲ့သည်။

“မမလေး ... ညီမ ဘာလုပ်ထားပေးရမလဲ။”

အိပ်ရာသိမ်းပြီးသွားသော အေးအေး စကားလှမ်း ပြောမှပင် သတိပြန်ဝင်လာသည်။

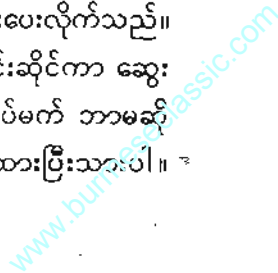
“ရတယ် ရေနွေးအိုးပဲ တည်ထားလိုက်နော်။ ငါ

မျက်နှာသစ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့မယ်။”
“ဟုတ် မမလေး။”

အေးအေးကတော့ အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွား သည်။ အိပ်မက်လည်း ရေချိုးခန်းထဲသို့ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ရန် ဝင်လာခဲ့သည်။ မှန်ရှေ့တွင် မြင်ရသော အိပ်မက်ပုံကို အိပ်မက်ကြည့်ရင်းပင် စိတ်ဓါတ်ကျသွား သည်။ သတို့သမီးအသစ်စက်စက်ရဲ့ မျက်နှာမှာ မျက်ဝန်း များ မို့ဖောင်းကာ နှာခေါင်းတစ်ခုလုံးလည်း နီရဲနေသည်။ အိပ်မက်လည်း ကိုယ့်မျက်နှာပင် ကိုယ်ဆက်မကြည့်ချင် တော့ပဲ မြန်မြန်မျက်နှာသစ် သွားတိုက်လိုက်သည်။

ငိုထားသဖြင့် လူမြင်မကောင်းသော မျက်နှာကို လည်း ပေါင်ဒါလေး ဖို့ထားလိုက်သည်။ မြန်မြန်ပြင်ဆင် ပြီးသည်နှင့် အောက်ထပ်ဆင်းကာ ချက်ပြုတ်ဖို့ ပြင်ရ သည်။ ကိုက ထမင်းကြော် ကြိုက်တယ် ပြောဖူးသဖြင့် ထမင်းပူပူလေးကို ဘဲဥတစ်လုံးဖောက်ကာ ကြော်ပေး လိုက်သည်။ ကိုအကြိုက် ကော်ဖီခါးခါးလေးကိုလည်း အိပ်မက်ကိုယ်တိုင် သေချာနပ်၍ ဖျော်ထားပေးလိုက်သည်။

ဘာပဲပြောပြော ကိုနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ ဆွေး နွေး ညှိနှိုင်းဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အိပ်မက် ဘာမဆို အလျှော့ပေးဖို့လည်း ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါ။

အိပ်မက် နံနက်စာ ပြင်ပြီးသည်နှင့် ကို အိမ်ပေါ်ကဆင်း လာချိန် ကွက်တိဖြစ်သွားသည်။ အိပ်မက် ကိုက တစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်သည်။ မနေ့က ကိစ္စအားလုံးကိုတော့ အိပ်မက် မေ့ထားလိုက်သည်။ ကိုကတော့ မျက်နှာထားတည်တည် နှင့်ပင် ထမင်းစားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“အိပ်မက် ကိုအတွက် ထမင်းကြော်ထားတယ်”

မိုးဒေဝါရှေ့သို့ ထမင်းကြော်ပန်းကန်လေး တိုး ပေးရင်း အိပ်မက်လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကော်ဖီပါ တစ်ခါ တည်း အိပ်မက် ငဲ့ပေးလိုက်သည်။ အိပ်မက်လည်း ကို ဘေးနားက ခုံလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကို အကြည့်များက အိပ်မက်ဆီသို့ ကျရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ အိပ်မက် ... မင်းနဲ့ငါ တစ်ဝိုင်းတည်း အတူ မစားနိုင်ဘူး။ မင်းစားမယ်ဆို ငါမစားတော့ ဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းမျက်နှာကို ငါမမြင်ချင်ဘူး”

ထထွက်တော့မည့် ကိုလက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း အိပ်မက် တားလိုက်သည်။ မျက်ဝန်းများမှ မျက်ရည်ကြည် များကလည်း ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။

“ကိုစားပါ။ အိပ်မက်နောက်မှပဲ စားလိုက်ပါ မယ်။”

မိုးဒေဝါ အိပ်မက်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်

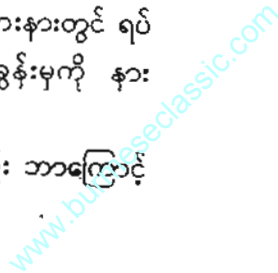
သည်။ အိပ်မက် မနေ့က တော်တော်ငိုထားမှန်း အိပ်မက် မျက်ဝန်းများကို ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သိသာနေသည်။ ငါ မင်းကို မရည်ရွယ်ပေမယ့် မင်းဟာ ငါ့အတွက် တစ်ခု တည်းသော သားကောင်ပဲ အိပ်မက် ... မင်းမကျေနပ် ရင်လည်း မင်းမိသားစုကိုသာ အပြစ်တင်လိုက်တော့ အိပ် မက်..။ မိုးဒေဝါ တစ်ဦးတည်း စိတ်ထဲမှ စကားများစွာ ပြောနေမိသည်။ အပြင်မှတော့ အရမ်းကိုတည်ငြိမ် အေးစက်နေသည်။

“အိပ်မက် ကိုကို တစ်ခုမေးပါရစေ။ အိပ်မက်ကို ကို ဘာမကျေနပ်တာလဲ။”

“ဟား..ဟား..မင်းကို ဘာမကျေနပ်လည်းဆိုတော့ ဘာမှကို မကျေနပ်တာ။ မင်းကို ငါချစ်လို့ လိုက်ခဲ့ တယ်များ ထင်နေလား။ ဝေးသေးတယ်...မင်းကို ငါဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့ဘူး ။ မင်းကို ငါ လက် စားချေဖို့သက်သက် လိုက်ခဲ့တာ။”

ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို မွှေနှောက်နေရင်းမှ မိုး ဒေဝါ တစ်ခွန်းချင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ဘေးနားတွင် ရပ် သော အိပ်မက်လည်း ကိုစကားတစ်ခွန်းမှကို နား မထည်ခဲ့ပေ။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုမကျေနပ်ရင်လည်း ဘာကြောင့်

မကျေနပ်လဲဆိုတာ အိပ်မက်ကို ပြောပြပါ။
 အိပ်မက် အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးပါမယ်။”
 “စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ အိပ်မက်၊ မင်းဘာမှ မလုပ်
 ပေးနိုင်ဘူး။ ငါ မင်းကို ဘာမကျေနပ်လည်း
 ဆိုတာ တစ်နေ့တော့ မင်းသိရမှာပါ။ ကြောင်က
 ကြွက်ကိုမိရင် တစ်ခါတည်း သတ်မစားတတ်ကြ
 ဘူးကွ။ သူတို့အောင် ကစားပြီးမှ သတ်ကြတာ။
 ငါလည်း မင်းကို အရူးလုပ်လို့ရင် မင်းသိအောင်
 ပြောပြမှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် မင်းနဲ့ငါကွာရှင်းတဲ့
 နေ့ကျ ငါပြောပြမှာပါ။”

အိပ်မက် ဘာစကားမှ ပြန်ပြောစရာမရှိလောက်
 အောင် ဆွံ့အသွားသည်။ ရက်စက်လိုက်တာ ကိုရယ်...။
 မိုးဒေဝါကတော့ အိပ်မက်မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ဘဲ
 ထမင်းကြော် ငုံ့စားလိုက်သည်။

“ထို့...။”

ပါးစပ်ထဲမှ ထမင်းကြော်များကို ထွေးထုတ်လိုက်
 သည်။

“အေးအေး လာခဲ့စမ်း။”

မိုးဒေဝါက အသံနက်ကြီးနှင့် ထအော်လိုက်သဖြင့်
 အိပ်မက်ပင် လန့်သွားသည်။ အေးအေးကလည်း တုန်တုန်

ရီရီနှင့် ရောက်ရှိလာသည်။

“ရှင် ... ကိုလေး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“ဘာဖြစ်ရမှလဲ။ ထမင်းကို ဘယ်လိုကြော်ထား
 တာလဲ။ ဒီလောက်ဆီများတာ နင် ငါ့ကို သတ်
 နေတာလား။”

အိပ်မက် ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို လှမ်းကြည့်
 လိုက်သည်။ ဒါ ခါတိုင်း အိပ်မက် ကိုကို ကြော်ကျွေးနေကျ
 အတိုင်း ထည့်ခဲ့တာပါ။

“အိပ်မက်ကြော်တာပါ။”

“အေး ... နောက်ဆို မင်းကိုလည်း တစ်ခါတည်း
 ပြောထားမယ်။ ငါ့ဝေယျာဝစ္စတွေကို မင်းဘာမှ
 လုပ်ပေးစရာ မလိုဘူး။ ထမင်းဟင်းကအစ ငါ့
 အတွက်ကို အေးအေးပဲ ချက်ပါစေ။ကြားလား”
 “ဟုတ်ကဲ့။”

“တော်ပြီ ... စားရတာလည်း တစ်စက်လေးမှ
 အရသာ မရှိဘူး။”

မိုးဒေဝါ ပေါင်ပေါ်မှလက်သုတ်ပုဝါကို ပစ်တင်
 တာ ထထွက်သွားသည်။ အိပ်မက်တစ်ယောက်သာ
 ထမင်းစားဝိုင်းဘေးတွင် ယောင်နန ကျန်ခဲ့သည်။

“မမလေး တစ်ခါတည်း စားလိုက်ပါလား။”

“မစားချင်ပါဘူး အေးအေးရယ်၊ နင်ပဲစားလိုက်တော့နော်။”

အေးအေးနှင့်အတူ ပန်းကန်များ ကူသိမ်းပေးလိုက်သည်။ ကားသံကြားသံဖြင့် ကို ကားမောင်းထွက်သွားတာဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီသွားတာ ဖြစ်မည်။ ကိုက အိပ်မက်နဲ့ မယူခင်ကတည်းက လုပ်ငန်းများကို နားလည်အောင် ကြိုတင်လေ့လာထားတာဖြစ်သည်။

“မမလေး ကိုလေးသွားပြီ ထင်တယ်။”

“အင်း ... ဟုတ်မှာပါ။”

ပန်းကန်များဆေးနေရင်း အေးအေးက လှမ်းပြောလာသည်။

“မမလေးသိလား။ ကိုလေးကလေး မမလေး ဧည့်သည်တွေ ဧည့်ခံနေတုန်း အပေါ်ထပ်လာပြီး မမလေး အဝတ်အားလုံးကို သိမ်းပြီး အဝတ်တွေ အားလုံးကို အနီတွေချည်း ထည့်ခိုင်းတာ။”

“ပြီးတော့ ကိုလေးတပည့်ဆိုပြီး လူနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး အိပ်ရာခင်းတွေရော၊ ပန်းချီကားတွေရောအားလုံးကို ဖြုတ်လဲလိုက်တယ်။”

“အော်...ဒါကြောင့် ငါညနေက တွေ့ခဲ့တဲ့ ပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့တာကိုး။”

ကိုရယ်...ဘာလို့များအိပ်မက်အပေါ် မှာ ဒီလောက်များ အပြီးအတေးတွေ များနေရတာလဲ။ အိပ်မက် စိတ်ထဲ နောက်ကျိလာသည်။

“အေးအေးရေ ... ညနေကိုအဝှက် ငါးကြင်း ရေချိုးလေးနှင့် ငါးပိရည်တို့စရာလေး ချက်ထားလိုက်နော်။ ငါ ခေါင်းနည်းနည်းမူးလို့ အပေါ်ထပ်မှာ ခဏနားလိုက်ဦးမယ်။”

“ဟုတ်...မမလေး။ ညီမ အားလုံးသေချာလုပ်ထားလိုက်မယ်၊ မမလေး ခဏနားလိုက်ဦးနော်။”

“အေး...အေး။”

အိပ်မက် အပေါ်ထပ်သို့ ဘက်လာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ် ရောက်သည်နှင့် ကိုယ့်အခန်းကိုယ် မသွားသေးဘဲ ကိုအခန်းကိုဝင်ကာ အရင်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးလိုက်သည်။

ကိုအခန်းလေးကိုတော့ အိပ်မက်ကိုယ်တိုင်ပဲ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးချင်သည်။ အရင်ဆုံး အိပ်ရာသိမ်းလိုက်သည်။ စောင်လေးခေါက်၊ အိပ်ရာခင်းများ ဆွဲဆန်ပြီး အိပ်ရာခင်းအပေါ်မှာ အိပ်ရာဖုံးလေး ထပ်ဖုံးပေးထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင်တော့ ဖုန်စုပ်စက်လေးယူကာ တစ်ခန်းလုံးရှိ ကော်ဇောများကို သေချာဖုန်စုပ်ပေးထားလိုက်သည်။

တစ်ခန်းလုံးတွင် အမှိုက်တစ်စမကျန် သေချာရှင်းပြီးသွား
ချိန်မှာတော့ လူလည်း တော်တော်လေးကို မောသွားသည်။
ကိုအခန်းလေးကို စိတ်ကြိုက်ရှင်းလင်းပြီး ကျေနပ်တော့
မှသာ အိပ်မက် ကိုအခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိပ်မက် ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ရောက်သည်
နှင့် ဖုန်းသံကို တန်းကြားရသည်။ အိပ်မက် မြန်မြန် ဖုန်း
နားလေးကို ပြေးကာ ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“တူ...တူ။”

“ဟယ်လို...။”

“အိပ်မက်လေး လေးလေးသွားတော့မလို့ လှမ်း
နှုတ်ဆက်တာ။”

ဟုတ်သားပဲ။ ဒီနေ့ လေးလေးပြန်မယ့်နေ့ပဲ။ အိပ်
မက်ကလည်း ဘာလို့အကုန်လုံးကို မေ့သွားရတာလဲ။ ရင်
ထဲတွင် ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်များက လှိုက်တက်လာ
သည်။

“အိပ်မက်နေမကောင်းလို့ဆို၊ လေးလေးလည်း
မောင်မိုးဒေဝါ ပြောမှပဲ သိရတယ်။ ကျန်းမာရေး
ဂရုစိုက်နော် သမီးလေး။ လိုတာရှိလဲ လေးလေး
ကို လှမ်းမှာ။ လေးလေးက အခု လေ့ဆိပ်ရောက်
နေတာ။ လေးလေးကို မောင်မိုးဒေဝါ လိုက်ပို့

တာလေ...။”

“ဟုတ်ကဲ့လေးလေး...။ လေးလေးကို အိပ်မက်
မကန်တော့လိုက်ရလို့ အိပ်မက်စိတ်မကောင်း
ဘူး။ အိပ်မက် စိတ်နဲ့ လှမ်းကန်တော့လိုက်တယ်
နော် လေးလေး။ အိပ်မက်အားနည်းပြီး မူးနေလို့
လိုက်မလာဖြစ်တာပါ လေးလေးရယ်။”

“အေးပေါ့..မင်္ဂလာမဆောင်ခင်ကတည်းက ခန်း
ဝင်ပစ္စည်းတွေဝယ်ရ ပြုရ။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်
တွေ လိုက်ဖိတ်ရ ပြုရနဲ့၊ မင်္ဂလာပွဲ စီစဉ်ရနဲ့ ငါ့
သမီးလေးလည်း ပင်ပန်းလှပါတယ်။ ဒါကြောင့်
လေးလေးတောင် မိန်းမ မယူဘဲ လူပျိုကြီး
လုပ်တာပဲကြည့်။ ဟဲ့..ဟဲ့။”

“ကောင်းတာပေါ့ ... လေးလေးမိန်းမမယူတော့
အိပ်မက်ကို ဂရုစိုက်လို့ ရတာပေါ့။”

“စိတ်ချပါ သမီးလေးရယ်၊ လေးလေးက ငါ့သမီး
လေးကို တစ်သက်လုံးစောင့်ရှောက်မှာ၊ ဘာမှ
အားမငယ်နဲ့၊ အခုဆို သမီးဘေးနားမှာ မောင်မိုး
ဒေဝါလည်း ရှိနေပြီ အားငယ်စရာ ဘာမှမရှိတော့
ဘူးနော်..။”

“ဟုတ်လေးလေး။”

“အေးအေး ဒါဆို လေးလေးဖုန်းချလိုက်တော့
မယ်နော်။ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်နော်သမီး”
“ဟုတ်ကဲ့လေးလေး။”

လေးလေးဖုန်းချသွားချိန်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ
မကျန်ခဲ့အောင်ကို လစ်ဟာသွားသည်။ ဝမ်းနည်းအား
ငယ်စိတ်က သွေးကြောထဲကနေ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့နှံ့
သွားသည်။

အခန်း(၄)

လေးလေးက ဖုန်းချပြီးပြီးချင်း မိုးဒေဝါဘက်ကို
လှည့်လိုက်သည်။ မိုးဒေဝါလည်း လေးလေးကို အိပ်မက်
နေမကောင်းဘူးဟု ညာထားရသဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
မလုံမလဲ ခံစားနေရသည်။ လေးလေးကတော့ မိုးဒေဝါ
အပေါ် တော်တော်လေး ကောင်းခဲ့သည်။ အိပ်မက်နှင့်
မယူခင်ကတည်းကပင် ကုမ္ပဏီကိစ္စများကို ကျွန်တော်အား
သေချာသင်ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အင်မတန် သဘော
ကောင်း၍ ပျော်ပျော်နေတတ်သော လေးလေးကိုတော့
ကျွန်တော် အမှန်တကယ်ကို ခင်ပါသည်။

အခုလိုတစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဖြစ်သော
လေးလေးပြန်တာကို အိပ်မက်မနှုတ်ဆက်လိုက်ရသော
ကြောင့် အိပ်မက်တော့ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ
လောက်ပြီ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ခေါ်လာမလို့
ပါ။ မနက်က အိပ်မက်ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်တော့ ငိုထားမှန်း

အရမ်းသိသာနေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ခေါ်လာလို့မရခဲ့ပေ။
အော်...ဒါလည်း သူ့ကိစ္စနဲ့သူပဲ။ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်
တာမှတ်လို့။ မိုးဒေဝါ မိမိကိုယ်မိမိ အားပေးရင်း လေးလေး
ကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ငါတူရေ ...လေးလေးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော တူမ
လေးကို သားလက်ထဲ အပ်ခဲ့ပြီနော်။ အိပ်မက်
လေးက ငယ်တော့ သားအပေါ် ဆိုးတာ နဲ့ တာ
များရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါကွယ်။ တူမလေးကို
လည်း စောင့်ရှောက်ပေးပါနော်။ သူ့ခမျာ အား
ကိုးစရာဆိုလို့ ဒီမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ရှိ
တာ။ ဂရုစိုက်ပေးပါကွယ်။”

“စိတ်ချပါလေးလေး ... ကျွန်တော်ဂရုစိုက် ပေးပါ
မယ်။”

မိုးဒေဝါ သူ၏မျက်ဝန်းများကို လေးလေး မမြင်
နိုင်အောင် မျက်လွှာချကာ ကတိပေးလိုက်သည်။ လေး
လေးကတော့ သူ့တူမလေးအတွက် စိတ်အေးသွားရသော
ကြောင့် ကျေနပ်သွားသည်။

“အေးကွယ် ... သားဆီက ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရ
တော့ လေးလေး ဝမ်းသာပါတယ်။ လိုအပ်တာ
ရှိလည်း လေးလေးကိုလှမ်းပြော။ အားလုံး လေး

လေး အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးမယ်။ ကုမ္ပဏီမှာ
အခက်အခဲရှိလည်း ပြော။ သားက အရည်အချင်း
ရှိမှန်း လေးလေး သင်ပေးကတည်းက သိပါ
တယ်။ သားကို ယုံလို့လည်း လေးလေး ဒီ
ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို သားလက်ထဲလှည့်ခဲ့တာ
ကြည့်။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး။ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်
ကြိုးစားပါ့မယ်။”

“အေးအေး...ဒါဆိုသားလည်းပြန်တော့၊ လေး
လေးလည်း လေယာဉ်ချိန်နီးပြီ ဝင်တော့မယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့လေးလေး ... ဒါဆိုကျွန်တော် ပြန်တော့
မယ်နော်။”

“အေးအေး။”

မိုးဒေဝါတစ်ယောက် လေးလေးကို နှုတ်ဆက်
ပြီးသည်နှင့် လေယာဉ်ကွင်းက ထွက်ကာ ကားဆီသို့
လျှောက်လာသည်။ ကားတံခါးလေးကို ဖွင့်ကာ စက်နှိုးပြီး
ထွက်လာခဲ့သည်နှင့် အေးမြမှုက လူကို လာရောက်
ရိုက်ခတ်သွားသည်။ အပြင်တွင် နေခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေ
သော်လည်း ကားတွင်းမှာတော့ အေးမြနေသည်။ ဒီလိုမျိုး
က တစ်ကယ်မှန် အစောကြီးကတည်းက ခံစားရမှာ။

မေမေရယ် သား ဒါတွေကို ခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေ နှင့် မေမေကတော့ သားကိုခွဲပြီး အဝေးကြီးကို ထွက်ခွာ သွားပြီနော် ။ အခုတော့...။ တောက်တစ်ချက်ကို ခေါက် ကာ ကားကို ဒလကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

အခန်း(၅)

မိုးဒေဝါ ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်တွင် အရှိန်ဖြင့် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ 'ဝုန်း' ခနဲဆင်းကာ တံခါး ကို စောင့်ပိတ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း။”

ကားတံခါးစောင့်ပိတ်သံ ကြားလိုက်သော်လည်း အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်နေသော အိပ်မက်ထထွက် လာဖို့ အချိန်မမီတော့ချေ။ စကတည်းက အမြင်မကြည်သဖြင့် ထထွက်သွားလျှင်လည်း သူလာမှ ထွက်သွားတယ်ဆိုပြီး ကိုစိတ်ဆိုးမှာလည်း ကြောက်သည်။ အိပ်မက် ဘာလုပ် ရမှန်းမသိတော့သဖြင့် ဘေးနားတွင်ရှိသော သတင်းစာ ဇေးကိုသာ ကောက်ကိုင်ကာ စာဖတ်ချင်ယောင် ဟန် ဆောင်လိုက်သည်။

သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်ထားသော အိပ်မက် လက်တွေက တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ကို ဝင်လာချိန်

တွင် အိပ်မက် ယောင်ရမ်းကာ အသက်ပင် အောင့်ထားမိသည်။ ဘာကြောင့်များ အိပ်မက် ကိုစိတ်ဆိုးမှာ ဒီလောက်တောင် ကြောက်နေမိတာမှန်းလည်း အိပ်မက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း မသိတော့ပါ။

မိုးဒေဝါ အခန်းထဲဝင်လာသည်နှင့် အရင်ဆုံး ဆိုဖာဆက်တီပေါ်တွင် အိပ်မက်ကို အခန်းသားတွေ လိုက်ရသည်။ သူမကိုတွေ့သည်နှင့် မြို့သိပ်ခဲရသော ဒေါသများက ရင်ထဲတွင် ဆူပွက်လာသည်။ အံ့ကိုတင်း တင်းကြိတ်ရင်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ ဆုပ်မိသွားသည်။

“တောက်။”

အိပ်မက်ဘေးနားက တောက်ခေါက်သံ ကျယ်ကျယ်ကြောင့် အိပ်မက် ကိုင်ထားသော သတင်းစာလေးပင် လွှတ်ကျသွားသည်။ ကို ဘာတွေကိုများ မကျေနပ်ပြန်ပြီလဲ မသိပါဘူး။ အိပ်မက် ချစ်ဖွဲ့တဲ့ ကိုက ဒီလိုဒေါသကြီး ကြမ်းတမ်းသူမှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ။ အိပ်မက်ကုသိုလ်ကံပဲပေါ့။

“ဟိတ်ကောင် ဖယ်စမ်း။”

ကိုက ခွေးလေးကို ခြေတောက်နှင့် တွန်းကာ ဖယ်လိုက်သည်။ ကိုကို တွေ့သည်နှင့် ခွေးလေး မိုင်လိုက အတင်းကို ခုန်တက်ကာ နှုတ်ဆက်လေသည်။ ဒီကောင်

လေးက ကို လာပြီဆို ဒီလိုပဲ နှုတ်ဆက်ကာ ညာစားနေကြဖြစ်သည်။ ကို မချီမချင်းလည်း အတင်းကို ဖက်တက်နေတတ်သည်။ အခုလည်း အတင်းဖက်တက်နေသဖြင့် အိပ်မက် ကောက်ချီရန် ထလာလိုက်သည်။

“ဟိတ်ကောင် သွားစမ်း။ ဒီလောက်တောင် ပြောမရတာ ... ကဲကွာ။”

ဘာတွေအလိုမကျ၍ စိတ်ရှုပ်နေမှန်းမသိသော ကိုကတော့ ခွေးလေးကို ဒေါသတကြီးကို ပိတ်ကန်လိုက်သည်။

“ဂိန်...ဂိန်..။”

မိုင်လိုလေးက ကိုကန်လိုက်သဖြင့် နာသွားကာ အိပ်မက်ဘေးနားကို ပြေးကပ်လေသည်။ ကိုကတော့ တစ်ချက်ပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေသည်။ အိပ်မက်ကသာ ကောက်ချီကာ မိုင်လိုကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ချော့လိုက်သည်။ မိုင်လိုက ခွေးသာပြောတယ် ဘူစကားကို အရမ်းကို နားလည်သည်။ အရမ်းလည်း လိမ္မာတာ။

“သားလေးနာသွားလား။ ကျွတ်..ကျွတ်။ ကိုက စိတ်ဆိုးနေလို့ပါ သားရယ်။ နောက်ဆို ကိုအနားကို မသွားနဲ့နော်။ နောက် သားဆော့ချင်ရင်

မမဆီ လာနော်၊ မမနဲ့ ဆော့မယ်။”

အိပ်မက်စကားကို နားလည်သလို အိပ်မက် လက်
လေးကို လျှာလေးနှင့် လာလျှက်ပေးလေသည်။

“ကဲ..သားလေး၊ ခဏလေး ဒီပေါ်မှာ နေခဲ့နော်။
ပြီးရင် မမနဲ့ခြံထဲ သွားဆော့မယ်။ အခု မမ ကို
အတွက် အအေးဖျော်ပေး လိုက်ဦးမယ်။ သား
ဒီမှာနေခဲ့နော်။”

ခိုင်လိုလေးက တကယ်ကို အိပ်မက်စကားကို
နားလည်စွာ ဆိုဖာပေါ်တွင် ခွေခွေလေးနေခဲ့လေသည်။
အိပ်မက်လည်း မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အိပ်မက်
ကိုတွေ့သည်နှင့် အေးအေးက..

“မမလေး ဘာလိုချင်လို့လဲ။”

“မလိုချင်ပါဘူး အေးအေးရယ်၊ ကိုအတွက်
သံပုရာရည်ဖျော်ပေးမလို့။”

အိပ်မက် လက်ဆေးရင်းနဲ့ ပြောလိုက်သည်။

အေးအေးကလည်း ထမင်းအိုးတည်နေရာမှ .

“ညီမဖျော်ပေးမယ်လေ။”

“ရတယ် ... ငါပဲဖျော်လိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်သွား
ပို့ပေးနော်။”

အိပ်မက် သံပုရာသီးလေး ညှစ်နေရင်း အေးအေး

“မမလေး သွားပို့လိုက်ပါလား။ ဒါမှ ကိုလေးနဲ့
မမလေးတို့ပြန်ပြီး အဆင်ပြေသွားမှာ...”

အေးအေးက မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်
ခတ်လုပ်ပြီး သေချာစဉ်းစားကာ ပြောရှာလေသည်။ သူ
လည်း အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာဆိုသလို စိတ်
ဆင်းရဲနေရှာသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး အေးအေးရယ်။ ကိုက ငါ့ကိုမြင်တာ
နဲ့တင် ကြည့်မရဖြစ်နေတာ။ ငါဖျော်တိုက်တာဆို
သောက်ကို သောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“အင်းနော်...ကိုလေးက ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကို
မသိဘူး။ အရင်ကတော့ မမလေးကို ချစ်လိုက်
တာမှ တုန်လို့။ အခုတော့လူနှစ်ယောက် ဖြစ်သွား
လားတောင် ထင်ရတယ်။”

“သူလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပေါ့။ ကဲ ကဲ...
ငါ့ကိုသွားပို့ပေးနော်။”

“ဟုတ်မမလေး။”

အိပ်မက်လက်ထဲမှ အအေးခွက်လေးကို ယူကာ
အေးအေး ထွက်သွားလေသည်။ အေးအေးထွက်သွားမှ
အိပ်မက်လည်း ခွေးလေးကိုချီကာ ခြံထဲဆင်းခဲ့လေသည်။
တကယ်တော့ ဒီခွေးလေးကို ကိုက အိပ်မက်နှင့် ကို ချစ်သူ

ဖြစ်တဲ့နေ့မှာ အမှတ်တရ ဝယ်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အခု
တော့ ကိုက ခွေးလေးကိုပါ အပြစ်ရှာ မုန်းခဲ့လေပြီ။

~~~~~

အခန်း(၆)

“ဒေါက်..ဒေါက်။”

တံခါးခေါက်သံကြားသဖြင့် ရေချိုးပြီးခါစ အင်္ကျီ
အမြန်လဲကာ မိုးဒေဝါ တံခါးထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ။”

မိုးဒေဝါ အအေးခွက်လေးကိုငင်ကာ ရုပ်နေသော
အေးအေးကို မေးလိုက်သည်။

“အအေးလာဖို့တာဝါကိုလေး။”

“နင့်ကို ဘယ်သူလာဖို့ခိုင်းလို့လဲ။”

“ဟို...ဟို။”

“ပေးပေး ... သွားတော့။”

အေးအေးလက်ထဲမှ အအေးခွက်လေးကို မိုးဒေဝါ
လှမ်းယူကာ ပြောလိုက်သည်။ အေးအေးကလည်း အခုမှ
လွတ်မြောက်သွားသလို ဝမ်းသာအားရ ထွက်သွားသည်။

အေးအေးကို တစ်ကျွက်သောက်လိုက်သည်နှင့် အိပ်

မက်လက်ရာမုန်း တန်းသိသည်။ အိပ်မက်က သံပုရာ ရည်ဖျော်လျှင် ဆားလေးအနည်းငယ်ထည့်ကာ ဖျော်သဖြင့် အချိုလေးကာ အရသာပိုရှိလှသည်။ မိုးဒေဝါ ရေချိုးပြီး ကာစ စိတ်ကြည်လင်နေသဖြင့် အအေးခွက်လေးကိုင်ကာ မုန်ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်ကနေ၍ ခြံထဲကို တစ်ခါမှ မကြည့်ဘူးပေ။ မိုးဒေဝါ အခန်းပြတင်းပေါက်မှ ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခြံထဲ ပန်းမျိုးစုံရှိသဖြင့် ရောင်စုံပွင့်ဖူးနေသော ပန်းများကို လှပစွာတွေ့မြင်ရသည်။ ညနေခင်းနေရောင်ခြည်နုနုလေးများနှင့် ပန်းရောင်စုံများကြောင့် ခြံ၏တစ်ခုလုံးက လှပဝင်းထိန်နေသည်။ သစ်ခွမျိုးစုံနှင့် နှင်းဆီမျိုးစုံတို့ကလည်း အပြိုင်ပွင့်ဖူးနေကြသဖြင့် ဆေးရောင်စုံ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို လှပလွန်းလှသည်။

မိုးဒေဝါကြည့်နေတုန်း အိမ်ထဲမှ အိပ်မက်နှင့် မိုင်လိုပြေးထွက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အိပ်မက်က ရှေ့ကပြေးကာ မိုင်လိုက နောက်မှအသည်းအသန် ပြေးလိုက်လာသည်။ အိပ်မက်နှင့် မိုင်လိုတို့ ဆော့နေကြတာထင်သည်။ အိပ်မက်က ဒန်းကို ပတ်ပြေးနေသဖြင့် မိုင်လိုကလည်း အားတက်သရော လိုက်လေသည်။ မိုင်လို မိကာနီးသောအခါ အိပ်မက်က ခြံထဲတွင်ချထားသော စားပွဲပိုင်းများကို

ပတ်ပြေးလေသည်။

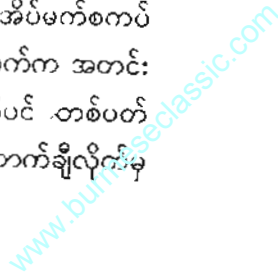
“ဝုတ်..ဝုတ်။”

မိုင်လိုက စားပွဲပိုင်းဘက်အခြမ်း မပါဘူးဟု အိပ်မက်ကို လှမ်းပြောလိုက်တာဖြစ်မည်။

“ဟား..ဟား..မိုင်လိုလေး မိလည်းမမိပါဘူး..ဘာစားပွဲပိုင်းမပါဘူးလဲ။ တစ်ခြံလုံးပါတယ်။ မိအောင်လိုက်ပါဟေ့။ ကရော်..ကရော်။”

မိုးဒေဝါ ကြည့်နေရင်းနှင့် နှုတ်ခမ်းများအလိုလို အပေါ်ကို ပင့်တက်လာကာ ပြုံးမိလေသည်။ မိုးဒေဝါပြုံးချင်စရာကောင်းလောက်အောင် အိပ်မက်အပြုအမူလေးများက ဘလေးဆန်စွာနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေသည်။ မိုင်လိုလေးတို့ ကလေးတစ်ယောက်လို စနောက်နေသော အိပ်မက်အပြုအမူလေးကလည်း ရယ်ချင်စရာကောင်းလွန်းလှသည်။ မိုင်လိုကလည်း ခုံတွေ ဘာတွေနှင့် ပြေးဆောင့်မိသည်အထိ အားကြီးမာန်ဟက် လိုက်နေပုံကလည်း ရယ်ရသည်။

အိပ်မက်ကို မိသွားချိန်တွင်တော့ အိပ်မက်စကပ်အားကို မလွတ်တမ်းကိုက်ထားသည်။ အိပ်မက်က အတင်းဆွဲသော်လည်း လွှတ်မပေးဘဲ အိပ်မက်ကိုပင် တစ်ပတ်ပတ်ပြေးလိုက်သေးသည်။ အိပ်မက်က ကောက်ချီလိုက်မှ

လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

မိုးဒေဝါကြည့်ရင်းနှင့် စိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့လာသည်။

“ကဲ ... လာပါ မိုင်လိုရယ် သားလဲမောပြီ တော်တော်နော်။ လာ...ဒန်းအတူစီးမယ်။”

မိုင်လိုလေးက အိပ်မက်ကိုတော့အရမ်းချစ်သည်။

အိပ်မက် ပြောလိုက်လျှင် တစ်ခွန်းဆိုရသည်။ မိုင်လိုက အမြီးလေး နန့်ကာပင် အိပ်မက်ပေါင်ပေါ် ခုန်တက်လိုက်သေးသည်။ အိပ်မက်၏ ဂါဝန်ဖြူဖြူလေးပေါ်တွင် ခုန်တက်ပြီး ဇိမ်ကျကျ ခွေနေလိုက်သေးသည်။ အိပ်မက်ကလည်း မိုင်လိုလေးကို ပွတ်ပေးရင်း စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေလေသည်။

တကယ်တော့ ဒီကောင်မလေးကို စတွေ့ကတည်းက တစ်မျိုးလေး စိတ်လှုပ်ရှားမိမှန်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်လည်း သတိထားမိသည်။ ဒီကောင်မလေးကလည်း လူတွေကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ပြင်းလွန်းလှပါသည်။ သူမနားကို ချဉ်းကပ်ကာစတုန်းကပေါ့။ ရန်သူမှန်း သိသားနဲ့ကို နှလုံးသားက တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဆောင့်ဆောင့် ခုန်ခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်တွေက ကျွန်တော်ဘဝရဲ့ အပျော်ဆုံးအချိန်တွေဆိုလည်း မမှားခဲ့ပါဘူး။

မိုးဒေဝါ မျက်ဝန်းများက အိပ်မက်ကို စတွေ့ကာ

ရပ်ဝန်းများဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ကို ငေးကြည့်နေသော်လည်း မျက်စိထဲတွင် တော့ ဘာမှကိုမမြင်တော့ပေ။ အတွေးထဲမှာသာ ရစ်ဝဲရင်း.....

အခန်း(၇)

မိုးဒေဝါ ကံဆိုးတယ်လို့ပဲ ပြောရမလား။ မိုးဒေဝါ လက်စားချေဖို့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်ဆို၍ အိပ်မက် မေဆိုသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့ သည်။ မိုးဒေဝါအတွက် အကြေးအားလုံးကို ဦးရဲခေါင်၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သူ အိပ်မက်မေက ပေးဆပ်ရ မည်။ ဒါမှလည်း တရားမျှတမှုရှိမည်။

မိုးဒေဝါက ဦးရဲခေါင်အကြောင်း စုံစမ်းကြည့် သောအခါ လွန်ခဲ့သောငါးနှစ်ကတည်းက နိုင်ငံခြားတွင် ကား accident ဖြစ်ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ဆုံး သွားကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သို့သော် ဦးရဲခေါင်တွင် တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး အိပ်မက်မေ ကျန်ရှိနေခြင်း သည် မိုးဒေဝါအတွက် ကံကောင်းစေခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုးဒေဝါ အိပ်မက် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အိပ်မက်အိမ်ရှေ့ မကျတကျတွင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး

ရှိသဖြင့် မိုးဒေဝါ ထိုင်စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။
“ညီလေးရေ လက်ဖက်ရည် ကျဆီမ့်တစ်ခွက်။”
“ကျဆီမ့် ဝမ်း။”

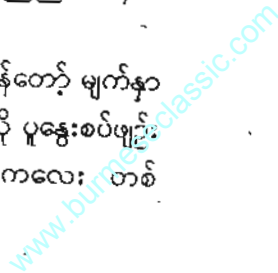
စားပွဲထိုးကောင်လေးက လှမ်းအော်ပြောလိုက် သည်။ မိုးဒေဝါလည်း သူ့ကိုအာရုံမထားနိုင်ဘဲ ရှေ့က အိပ်မက်မေတို့ အိမ်ကိုသာ ဂရုစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ လှလိုက်တဲ့ခြံကြီး...။ စိတ်ထဲမှတွေးရင်း အလိုလို ဒေါသ ထွက်လာသည်။ ကျယ်ဝန်းလှသော ခြံထဲတွင် နှစ်ထပ်ခွဲ အိမ်ကြီးကလည်း ခန့်ညားလွန်းလှပါသည်။

“အစ်ကို..လက်ဖက်ရည်ရပြီ။”
“..ဟင်...အော်..အေးအေး။”

စားပွဲထိုးလေးက ကျွန်တော့်အပြုအမူကို ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သဖြင့် နည်းနည်းတော့ ရှက်သွားသည်။ ကောင်လေးအပြုံးကလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်ဗျာလို့ ပြောနေသလိုပင်။

“အစ်ကို ရှေ့အိမ်က အစ်မကို လာကြည့်တာ မှတ် လား။”

ထိုကောင်လေးအပြောကြောင့် ကျွန်တော့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရှေးနွေးပူနှင့် အပက်ခံလိုက်ရသလို ပူနွေးစပ်ဖျဉ်း သွားသည်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မိန်းကလေး တစ်

ယောက်ကို ဒါမျိုးတစ်ခါမှ ထိုင်မကြည့်ဘူးချေ။ အခု တော့..။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။”

“မရှက်ပါနဲ့ အစ်ကိုကလည်း ... ဒါမျိုးက ကျွန်တော်တို့အတွက်က ဆန်းမှ မဆန်းတာ။ ဒီ အစ်မကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ဆိုင် ရောင်း အားတက်နေတာ ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမယ်”

ကောင်လေးစကားကြောင့် မိုးဒေဝါ မျက်စိလည် သွားသည်။

“ဘယ်လိုဘယ်လို မင်းပြောတာ ငါသိပ်မရှင်းဘူး”
ကောင်လေးကလည်း ဒုံးဝေးရန်ကော ဆိုပြီး မျက်ခုံးလေးပင် ပင့်လိုက်သေးသည်။

“ဒီလိုလေ အစ်ကိုရယ် ... ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်မှာ လာထိုင်တဲ့လူရဲ့ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းက အဲဒီအစ်မလေး ကို လာပိုးကြတဲ့လူချည်းပဲ”

ထိုစားပွဲထိုးလေးစကားကြောင့် မိုးဒေဝါ ရယ်ချ လိုက်သည်။

“ဟား...ဟား။ မင်းကသာ ပြောနေတာ၊ ငါဆို အဲ ကောင်မလေးကိုတောင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။”

“ဟုတ်လို့လားအစ်ကိုရာ ... လျှောက်ပြောပြန်ပြီ”

ထိုကောင်လေးက မိုးဒေဝါစကားကို လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံးလေးကို ထောင့်ကပ်၍ပင် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် စဉ်းစားနေသေးသည်။

“ငါကမင်းကို ဘာကိစ္စလိမ့်ရမှာလဲ။ တစ်ကယ် ပြောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတာနဲ့တင် သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ ပြောပြပါဦး သူ့အကြောင်း မင်းသိသလောက်ပေါ့။”

နောက်ဆုံးတော့လည်း ဒီဘူတာဆိုက်တာပဲ ဆိုသော မျက်နှာပေးနှင့် ...

“အဲ့အစ်မက အင်္ဂလိပ်စာ တတိယနှစ် ကျောင်းသူ လေ။ နာမည်က အိပ်မက်မေတဲ့။ အရမ်းချောပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ်။ သဘောလည်း အရမ်း ကောင်းတယ်။ အဲ့အစ်မမှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူး။ အစ်မ ရှစ်တန်းနှစ်လောက်ကတည်းက ဆုံးသွား တာ။ အစ်မမှာ ဦးလေးတစ်ယောက်တော့ ရှိ တယ်။ သူကလည်း ဒီမှာနေလိုက် နိုင်ငံခြားမှာ နေလိုက်နဲ့။ ဟိုးအရင်တုန်းကတော့ အန်တီကြီး တစ်ယောက်လည်း အစ်မနဲ့ အတူနေတယ်။ အခုတော့ စစ်ကိုင်းမှာ တရားသွားထိုင်ပြီဆို လား ပဲ။”

“မင်းက တယ်သိနေပါလား။”

မိုးဒေဝါ စကားကြောင့် ကောင်လေးက အပ်ကျ တာကအစသိသော ဆရာကြီးအိုက်တင် ချက်ချင်း ပြောင်း သွားသည်။ တော်သေးသည်။ ကော်လာတောင် ကောက် မထောင်တာ။

“သိတာပေါ့ အစ်ကိုရဲ့ ... အဲဒါက မာလီရော၊ ခြံ စောင့်ကောက် ကျွန်တော်နဲ့အရမ်းခင်တာ။”

“အော်...။”

“အစ်ကို..ဘယ်နှစ်နာရီထိုးပြီလဲ။”

မိုးဒေဝါ လက်မှ နာရီကိုငုံကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုးနာရီ။”

ထိုကောင်လေးပြောပြီးသည်နှင့် မာစီးဒီး အနက် ရောင် ကားလေးက ခြံဝန်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။ တစ်ဆိုင်လုံးရှိ အကြီး၊ အငယ်မကျန် ယောက်ျားအားလုံး၏ မျက်ဝန်းများက ထိုကားပေါ်သို့ စုပုံရောက်ရှိသွားသည်။ မိုးဒေဝါလည်း မျက်တောင်မခတ်တမ်း သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

ကားလေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်မှ ကပ်ကာ ဖြေးညှင်းစွာ မောင်းထွက်သွားသဖြင့် သေချာကြည့်ခွင့် ရလိုက်သည်။ ကားနောက်ခန်းထဲမှာတော့ ဘဲဥပုံ

မျက်နှာလေးပေါ်တွင် မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်ဝန်းဝိုင်းဝိုင်းနှင့် အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ငေးမယ်ဆိုလည်း ငေးကြည့်နေချင် စရာကောင်းလောက်အောင် ကောင်မလေးက ချစ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းချွန်ချွန်လေး များကြောင့် ကောင်မလေးက Tweety အရုပ်လေးလို ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ကောင်မလေးက မျက်နှာကို ဘာမှပြင်ဆင်မထားဘဲ နှုတ်ခမ်းနီ ပန်းနုရောင်လေးသာ ဆိုးထားသော်လည်း လှပပြည့်စုံနေသည်။ ကောင်မလေး ၏အလှက ချစ်စရာကောင်းသောကလေးလေးတစ်ယောက် ကို တွေ့ရသလို ကောက်ချီမွေ့ရမ်း ပစ်ချင်စရာကောင်း သည်။

ကောင်မလေး၏ ကားမျက်စိရှေ့မှ ပျောက်ကွယ် သွားသည့် အချိန်ရောက်မှပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ လည်း စကားသံများကို ပြန်လည်ကြားရပါတော့သည်။ ကောင်မလေးက စ၊စချင်းမှပင် လူတွေကို အရမ်းကို ဆွဲဆောင်နိုင်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

မိုးဒေဝါ စားပွဲထိုးလေးဘက်လှည့်ကာ စကား ပြန်စလိုက်သည်။ ထိုဆိုင်တွင်လည်း စားပွဲထိုးကလေးများ

တော်တော်များများ ရှိနေခြင်းကြောင့်သာ မိုးဒေဝါ စိတ်ကြိုက် စပ်စုခွင့်ရလေသည်။

“မင်းပြောတဲ့ ကောင်မလေးက ဒီလောက်ချောတာ ရည်းစား တွေဘာတွေ ရှိချင်ရှိမှာပေါ့ကွ။”
ကောင်လေးက ပျာပျာသလဲပင် ခေါင်းတစ်ခါခါ

လက်တကာကာနှင့် ငြင်းရှာလေသည်။

“မရှိဘူး ။”

“သေချာလို့လား။”

မိုးဒေဝါထပ်မံ အစ်လိုက်သည်။

“သေချာတယ်။”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ။ သူ့ဘာသာကျောင်းမှ ထားချင် ထားမှာပေါ့။”

“မရှိဘူးအစ်ကိုရဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဒီဆိုင်မှာ လာထိုင်တဲ့ တချို့အစ်ကိုတွေက အဲဒီအစ်မတို့ ကျောင်းကပဲလေ။ အဲဒီအစ်ကိုတွေ ပြောတာဆို အစ်မက ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတောင် မထားဘူးတဲ့။”

“အေးပါ ဟုတ်ပါပြီ။ အစ်ကိုလည်း ပြန်တော့မယ်။ ရော...လက်ဖက်ရည်ဖိုး။”

မိုးဒေဝါ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်နှင့် ငါးရာတန်

တစ်ရွက်ထုတ်ကာ စားပွဲထိုးလေးအားပေးလိုက်သည်။

“ဟာ...အစ်ကို ပိုက်ဆံတွေ ပိုနေတယ်။ နှစ်ထောင် ငါးရာကြီးတောင် ဖြစ်နေတယ်။”

“အေးဟုတ်တယ် ... ပိုတာမင်းယူလိုက် သတင်း ပေးခပေါ့ကွာ။”

“ကျေးဇူးပါ အစ်ကို။ အစ်ကိုနောက်သိချင် လည်း လာခဲ့နော်၊ ကျွန်တော်သိတာအကုန်ပြောပြမယ်”

“အေးပါကွာ..။သွားပြီ။”

စားပွဲထိုးလေးမျက်နှာက ပြုံးပျော်သွားသည်။

မိုးဒေဝါလည်း သိချင်တာများကို သိခွင့်ရလိုက်ပြီမို့ ကျေနပ် သွားသည်။ မနက်ဖြန်တော့ အိပ်မက်ကျောင်းကို လိုက်ကာ နံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း(၈)

အိပ်မက် ကားထွက်လာသည်နှင့် မိုးဒေဝါ မလှမ်း မကမ်းမှ ခပ်ခွာခွာလိုက်လာခဲ့သည်။ အိပ်မက် ကားလေးက UFL ကျောင်းဝန်းထဲသို့ ချိုးကျွေးသွားသည်။ မိုးဒေဝါလည်း ကားလေးကို UFL ကျောင်းထဲသို့ လိုက်ပါကွေ့ဝင်လိုက် သည်။

ကျောင်းရောက်သည်နှင့် အိပ်မက်က ကလေး လေးတစ်ယောက်လို သူ့သူငယ်ချင်းများထံသို့ ခုန်ပေါက် ကာ ပြေးသွားလေသည်။ အိပ်မက်ကို အံ့လောက် ကလေး ဆန်မည် မထင်ထားသဖြင့် ရယ်ချင်သွားသည်။ အိပ်မက် ကိုသာ ပြောတာပါ။ အိပ်မက်သူငယ်ချင်းများကလည်း အိပ်မက်ကို တွေ့သည်နှင့် လက်ခုပ်တီးသူတီး၊ ထခုန်သူက ခုန်နှင့် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဆယ်နှစ်သမီးလေးတွေများ အောက်မေ့နေကြလားမသိ။ မိုးဒေဝါ ခေါင်းခါရင်း ပြုံးမိ သွားသည်။

ဘာပဲပြောပြော ကိုယ့်အသက်ထက် အများကြီး ငယ်သော ကလေးများဖြစ်သောကြောင့် သူတို့နှင့် လိုက် ရောညီထွေဖြစ်ရန် အများကြီး ကြိုးစားရဦးမည် ဖြစ်သည်။ စာသင်ချိန်စောနေ၍ ထင်သည်။ အိပ်မက်တို့ သူငယ်ချင်း တစ်သိုက် ကင်န်တင်းဘက်သို့ ထွက်သွားသဖြင့် မယောင် မလည် အနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

ကင်န်တင်းရောက်သည်နှင့် စာကလေးနှင့် သာလိ ကာ ပေါင်းထားလားအောက်မေ့ရအောင် သူတို့၏ စကား များက ကင်န်တင်းတစ်ခုလုံးနီးပါး ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“ထမင်းကြော် ကြက်သားနှင့်။”

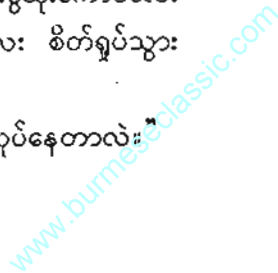
“မြိတ်ကတ်ကြေးကိုက်...ပဲပြုတ်များများ။”

“ငါ့ထမင်းနယ်။”

“အသုပ်စုံ။”

သူ့ထက်ငါ လှယ်ကံမှာနေကြသဖြင့် တစ်ချိန် တည်းတွင် အသံမျိုးစုံကြားကာ စားပွဲထိုးကောင်လေး နား ရှုပ်သွားသည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေးက ခေါင်းလေးကုတ် ကာ တစ်ခုချင်း ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ စားပွဲထိုးကောင်လေး မပြောနဲ့။ ကျွန်တော်ပင် တော်တော်လေး စိတ်ရှုပ်သွား သည်။

“ဟဲ့ ... သွားမှာလေ၊ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ။”

အိပ်မက်တို့ဝိုင်းမှာ အစားပုပ်မည့်ပုံပေါ်သော ဖက်တီးပုပ်မလေးက စားပွဲထိုးကောင်လေးအား မြန်မြန် မမှာရ ကောင်းလားဆိုပြီး ဟောက်လိုက်သည်။

“ဟို ... ကျွန်တော် မမှတ်မိလို့။”

“နင်ကလည်း တုံးကို တုံးတယ်။ သေချာနား ထောင်....။”

“မြိတ်ကတ်ကြေးကိုက် ... ပဲပြုတ်များများ။”

“ငါးထမင်းနယ်။”

“အသုပ်စုံ။”

“ထမင်းကြော် ... ကြက်သားနဲ့။”

စောစောကအတိုင်း အသံများက တစ်ထပ်တည်း ကျကာ ဘာမှကို သဲသဲကွဲကွဲမကြားရပြန်ပေ။ ဘယ်လိုဟာမ လေးတွေမှန်းကိုမသိ။ တကယ့် တီကောင် ဆားပက်ထားတဲ့ ထွန်ထွန်လူးလေးတွေ။ မိုးဒေဝါတစ်ယောက်တည်း တွေး ပစ်လိုက်သည်။ ကောင်လေးက ထပ်မံ၍ ခေါင်းကုတ်ပြန် သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မမှတ်မိဘူး မပြောရဲ၍ ထင်သည်။ အိပ်မက်တို့ ဝိုင်းနားတွင် ပေရပ်နေသည်။

“ကဲ...ကဲ။ နင်မသိပြန်ဘူးမှတ်လား။ ငါ တစ်ခု ချင်း ပြောပြမယ် ... သေချာမှတ်ထား။”

“နင်တို့ကလည်းလေ ... တစ်ခါလည်း မဟုတ်

တော့ဘူး။ အဲလိုဝိုင်းပြောရင် သူ့ဘယ်တုန်းကများ မှတ်မိလို့လဲ။ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက် ချင်း မှာပါဆို ပြောလိုက် မရဘူး။”

အိပ်မက်က ကောင်လေးကို ပြောရင်း သူ့ သူငယ် ချင်းတွေကိုပါ တစ်ခါတည်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အောင်မာ ... ဘယ်သူအရင်ဆုံး ထမင်းကြော် ကြက်သားနဲ့လို့ မှာတာလဲ။”

အိပ်မက် သူငယ်ချင်းများထဲမှ ဗစ်တိုးရီးယား ဆံပင်ပုံစံလေးနှင့် ကောင်မလေးက အိပ်မက်ကို ပြန်နှိပ်ကွပ် ထိုက်သည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ။ အရင်ဆုံး အပြန်နှင့် လှမ်းမှာလိုက်တာက အိပ်မက်ဖြစ်သည်။

“အော်..ငါက နင်တို့မမှာသေးဘူးထင်လို့ဟာ။ နင်တို့ကလည်း ငါမှာနေရင်ခဏစောင့်ပြီးမှ မှာ ပါလား။”

“နင်အရင်မှာမယ်ဆိုလည်း ကြိုပြောပါလား ငါတို့ က သိမှမသိတာ။”

ဖက်တီးမလေးက အိပ်မက်ကို လှမ်းပြောလိုက် သည်။ သူတို့မှာ ဒီကိစ္စလေးကိုပင် ကမ္ဘာအရေးလို သတ် နှုတ်တာ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ပြောနေကြသဖြင့် အနားမှာ ရပ်နေ သော စားပွဲထိုးလေးမှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် ရပ်နေ

ရရှာသည်။ ဒီလိုဟာမလေးတွေနှင့် ပတ်သက်ရမှာ ဖြစ် သဖြင့် မိုးဒေဝါ နည်းနည်းတော့ စိတ်လေးသွားသည်။ တော်တော်စကားများပြီး အရစ်ရှည်မယ့်ကောင်မလေးတွေ..

“တော်ပြီ ငါမှာပေးမယ်။ အိပ်မက်က ထမင်းကြော် ကြက်သားနဲ့။ ဖူးဖူးက မြိတ်ကတ်ကြေးကိုက်။” ဆံပင်ဂုတ်ဝဲလေးနှင့် ချစ်စရာမျက်နှာလေးနှင့် ဖူးဖူး

ဆိုသော ကောင်မလေးက..

“ပဲပြုတ်များများ..။”

“များများထည့်ပေးလိုက်နော်..မလောက်ရင် ဖူးဖူး ဆီက တောင်းသွား၊ သူ့မှာက ပဲများတယ်။”

“မိဖက်တီးမ၊ မာလာမ၊ ဂုတ်ဆာမ။”

“ဟား..ဟား...ငယ်နာမည်တွေက အခုမှပဲ ပေါ် တော့တယ်။”

အိပ်မက်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေး နောက်တစ် ယောက်က ဝင်နောက်နေပြန်သည်။ ဖက်တီး ခေါ် မာလာ ဆိုသော ကောင်မလေးကတော့ ပါးစပ်လေးပွစိစိနှင့် ဘာတွေရေရွတ်နေမှန်းမသိ၊ ဖူးဖူးကို ကြည့်ကာ ရေရွတ်နေ လေသည်။ ဖူးဖူးကလည်း မာလာ၏ပါးဖောင်းဖောင်းထံ ဆွဲလိမိကာ စ,နောက်နေသေးသည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ တမင်တစ်ဦးကို တစ်ဦးမခံချင်အောင် စ,နောက် နေသေး

ကလေးငယ်လေးများနှင့် အရမ်းတူသည်။

“တော်တော့ ... မာလာက ငါးထမင်းနယ်နော်။ ဟုတ်လား။”

အိပ်မက်လှမ်းမေးတော့ စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာလေးနှင့် ဝတုတ်တုတ် မာလာဆိုသော ကောင်မလေးက ခေါင်းညှိမ့် ပြသည်။

“ပြီးတော့ ကြည်ပြာက အသုပ်စုံ။ ဒါပဲ။ မြန်မြန် သွားတော့။”

အိပ်မက်က မှာပြီးသည်နှင့် စားပွဲထိုးလေးကို မြန် မြန် မှာခိုင်းနေလေသည်။ ကြည်ပြာဆိုသော ကောင်မလေး က နာမည်ကသာ ကြည်ပြာပြောတယ်၊ အသားအရေက ညိုပြာလေးမို့ ညိုပြာဆို ပိုလိုက်မည်လို့တွေးကာ တစ် ယောက်တည်း အိပ်မက်သူငယ်ချင်းများ၏ နာမည်များကို နှုတ်ထားလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဘာမှာမလဲ။”

“ပလိန်း တစ်ခွက်ကွာ..။”

ကောင်လေးက ပလိမ်းခွက်လေး လာချပေးသွား သည်။ မိုးဒေဝါလည်း ကိုယ့်ရှေ့တွင် မြင်နေရသော ကောင် မလေးဝိုင်းကိုသာ အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

“အိပ်မက်...ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတဲ့

ခပ်မိုက်မိုက် အစ်ကိုကြီးက နင့်ကို သေချာရှိုး နေတယ်။ သိလား။”

မာလာက အိပ်မက်ကို တံတောင်နှင့်တွတ်ကာ သတင်းပေးလိုက်သဖြင့် အားလုံး၏မျက်လုံးများက ရှေ့တွင် ထိုင်နေသော မိုးဒေဝါဆီသို့ စုပုံရောက်ရှိသွားသည်။ ဖူးဖူးနှင့် ကြည့်ပြာဆို နောက်ခိုင်းထားသဖြင့် သေချာကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။

အားလုံးက လှည့်ကြည့်ကြသဖြင့် မိုးဒေဝါ တစ်ယောက် သူ့ခိုးလူမိသွားသလို ရှက်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်ကာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲတွတ်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... နင်တို့ကလည်း အဲ့လိုပေါ်တင်ကြီး လှည့်မကြည့်ကြနဲ့လေ ... ဟိုအစ်ကိုကြီး ရှက်သွားမှာပေါ့။”

“အောင်မာ ... အရင်တုန်းကလည်း အဲ့လိုပဲ နင့်ကို လာပိုးတဲ့လူတွေဆို လှည့်ကြည့်နေကြပဲဟာ။ အခုမှ ဘာဖြစ်ရတာလဲ .... နင်က။”

“မဟုတ်ဘူးလေဟာ ... သူက ငါတို့နဲ့ ရွယ်တူမှ မဟုတ်တာ။ ကြီးသူကို ရိုသေတဲ့။ နင် မကြားဖူးဘူးလား။”

“သွားပြီ ... အိပ်မက်တို့တော့ ဟိုက အကြည့်ပဲ

လွတ်ရသေးတယ်။ ပြာကျချင်နေပြီ။ တော်ကိလေးပါ၊ ပါရင်တော့ အရည်ပျော်လောက်တယ်။”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြည့်ပြာကလည်း ... အိပ်မက်က တော်ကြာဆရာမတွေရဲ့ သားတွေ ဘာတွေ ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ။”

အိပ်မက် ရှက်ရှက်နှင့် ပါးစပ်ထဲရှိတဲ့ ဆင်ခြေဟေ့ လျှောက်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ ယုံလား မယုံလားတော့ သိ။ တကယ်တော့ အိပ်မက် သူ့ကို အိပ်မက် ကားနောက်က လိုက်လာမှန်း လမ်းကတည်းက သိနေတာဖြစ်သည်။ ထိုအစ်ကိုကြီး၏ အကြည့်နွေးနွေးများကလည်း အိပ်မက်ကို ထာရောက်ဖြားယောင်းနေကြသေးသည်။

အိပ်မက် သူ့ကို ကာကွယ်လိုက်သဖြင့် အိပ်မက် သူငယ်ချင်းများက ဘာမှထပ်မပြောတော့ပေ။ အိပ်မက် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်တော့လည်း အပြုံးချိုချိုနှင့် လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းငြိမ်ပြလေသည်။ အိပ်မက်လည်း အသိအမှတ် ပြုသည်သဘော သူငယ်ချင်းများ မသိအောင် ခိုး၍ မသိမသာ သေး ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်သည်။

ဒါကိုပင် မိဖြစ်အောင် မိသွားသော ဖူးဖူးက သည်း...

“ဟဲ့ နင်ဘယ်သူ့ကို ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်တာလဲ။”

၇၀ ♥♥♥ ပန်းရတု

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြဘူး။ မြန်မြန်စား...အတန်းချိန် နီးပြီ။”

“အိပ်မက် နင့်မျက်နှာက ဘာလို့နီသွားတာလဲ။”

“ကြည့်ပြာမ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ စားမှာ သာ မြန်မြန်စားစမ်းပါ။”

“မလွယ်ဘူးဟေ့ ... အပွဲပွဲနဲ့ခဲသမျှ တို့မင်းသမီး လည်း ဒီပွဲတော့ကျွဲပြီထင်တယ်။”

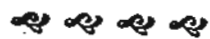
“တော်ပြီဟာ ... နင်တို့တွေ ဝိုင်းနောက်နေရင် ငါ အရင်သွားတော့မယ်။”

“မနောက်တော့ဘူး ... မနောက်တော့ဘူး၊ အထူး သွားမယ်။”

အိပ်မက် ရှက်နေသဖြင့် သူငယ်ချင်းများက အလိုက်တသိ ဆက်မစဘဲ ထထွက်လာခဲ့သည်။ အိပ်မက် မျက်ဝန်းထောင့်ကလည်း အိပ်မက်ကိုကြည့်၍ ပြုံးနေသော သူ့ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။

မိုးဒေဝါတစ်ယောက် အိပ်မက်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံး သွားသည်။ အိပ်မက် ရှက်နေသည့် မျက်နှာနီလေးက လည်း သဘောတကျငေးကြည့်နေမိသည်။ ကောင်မလေး မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားမှသာ မိုးဒေဝါတစ်ယောက် ကားလေးမောင်းကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒီအတိုင်းဆို ဆ

အနေကမဆိုးပါ။ နောက်နေ့တွေတွင်လည်း အိပ်မက် နောက်သို့ လိုက်ရန် မိုးဒေဝါ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လက်ကျန်... အကြောင်းအရာ... မြင်ကွင်း... မြင်လိုက်သေးသည်... “ဟိန္ဒူစံလေမိလား”

အိပ်မက်... မိုးဒေဝါ... မြင်ကွင်း... မြင်လိုက်သေးသည်... မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားမှသာ

အခန်း(၉)

အိပ်မက်ကျောင်းကို ရောက်ချိန်မှာတော့ အိပ်မက် သူငယ်ချင်းများက မရောက်သေး။ အိပ်မက်တစ်ယောက် တည်း ယောင်လည်လည်နှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာနှင့် ကင်န်တင်းတွင်သာ ထိုင်စောင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျောင်းရောက်သည်နှင့် အစားသောင်းကျန်းသော သူငယ် ချင်းများက စာသင်ခန်းထဲ အရင်မဝင်ဘဲ အမြဲကင်န်တင်း ထိုင်၊ စားသောက်ပြီးမှ ဝင်တတ်ကြတာ အိပ်မက်တို့ သူငယ် ချင်းတွေရဲ့ စတိုင်ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် အိပ်မက်လည်း ကင်န်တင်းမှာပဲ သူငယ်ချင်းတွေကို စောင့်နေလိုက်သည်။

“ကော်ဖီတစ်ခွက်”

အနားတွင်ရပ်နေသော စားပွဲထိုးလေးကို အိပ်မက် လှမ်းမှာလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးလေး လာချပေးသော ကော်ဖီလေးကို သောက်ရင်း သူငယ်ချင်းများကို မျှော်နေမိသည်။ အိပ်မက်

မျက်ဝန်းများက ဟိုငေးဒီငေး ငေးနေရင်း အိပ်မက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝိုင်းမှ မနေ့ကတွေ့ခဲ့သော အစ်ကိုကြီး ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အိပ်မက်ရင်ထဲ ပူနွေးသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုအစ်ကိုကြီးကလည်း အိပ်မက်ကို ရွန်းရွန်းစား စားကြီးကြည့်ကာ ပြုံးပြလာလေသည်။ အိပ်မက်ရှက်ရှက် နှင့် ပြန်ပြုံးပြမိလား၊ မပြမိလားပင် သေချာမသိတော့ပါ။

“ကိုယ် ဒီမှာခဏနောက်ထိုင်လို့ရမလား။”

အိပ်မက်ခေါင်းငုံ့ထားမိရာမှ စကားသံကြောင့် မော့ ကြည့်လိုက်သည်။ စောစောကတွေ့သော အစ်ကိုကြီးက အိပ်မက်ကို ပြုံးပြ၍ ခွင့်တောင်းလေသည်။ သူ့အပြုံးအောက် တွင် အိပ်မက်ငြင်းဆန်နိုင်စွမ်းများ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။ အိပ်မက် ခေါင်းညှိမိပြတော့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အိပ်မက် ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အိပ်မက်။ ကိုယ့်နာမည်က ဒေါက်တာမိုးဒေဝါပါ။”

သူက အိပ်မက်နာမည်ကို သိနေသဖြင့် အိပ်မက် အံ့သြသွားမိသည်။

“ဘာလဲ အိပ်မက်နာမည်ကို သိနေလို့ အံ့သြသွား တာလား။”

အိပ်မက် မျက်ဝန်းတောက်တောက်လေးများကို မြင်ရုံဖြင့် မိုးဒေါက် သိလိုက်သည်။ အိပ်မက်က အံ့ဩရင် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုကို သဘောကျရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မျက်ဝန်းလေးများက ဝိုင်းစက်ကာ အနည်းငယ်ပြူးကျယ်သွားတတ်သည်။ ထို သူမအပြုအမူလေးကကို ကလေးဆန်စွာ ချစ်ဖို့ ကောင်းနေသည်။

“အဟီး...ဟုတ်တယ်။ အိပ်မက်နာမည်ကို ဘယ်လို သိလဲ။ အဖို့ကိုက ဒီကျောင်းကလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့။”

“သိချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့ စုံစမ်းရတာ မခက်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်လား အိပ်မက်။”

အိပ်မက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းကို မသိပေ။ အိပ်မက်သူကို ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်မက်ကို သေချာစိုက်ကြည့်နေသော ကိုမိုးဒေါက် မျက်ဝန်းများကြောင့် အိပ်မက်ပြောဖို့ ရည်ရွယ်လိုက်သော စကားများက အစရှာမရအောင် ပျောက်ပျက်သွားသည်။

“ကိုယ် အိပ်မက်နဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ချင်တယ်။ ကိုယ့်ကို ခင်မင်ခွင့်ပေးပါနော်။”

“အိပ်မက်မှ ကိုမိုးဒေါက်အကြောင်း ဘာမှမသိတာ။ ဘယ်လိုခင်ရမှာလဲ။”

“အိပ်မက် ဘာသိချင်လဲ။ ကိုယ်အားလုံးပြော ပြမယ်။”

ကိုမိုးဒေါက်က ဘာသိချင်လဲမေးသော်လည်း အိပ်မက်ကိုယ်တိုင်က ဘာသိချင်နေမှန်းကို မသိပေ။

“အိပ်မက် မသိဘူး။”

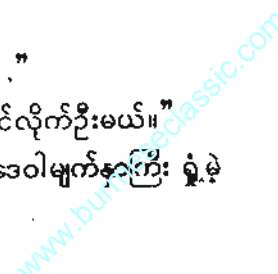
“ဟောဗျာ...။ အိုကေ ကိုယ်ပြောပြမယ်။ ကိုက မိဘတွေမရှိတော့ဘူး။ တစ်ကောင်ကြွက်။ အလုပ်အကိုင်က ဆရာဝန်။ စိတ်ဝင်စားတာက စီးပွားရေး။ ကိုယ် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေပဲ လုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ စာဖတ်တာ ဝါသနာပါတယ်။ ဒေါသကြီးတယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ တစ်ခုခုကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်။ သူ့ယေချင်းတွေနဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခုငှားပြီး စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ တိုင်ပင်နေကြတယ်။”

“ကဲ..ဘာသိချင်သေးလဲ။ အော်..မေ့လို့ ကိုယ်က ရည်းစားတောင် တစ်ခါမှမထားဖူးသေးတဲ့ လူပျို”

“ရပါပြီ။ ဒီလောက်ဆို။”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုခင်မှာလား။”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ်။”
အိပ်မက်အပြောကြောင့် မိုးဒေါက်မျက်နှာကြီး ခွံ့မဲ့

သွားသည်။

“အိပ်မက်ကလည်းကွာ...”

“မဟုတ်ဘူး ကိုမိုးဒေဝါရဲ့...အိပ်မက်တို့ သူငယ်ချင်းတွေက ဘာလုပ်ချင်ချင် အားလုံးကို ဖွင့်ပြောပြီးမှ လုပ်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါအိပ်မက်တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းမျဉ်းလေး။ အိပ်မက်တို့က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တစ်ခန်းတည်း အတူတက်လာကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေး။ ဒါကြောင့် အိပ်မက်က ဘာလုပ်လုပ်သူတို့ကို တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်တယ်။ အိပ်မက်လည်း ကိုမိုးဒေဝါလို တစ်ကောင်ကြွက်ပဲလေ။ အိပ်မက်မိဘတွေက အိပ်မက်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားတော့ သူငယ်ချင်းတွေက အိပ်မက်အတွက်တော့ ညီအစ်မတွေလို ဖြစ်နေတာ။ ဒါကြောင့်ပါ။ အိပ်မက် တမင်မူနေဟာ မဟုတ်ပါဘူး။”

အိပ်မက်က သေချာရှင်းပြလာသဖြင့် အိပ်မက်ကို တောင် ပြန်အားနာလာသည်။ အိပ်မက်က အနီးကပ်ပေါင်းကြည့်တော့ ဘာအရောင်မှ မပါသော အဖြူထည်လေးမုန်းညီလိုက်ရသည်။

“ကိုယ်က အိပ်မက်နဲ့ ခင်ချင်လို့ပါ။ ရပါတယ်၊ အိပ်မက်သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ပြောကြည့်ပေါ့။”

မိုးဒေဝါ စကားကြောင့် အိပ်မက် မျက်နှာလေးဝင်းလဲ့သွားသည်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း ကိုမိုးဒေဝါကို သဘောမကျစရာ မရှိဘူးလို့တော့ အိပ်မက်ထင်သည်။

“ဟိတ်..ဒါဘာလုပ်နေကြတာလဲ။”

အနောက်နားမှ မာလာ၏ အသံကြောင့် အိပ်မက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်က အခုမှ ခုံညီစွာ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ။”

“ငါတို့က နင့်ကိုစာသင်ခန်းမှာ သွားရှာနေ ကြတာ။”

“မသိဘူးလေ၊ အရင်ကတော့ နင်တို့ပဲ ကင်နံတင်း တန်းလာကြပြီးတော့။”

“ငါတို့က နင်မှ မပါတာ၊ ဘယ်လာမလဲ။”

“ဟုတ်ပါပြီ။ နင်တို့ကို ငါမိတ်ဆက်ပေးစရာ ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ကိုမိုးဒေဝါတဲ့၊ ငါတို့နဲ့ ခင်ချင်လို့တဲ့။”

“ကိုမိုးဒေဝါ ... ဒါကအိပ်မက်အချစ်ဆုံး သူငယ်

ချင်းတွေလေ သူက..”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်..ဆံပင်ဂုတ်ဝဲလေးနဲ့က ဖူးဖူး၊ ဝဝလေးက မာလာ၊ ကျန်တစ်ယောက်က ကြည့်ပြာ။ ဟုတ်တယ်မှတ်လား။”

မိုးဒေဝါက တစ်ယောက်ချင်းဆီ၏ နာမည်များကို သေချာရွတ်ပြလိုက်သည်။

“မဆိုးဘူးဘဲ၊ ကိုမိုးဒေဝါက တော်တယ်။ ဒီလို အရည်အချင်းမျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ ဘော်ဒါတွေ ဖြစ်လို့ ရပါတယ်။”

“တကယ်လား ဖူးဖူး၊ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလို့ကတော့”

မိုးဒေဝါတကယ်ကို ဝမ်းသာသွားသည်။ အိပ်မက်တို့လို ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော ကလေးများနှင့် တကယ့်ကို ခင်မင်ခွင့် ရချင်မိပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင် သဘောတူမှဖြစ်မှာနော်”

“ဟုတ်တယ်။ အိပ်မက်သဘောတူမှ ကျွန်မတို့ အားလုံးက သဘောတူမှာ..။”

သူငယ်ချင်းတွေက အိပ်မက်သဘောကို သိသားနှင့် တမင်ဝိုင်းကြပ်ကြလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အိပ်မက်၊ ကိုယ့်ကို ခင်မင်ခွင့်ပေး

မှာလား။”

“အိပ်မက် ကိုမိုးဒေဝါကို ခင်ပါတယ်။”

“ဟေး..ဟေး။”

မာလာနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပျော်ရွှင်စွာနှင့် ထအော်ကြလေသည်။ အိပ်မက်ကိုယ်တိုင်လည်း မိတ်ဆွေ အသစ်ရသဖြင့် ပျော်ရွှင်လာမိသည်။

“ဒါဆို ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြပြီနော်။”

အိပ်မက် ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေဖြစ်အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကိုမိုးဒေဝါက ကြည်ပြာတို့ စားသမျှကို ရှင်းပါလိမ့်မယ်။”

“ရှင်းရမှာပေါ့ဗျာ။ ကြိုက်သလောက်စားကြ။” ဒီလိုနှင့် မိုးဒေဝါနှင့် အိပ်မက်တို့သူငယ်ချင်းတစ်စု

ခင်မင်လာခဲ့ကြသည်။

အခန်း(၁၀)

ကိုမိုးဒေဝါက အိပ်မက်တို့ကျောင်းသို့ တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ်လာသည်။ ညဆိုလည်း အိမ်မက်ထံ အမြဲ ဖုန်း ဆက်သည်။ တစ်ခါတလေ ကိုမိုးဒေဝါလာသော ရက် များတွင် အိပ်မက်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ကစားကွင်းမျိုးစုံ ကို သွားတတ်ကြသည်။

ကိုမိုးဒေဝါနှင့် အိပ်မက်၏ ခင်မင်မှုက ပိုမို နက်ရှိုင်းလာခဲ့သည်။ မိုးဒေဝါ၏ အကြည့်စူးစူးများကို လည်း အိပ်မက် ဘာသာပြန်တတ်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့လည်း ကိုမိုးဒေဝါလာမည်ဆိုသဖြင့် အလှဆုံးပြင်ဆင်ထားမိ သည်။

အသားရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်ပေါ်တွင် အနက် ရောင် ဝတ်စုံကုတ်လေးနှင့် စတိုင်ပင်နံအနက်လေးကို တွဲ ဝတ်ထားသဖြင့် အိပ်မက်၏ ရှည်လျားသော အရပ်လေး နှင့် လိုက်ဖက်စွာ ကျော့ရှင်းလှပနေလေသည်။ အသား

ရောင်နုနု နှုတ်ခမ်းနီလေးနှင့် မျက်ဝန်းနက်နက်လေးများ ကြောင့်လည်း မြင်ရသူအပေါင်းက လည်ပြန်မငေးဘဲ မနေ နိုင်လောက်အောင်ကို ဆွဲဆောင်ထားနိုင်လွန်းသည်။

မိုးဒေဝါ အဝေးကမြင်ရုံနှင့် ရင်တွေ တာခိုင်းခိုင်း ခုန်ကာ ပင့်သက်ရှိုက်မိသည်။ ဒီနေ့ အိပ်မက်ကို ဖွင့်ပြောဖို့ ရည်ရွယ်ထားသောကြောင့်လည်း စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေမိ သည်။ တကယ်ဆို ဒီလောက် ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားနေဖို့ မကောင်းပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးအေးအေးရင်ဆိုင်တတ် သော ကျွန်တော်က အခုတော့ အရင်လို မဟုတ်တော့ပေ။

အိပ်မက်ဆီ လျှောက်လာသော ခြေလှမ်းတွေပင် နှမမှန်ချင်။ ဒီနေ့ အိပ်မက်ကို ခေါ်ပြီး အေးချမ်းသော တစ်နေရာမှာ ချစ်ခွင့်ပန်မည်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အိပ် မက်ကို မြင်သည်နှင့် ရင်ထဲအလိုလို ငြိမ်းချမ်းလာမိသည်။ ပြီးမြဲမြဲလေး ကြည့်နေသော အိပ်မက်အပြုံးများကလည်း ကျွန်တော့်ရင်ကို အေးမြစေသည်။

“အိပ်မက် အတန်းတစ်ချိန် ဖျက်လိုက်နော်။ အိပ်မက်ကို ကိုယ်ပြောစရာရှိတယ်။”

အိပ်မက်ကို မနေ့ကတည်းက ကိုမိုးဒေဝါ ဖုန်း ဆက်ပြီး ခွင့်တောင်းထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် အိပ်မက် လက်ခံ ချိတ်သည်။

ကိုမိုးဒေဝါကားလေး ကန်ဘောင်တွင် ရပ်လိုက်သည်နှင့် ကိုမိုးဒေဝါ ဘာပြောတော့မည်ကို အိပ်မက်ခန့်မှန်းကြည့်၍ရသည်။ ထိုသို့သိလိုက်သည်နှင့် အိပ်မက်ရင်တွေခုန်ကာ လက်ဖျားခြေဖျားများပင် အေးစက်လာသည်။ အိပ်မက်ရင်ခုန်သံတွေကို အနားမှာရှိသော ကိုမိုးဒေဝါ ကြားသွားမှာပင် အိပ်မက်စိုးထိတ်လာသည်။

အိပ်မက်တို့နှစ်ယောက် ကန်ဘောင်အလည်တည့်တည့်တွင်ရှိသော ခုံတန်းလေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ စိမ်းလဲ့သော ကန်ရေပြင်ကြီးက မြင်ရသူအပေါင်းကို စိတ်ချမ်းသာစေသည်။ ဒါ့အပြင် လေနအေးလေးများကလည်း အိပ်မက်တို့ကြားတွင် ဆော့လွှားပြေးကစားနေသည်။

“အိပ်မက် ... အိပ်မက်ကို ကိုယ် ပြောစရာ တစ်ခုရှိတယ်။”

“ဟုတ်ပြောပါ။”

“ကိုယ် အိပ်မက်ကို ကိုယ့်တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ မပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောပြချင်တယ်။ ကိုယ် အိပ်မက်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်နေမိပြီး ကိုယ့်အချစ်ကို အိပ်မက်လက်ခံစေချင်တယ်။”
ကိုမိုးဒေဝါ ဒီစကားမျိုးပြောမယ်ဆိုတာ ရိပ်မိနေ

ပေမဲ့လည်း တကယ်တမ်းကြားရတော့ ရင်ထဲလိုက်ခုန်အောင် တစ်မျိုးလေးခံစားရသည်။ ဒီလိုစကားတွေကို ခဏခဏကြားဖူးနေပေမဲ့လည်း ကိုမိုးဒေဝါဆီက ကြားလိုက်ရတော့ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ရှက်ရွံ့နေမိသည်။

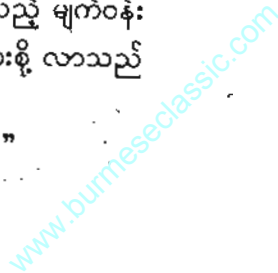
မိုးဒေဝါကိုယ်တိုင်လည်း အသံတွေတုန်ပြီး လူ့ဇာမောဟိုက်လာသလို ခံစားလာရသည်။ အိပ်မက်ကို ကြည့်တော့လည်း မျက်နှာရဲရဲလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့ထားသဖြင့် သူမ၏ မျက်ဝန်းများကို ဖတ်ပြီး အဖြေရှာလို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။
“အိပ်မက် စိတ်ဆိုးသွားတာလား။”

အိပ်မက်က ခေါင်းလေးမော့မလာဘဲ အသာအသာ ခေါင်းရမ်းပြသည်။ ဘာကြောင့်များ အိပ်မက်ခေါင်းတစ်ချက်အညီမို့နဲ့ ခေါင်းအရမ်းကို ပြစ်ဒဏ်ကျခံရတော့မည့် တရားသူကြီးရှေ့က တရားခံတစ်ယောက်လို တုန်လှုပ် ကြောက်ရွံ့နေမိပါလိမ့်။

“ဒါဆို ကိုယ့်ကို စကားပြန်ပြောပါဦး။”

အိပ်မက်ခေါင်းလေး အသာမော့လာသည်။ ကိုမိုးဒေဝါကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း စိုးရိမ်နေသည့် မျက်ဝန်းများနှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံတွင် ဈေးများစွဲ လာသည်တို့ အိပ်မက်တွေလိုက်သည်။

“အိပ်မက် စဉ်းစားချင်သေးတယ်။”

“ဘယ်လောက်ကြာအောင်လဲ အိပ်မက်ရယ်။”
 “အခုစာမေးပွဲလည်း ဖြေရတော့မှာဆိုတော့
 စာမေးပွဲပြီးလို့ ကျောင်းပိတ်ရင်ပေးမယ်။”
 “စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့တော့ လုပ်ပါ အိပ်မက်
 ရယ်။”
 “ကိုမိုးဒေဝါကလည်း ဈေးအရမ်း ဆစ်တာပဲ။”
 အိပ်မက်မျက်စောင်းလေး ထိုးရင်း ပြောလိုက်
 သည့်။

မိုးဒေဝါက အိပ်မက် မျက်စောင်းလေးများကို
 သဘောကျစွာ ခံယူရင်း...

“ဈေးဆစ်တာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ရင်မောလွန်းလို့
 ကြာရင် heart attack ရသွားမှာစိုးလို့ပါ။”

“ဝိုဠီ။”

“မဝိုပါဘူး၊ လိုတောင်လိုသေးတယ်။ မယုံရင်
 ရင်ထဲဝင်ကြည့်။”

ဘာပဲပြောပြော သူ့စကားတွေကြားမှာ အိပ်မက်
 တကယ်ကို ရင်ခုန်နေခဲ့ပါသည်။ အိပ်မက်ရဲ့ မကြာခင်
 မင်းသားလေးဖြစ်လာတော့မည် ဆိုတာကိုလည်း အိပ်မက်
 ကြိုသိနေသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးကတော့ အိပ်မက် သူ့စကားတွေ

ထဲမှာ မိန်းမောရင်း အရာအားလုံးကို မေ့လျော့ သွားခဲ့ပါ
 သည်။

အခန်း(၁၁)

အိပ်မက် စာမေးပွဲဖြေပြီးလို့ ထွက်လာသည်နှင့် အသင့်စောင့်နေသော ကိုမိုးဒေါက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဖြူဖွေးသော အသားအရေပေါ်တွင် အညိုရောင် ရုပ်အင်္ဂါနှင့် အသားရောင် စတိုင်ပင်နံကြောင့် ကိုမိုးဒေါက်အသွင်က ယောက်ျားပီသစွာ သပ်ရပ်ခန့်ညားနေသည်။ လေးထောင့် ကျသောမေးရိုးနှင့် လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် တိပသော နှုတ်ခမ်းများကြောင့်လည်း မိန်းကလေးတော်တော်များများ၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံရသောသူလည်း ဖြစ်သည်။ ညိုလှဲသော မျက်ဝန်းတောက်တောက်များအောက်တွင် အရည်ပျော်သော မိန်းကလေးများလည်း ဘယ်နှစ်ယောက်တော့ ရှိမလဲလို့ အိပ်မက် တွေးကြည့်မိသည်။

မိုးဒေါက်ကတော့ အိပ်မက်ကိုတွေ့သည်နှင့် ပျော်သွားသည်။ လှပသော အိပ်မက်လေးကလည်း ဒီလိုပဲ ငိုပြီးချစ်စရာကောင်းနေသည်လို့တောင် ထင်မိသည်။

မိုးဒေါက်ကို မြင်သည်နှင့် ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက် ခွက်ဝင်အောင် ပြုံးပြသော အိပ်မက်၏ အပြုံးလေးများက လည်း စွဲမက်ဖွယ်အတိပင်။

“ဖြေနိုင်လား အိပ်မက်။”

“ဖြေနိုင်တာပေါ့၊ အိပ်မက်ပဲဟာ။”

အိပ်မက်က ကော်လာလေးကို ထောင်၍ ချစ်စရာ ဟန်ပါပါလေး ပြောလိုက်သည်။ မိုးဒေါက်ပြုံးရင်း ..

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆိုကားပေါ်ထက်၊ တစ်နေရာမှာ စကားသွားပြောကြမယ်။”

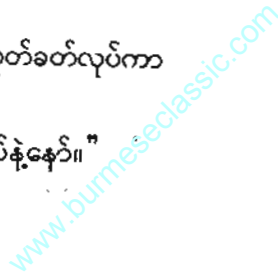
အိမ်မက် ကားတံခါးလေးကို ဖွင့်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် မိုးဒေါက် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးဒေါက်ကားလေးကို ကန်တော်ကြီးသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ကန်တော်ကြီးထဲ ရောက်သည်နှင့် အရိပ်ကောင်း၍ အေးမြသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် တွင် ရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... အဖြေပေးတော့။”

“ဘာကိုလဲ။”

အိပ်မက် မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေလိုက်သည်။

“အသည်းယားလာအောင် မလုပ်နဲ့နော်။”

မိုးဒေဝါ အံလေးကြိတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ပြော ... ချစ်တယ်မှတ်လား။”

“ချစ်ဘူး။”

မိုးဒေဝါ မခံချင်အောင် အိပ်မက် တမင်ပြောလိုက်သည်။

“မရဘူး ... ချစ်ရမယ်။”

“စွတ်ပါလား။”

“စွတ်ပဲ။ ချစ်တယ်လို့ ပြောကွာ။ အိပ်မက်ဆီက အသံကို ကြားချင်လှပြီ။”

အိပ်မက်လည်း ကြာကြာဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ခေါင်းညှိမိပြုလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း။ အိပ်မက်နှုတ်ခမ်းလေးက ပြောတဲ့ အသံကို ကြားချင်တာ။”

မိုးဒေဝါက အိပ်မက်ကို ရွန်းလဲ့သောမျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ အိပ်မက် ရက်ပြေးလေး ပြုံးရင်း ...

“အိမ်မက်လည်း ကိုမိုးဒေဝါကို ချစ်ပါတယ်။”

“ဟေး။”

မိုးဒေဝါ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် ဟန်ဆောင်နေသည်ကို မေ့လျော့သွားသည်။

အထိ ရင်ထဲအသည်းထဲအထိ လှိုက်ခုန်ပျော်ရွှင်သွားသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အိပ်မက်ရယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောပါဦး။”

“ကိုမိုးဒေဝါကလည်း ပိုပြီ။”

“မပိုပါဘူး။ အကြိမ်ကြိမ်ကြားရလည်း ဒီအသံလေးကို တစ်သက်လုံးနားထောင်လို့ကို ၀, မှာ မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ပါ ... ထပ်ပြောပါဦး။”

“ကိုမိုးဒေဝါကို ချစ်တယ်။”

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် အိပ်မက်အသံများ အဖျားခတ် တုန်ခါသွားသည်။

“ဘာ ကိုမိုးဒေဝါလည်း ‘ကို’ လို့ခေါ်နေနော်။ ခေါ်ကြည့်ပါဦး။ အိပ်မက်နှုတ်ဖျားလေးက ‘ကို’ ဆိုတဲ့ အသံလေးကြားရရင် သေပျော်ပါပြီကွာ။”

“ကိုကလည်း နိမိတ်မရှိတာ မပြောပါနဲ့။ အိပ်မက်ဘဝမှာ အိပ်မက်ကိုထားခဲ့ကြတဲ့လူတွေ များလွန်းတော့ အိပ်မက်ကြောက်တယ် ကို။ ကိုက အိပ်မက်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းသော အားကိုးတိုင်ပင်ဖော်ပဲ။ ကို နောက်ဆို ဒီလိုစကားမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့နော်။”

“ဆောရီး အိပ်မက်ရယ်၊ ကိုက ဘာရယ်မဟုတ်

ဘူး၊ ပြောမိလိုက်တာပါ။ အိုကေ ... အိပ်မက် မကြိုက်ရင် ကို နောက်ကို ဒါမျိုးတွေ ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ ဘူး။ မငိုနဲ့တော့နော်။”

“ကိုက အိမ်မက်အတွက် တစ်ခုတည်းသော နောင် ကြိုးလေ။”

“စိတ်ချပါ၊ ဒီနောင်ကြိုးတွေနဲ့ အိပ်မက်ကို တစ်သက်လုံး ချည်နှောင်ရစ်ပတ်ထားမှာပါ။”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကိုရယ်။”

အိပ်မက် ကိုပုခုံးလေးပေါ်တွင် အသာမှီလိုက် သည်။ ကိုက အိပ်မက်ကို ကြင်နာစွာ ပိုက်ထွေးထားရင်း ဘဝ၏ အမောတွေကို ပြေစေသည်။ ကို ရှိနေခြင်းကြောင့် ကလည်း အိပ်မက်ဘဝလေး အဓိပ္ပာယ်ရှိလာသည်။

အခန်း(၁၂)

အိပ်မက်နှင့် ကို၏ ချစ်သူသက်တမ်းတစ်လျှောက် သည် ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းလွန်းလှပါသည်။ ဘယ်နေရာ ကိုမဆို အတူသွား အတူလာနှင့် မခွဲအတူ ရှိခဲ့ကြသည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလိုနေ့မျိုးဆို ကိုက အိပ်မက်အိမ်ကို လာ သည်။ အိပ်မက်က ကိုအတွက် စားစရာတစ်ခုခုလုပ်ကျွေး သည်။ အဆောင်နေသော ကိုအတွက်က အိမ်ဟင်း အိမ် ထမင်းစားရဖို့က ခက်ခဲသည်။ ဒါကြောင့် အိပ်မက်က စနေ၊ တနင်္ဂနွေလို နေ့မျိုးဆို ကောင်မလေးတွေကိုပင် မချွတ်ခိုင်းပဲ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက် ချက်ပြုတ်သည်။ ကို ကလည်း အိပ်မက်နှင့်အတူ ဝိုင်းကူ ချက်ပြုတ်ပေးသည်။

အိပ်မက်တို့အတွက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့လေးသည် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသော နေ့လေးများဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ညနေဆို ကိုနှင့်အိပ်မက်တို့က လမ်းလျှောက် လျှောက်ပြီး လေညှင်းခံကြသည်။

“အိပ်မက် ... ရှေ့နားက ခုံလေးမှာ ခဏထိုင်ရအောင်။”

“ထိုင်လေ ကို။”

အိပ်မက်နှင့် ကို,က ညနေခင်း အတူ လမ်းထွက် လျှောက်လာရာမှ ခရောင်အောက်ရှိ ခုံတန်းလေးတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ကိုက အိပ်မက်လက်လေးကို ကိုင်ထားရာမှ တစ်ချက် ဖျစ်ညှစ်ရင်း ...

“အိမ်မက်လေး ... ကျောင်းလည်းပြီးတော့မယ်ဆိုတော့ ကို,တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်။”

“ရှင်။”

ကို,စကားကြောင့် အိပ်မက်အံ့ဩသွားသည်။ မထင်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်တွင် ပြောလိုက်သဖြင့် အိပ်မက်ကြောင်သွားသည်။ အိပ်မက်ကျောင်းပြီးဖို့က နှစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တာ။

“အရမ်းစောလွန်းမနေဘူးလား ကိုရယ်။”

“အိပ်မက်အတွက်ကတော့ စောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုက အသက်ကြီးနေပြီကွ။ ဒီအချိန်ယူသင့်နေပြီ။ အိပ်မက်နဲ့လည်း အတူနေချင်ပြီ။”

“အိပ်မက် ဒီလိုလေးပဲ နေချင်သေးတယ်။”

အိပ်မက်စကားကြောင့် ကို,မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ဘာလဲ ... အိပ်မက်က ကို,ကို အပျော်ကြိတာလား။”

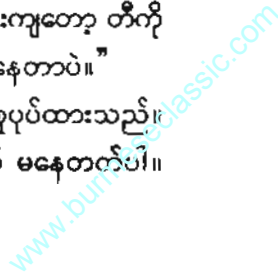
“မဟုတ်တာ ကိုရယ်။ ဒီစကားတွေက မိန်းကလေးတွေက ယောက်ျားလေးတွေကို ပြောတဲ့စကားတွေပါ။”

“အော် ... မိန်းကလေးပဲ အသည်းနှလုံးရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ယောက်ျားလေးမှာလည်း အသည်းနှလုံးရှိတာပဲ။ ခံစားတတ်တယ်။ မရဘူး၊ ပြော... သေချာပြော ... ကို,ကို လက်ထပ်မှာလား။”

“လက်ထပ်မှာပေါ့ ကိုရယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်လေးတော့ နည်းနည်းပေးပါဦး။”

“ဟာကွာ ... အိပ်မက် ကို,ကို မချစ်ပါဘူး။ တခြား မိန်းကလေးတွေဆို ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို ဒီလို တယုတယ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလို့ကတော့ ပျော်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ အိပ်မက်တို့များကျတော့ တီကို ဆားနဲ့ တို့သလိုပဲ ... တွန့်လိမ်နေတာပဲ။”

ကိုက စိတ်ဆိုးပြီး မျက်နှာကြီး စူပုပ်ထားသည်။ ထို ဒီလို စိတ်ဆိုးနေတော့လည်း အိပ်မက် မနေတတ်ပါ။

အိပ်မက်ကြောင့် ကိုကို စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပါ။

“အဲလိုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ်။ ကိုဆီက လက်ထပ်ခွင့်ကြားရတော့ အိပ်မက် အရမ်းကို ပျော်တာပဲ သိလား။ အခုဟာက အိပ်မက် နယ်မြေသစ် တစ်ခုထဲကို ဝင်ရမှာဆိုတော့ မဝင်ရဲသေးတာပါ။”

“ဘာမဝင်ရဲစရာရှိလဲ အိပ်မက်ရယ်။ ကို လက်ကို တွဲပြီး အတူသွားမဲ့လမ်းမှာ အိပ်မက် ဘာပူစရာများ လိုလို့လဲ။ စိတ်ချ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိပ်မက်ရှေ့ကနေ ကို မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်မြေ့ရှင်းပေးမယ်။ အိပ်မက်သာ ကိုလက်ကို ရဲရဲတွဲစုံဖို့ အရေးကြီးတယ်။”

အိပ်မက် ကိုမျက်နှာကို သေချာကြည့်ရင်း အားအင်သစ်တွေ မွေးဖွားလာသည်။ အချစ်က အားအင်တွေကို မွေးဖွားပေးနိုင်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မည်။

“အိပ်မက် ဦးလေးကို ခွင့်တောင်းကြည့်လိုက် ပါ့မယ်။ ဦးလေး သဘောတူရင်တော့ ကိုသဘောအတိုင်းပဲ။”

ဦးလေးနှင့် ကိုကလည်း ဟိုတစ်ခါ ဦးလေး ပြန်လာတုန်းက မိတ်ဆက်ပေးထားသဖြင့် သိပြီးသားပင် ဖြစ်

သည်။ ဦးလေးကလည်း ကိုကို အိပ်မက်အပေါ် တကယ်ချစ်ခင်နှစ်သက်ပြီး အရည်အချင်းရှိသော လူတော်တစ်ယောက်မို့ ကိုနှင့် အိပ်မက်ကို သဘောတူခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် အခုလက်ထပ်မှာကိုလည်း ကန့်ကွက်မှာမဟုတ်ပေ...။

အခန်း(၁၃)

အရာအားလုံးက အခုအချိန်အထိ မနေ့တစ်နေ့က လိုပဲ အိပ်မက်ရင်ထဲ ထင်ကျန်နေခဲ့ပါ။ ကို ဘာကြောင့် အိပ်မက်ကို အမုန်းကြီး မုန်းသွားခဲ့မှန်း သေချာမသိပေမဲ့ လည်း အိပ်မက်ကတော့ ကိုအပေါ် တစ်စက်လေးမှ အချစ် မလျော့ခဲ့ပေ။ ဟိုးအရင်ကအတိုင်း ကိုကို ချစ်ဆဲပဲ ဖြစ် သည်။

အိပ်မက် ယုံကြည်သည်။ အိပ်မက်၏ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကြောင့် ကို တစ်နေ့ အိပ်မက်အချစ်ကို နား လည်ကာ အိပ်မက်တို့ အရင်လို ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော အချိန်များကို ပြန်လည် ပိုင်ဆိုင်နိုင်မည်။ ထိုအချိန်ကို အိပ်မက်စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထား သည်။

အိပ်မက်ကို ကို ဟန်ဆောင်ချစ်ခဲ့တာလို့ အခု အချိန်ထိ အိပ်မက် ယုံကြည်လို့မရပါ။ ကိုရဲ့ မျက်ဝန်း

တွေကို အိပ်မက် ကောင်းကောင်းဖတ်တတ်ခဲ့တာပဲ။ မညာ ချင်ပါနဲ့ ကိုရယ်။

အိပ်မက် ကိုယ့်ဘာသာအားတင်းကာ ကို ဝေယျာ ဝစ္စတွေကို လုပ်ပေးရင်း ပျော်အောင်နေတတ်ခဲ့ပါပြီ။ အခု လည်း ကို ပြန်လာကာနီးပြီဖြစ်သဖြင့် ထမင်းဟင်းများ ကို နွေးပေးထားလိုက်သည်။

ဒီနေ့မှ ကိုက နောက်ကျနေသဖြင့် အိပ်မက် မိုက် ဆာလာသည်။ ဒီလိုမျိုးနောက်ကျသော ညမျိုးတွင် ကိုက ညစာအပြင်မှာ စားခဲ့တာများသည်။ ဒီအတိုင်းဆို ကို ညစာစားပွဲ ရှိတယ်ထင်သည်။ ဒီလို ကို ညစာစားပွဲ ရှိသော ရက်မျိုးတွင် အိပ်မက်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိစွာ စားခဲ့ရ သည်။ အရင်ကတော့ ကို စားပြီးသည်ဆိုတာနှင့် အေးအေး တို့ ပြေးမေးကာ ကို ဘာကြိုက်တတ်လဲ။ စားရော ကောင်း ခဲ့လား ... စသဖြင့် ပြေးမေးရတာ အမောပင်။

ဒီနေ့တော့ ကိုလည်း မစားတော့တာနှင့် အိပ်မက် တစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားနေလိုက်သည်။

“အေးအေးရေ ငါဗိုက်ဆာတယ်။ ထမင်းမြန်မြန် ခူးစမ်း။”

အိပ်မက်နောက်နားမှ အသံကြားသဖြင့် အိပ်မက် ထမင်းပန်းကန်လေး ကောက်ကိုင်ကာ နောက်ဖေးဒီးဖုံ

ချောင်ထဲ အပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် ပန်းတုန်းလေးကိုင်ကာ မီးဖိုချောင်ထဲ ပြေးဝင်သွားသော အိပ်မက်ကိုတွေ့တော့ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေး ခံစားသွားရသည်။ အခုတလော အလုပ်အရမ်းများသဖြင့် အိပ်မက်နှင့်တောင် သေသေချာချာ မတွေ့ဖြစ်။ အိပ်မက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေသည်။ ကျွန်တော်ရုံးသွားမှသာ အပြင်ထွက်သည် ထင်သည်။ မတွေ့တာပင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ရှိပြီ။

သူ့မကို မတွေ့ရတော့လည်း လွမ်းသည်။ မြင်နေရရင်လည်း ရင်ထဲတစ်စစ်စစ်နေအောင် နာသည်။ သူမ စိတ်နှင့် မကြာခင် ရူးနိုင်သည်။

“အေးအေးရေ ... ကို ဗိုက်ဆာလို့တဲ့။ မြန်မြန် ခူးပေးလိုက်။”

“ဟုတ် ... မမလေး။”

အေးအေးက လက်လေးဆေးကာ ထမင်းအမြန်စားလေသည်။

“မမလေးက ဝပြီလား။”

“ဝပြီ။ သေချာလုပ်ပေးလိုက်နော်။”

“ဟုတ်ကဲ့။”

အေးအေးက ထမင်းပွဲလေး ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

အိပ်မက်လည်း ကို အိပ်မက်ကိုမြင်ရင် စိတ်ဆင်းရဲနေမှာ မိုးတာနှင့်ပင် နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းအတွင်းတွင်သာ နေလိုက်တော့သည်။

“အေးအေး...နှင့်မမလေး စားပြီးသွားပြီလား။”

“ဟုတ် အစ်ကိုလေး။”

အေးအေးက မမလေးအကြောင်း မေးနေသော အစ်ကိုလေးကို အံ့သြတကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်အချိန်တုန်းက စားတာလဲ။”

“အခုလေးတင် ကိုလေးလဲလာရော ဖီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာပြီး ဝပြီလို့ပြောပြီး လက်ဆေးသွားတာပဲ”

အေးအေးက မမလေးကို နှိပ်စက်တယ်ဆိုပြီး အစ်ကိုလေးကို သိပ်မကြည်ချင်။ ဒါကြောင့် မမလေး

အကြောင်းကို တမင်ခရေစေတွင်းကျ ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မမလေးလောက် အစ်ကိုလေးအပေါ် ချစ်နိုင်

သည့် လူမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေ။

“အော်။”

တကယ်တော့ မိုးဒေဝါလည်း အိပ်မက်ကို တွေ့ချင်၍ ညစာစားပွဲရှိတဲ့ကြားက မသွားဘဲ အမြန်ပြန်

အာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အခုတော့ ကိုယ်ရည်ရွယ်တာတစ်မျိုး၊ မိသားစုသွားတာက တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ တစ်မိုးတည်း

အောက်မှာ အတူရှိနေသော်လည်း မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြပါလား။ မိုးဒေဝါ သက်ပြင်းတစ်ခုကိုချရင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း မောဟိုက် နုံးချိုလွန်းသဖြင့် ကုတင်ပေါ်မှာတင် ကန့်လန့်ဖြတ် ပစ်လှဲချလိုက်သည်။

တကယ်တော့ အိပ်မက်ကို ကျွန်တော်အရမ်းချစ်သည်။ ချစ်သလောက်လည်း မုန်းသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် နှစ်ခု လွန်ဆွဲကြသောအခါ ရင်တစ်ခုလုံး ပေါက်ထွက်အောင် ခံစားရသည်။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မေ့ပြစ်ပြီး ခွင့်လွှတ်ဖို့ကျတော့လည်း လက်မခံနိုင်ပေ။ သူတို့မိသားစုကြောင့် အပြစ်မဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံး စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာကို မေ့မစ်လို့မရ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ ထွက်ပေါက်မဲ့ မွန်းကြပ်လွန်းလှပါသည်။

ဒီလိုတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ မချစ်မိအောင် နေခဲ့သော်လည်း နှလုံးသားက ကျွန်တော့်အလိုကို မလိုက်ခဲ့ပါ။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ရင်တစ်ခုလုံးက အချစ်နဲ့ အမုန်းကြားထဲမှာ စစ်မြေပြင်တစ်ခုလို ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြတ်သတ်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါတွေကိုလည်း ကျွန်တော်က လုံးပြီး ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ။

အခန်း(၁၄)

ကို ရုံးသွားပြီဆိုတာနှင့် အိပ်မက်အမြဲ ကိုအခန်းကိုဝင်ကာ ရှင်းလင်းပေးခဲ့သည်။ အခုလည်း ကိုအခန်းကို ရှင်းရင်း အိပ်ရာခင်းတွေပါ လဲပေးလိုက်သည်။ ကိုအတွက် အိပ်ရာခင်း ပန်းနုရောင်လေး လဲပေးပြီး အိပ်မက် ကျေနပ်သွားသည်။ တစ်ခန်းလုံးက ပန်းနုရောင်အချစ်အငွေ့အသက်များကြောင့် ပိုလှပသက်ဝင်သွားသည်။

အိပ်မက်နှင့် အေးအေး နှစ်ယောက်လုံး ခန်းဆီလိုက်ကာများကိုပါ အိပ်ရာခင်းနှင့် ဝမ်းဆက် ပန်းနုရောင်လေးများကို လဲတပ်ပေးထားလိုက်သည်။ အခန်းတစ်ခန်းလုံးကိုလည်း ဖုံးတစ်စက်မရှိအောင် ဖုံးစုပ်သူက စုပ်၊ ရေပတ်တိုက်သူက တိုက်နှင့် အိပ်မက်နှင့် အေးအေး နှစ်ယောက်လုံး မနားနိုင်ကြပေ။

“ကဲ..ရပြီအေးအေး။ ဒီလျှော်စရာ အဝတ်တွေကို ယူသွားပြီး လျှော်ထားလိုက်တော့နော်။ ကျွန်တော်

ငါ့ဘာသာငါ ဆက်လုပ်ထားလိုက်မယ်။”

အေးအေးက လျှော်စရာအဝတ်လေးများ ယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အိပ်မက်လည်း တစ်ခန်းလုံး ရှင်းပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုဘီဒိုလေးကို ရှင်းပေးဖို့ ကျန် သေးကြောင်း အခုမှ သတိရမိသွားသည်။

အိပ်မက် ဘီဒိုလေးဖွင့်ကာ ကို ဖွထားသော အင်္ကျီလေးများကို စနစ်တကျ ခေါက်ကာ ပြန်ထည့်ထားပေး လိုက်သည်။ ကိုက ဘယ်တော့မှဆို အပေါ်ဆုံးတွင် ရှိသော အဝတ်ကိုသာ ကောက်ဝတ်တတ်သဖြင့် အိပ်မက်က ကို ဝတ်ရမည့် အင်္ကျီ၊ဘောင်းဘီများကို အမြဲအပေါ်လေးတွင် အဆင်သင့်ဝတ်ရန် ထားပေးတတ်သည်။

မနက်ဖြန်အတွက် ကိုဝတ်ဖို့ ရှပ်အင်္ကျီ ခဲရောင် လေးနှင့် စတိုင်ပင်နံအနက်ရောင်လေးကိုလည်း အပေါ်ဆုံး အဝတ်များအပေါ် တင်ထားပေးလိုက်သည်။

ဘီဒိုတစ်ခုလုံး ရှင်းပြီးသွားချိန်မှာတော့ အံဆွဲလေး ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ရှင်းပေးလိုက်သည်။ အံဆွဲတစ်ခုလုံး က စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ရှုပ်ပွနေသည်။

“ဘာစာရွက်တွေလဲ မသိဘူး။”

အိပ်မက် တစ်ယောက်တည်း ပြောရင်း စာရွက် တစ်ရွက်ချင်းစီကို ယူကြည့်ကာ သေချာသပ်သပ်ရက်ရက်

စိထားပေးလိုက်သည်။

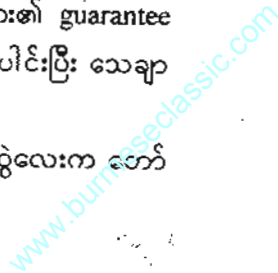
“အော်ဒါက Moon Light Company ရရန် အကြွေး စာရင်းစာရွက်ပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကုမ္ပဏီမှာမရှိဘဲ ဒီမှာရောက်နေတာပါလိမ့်။”

ဒီလိုပါပဲ တစ်ခါတလေဆို ကိုက မေ့ပြီး အိမ်ယူ လာခဲ့တာပဲ။ အခုလည်း ဒီထဲမှာ မေ့ကျန်ခဲ့တာ ထင်တယ်။ တစ်ခါတလေဆို သူ့ဘာသာ စာရွက်စာတမ်းတချို့ကို အိမ် ယူလာပြီး ဘယ်မှာထားမိမှန်းမသိရင် ရုံးရောက်တာနဲ့ ဖုန်းဆက်ပြီး အတင်းအသည်းအသန်ကို ရှာခိုင်းကော။

ဒါကြောင့် သူ အိမ်ကိုယူလာတဲ့ စာရွက်စာတမ်းများ ကို မျက်စိရှင်ရှင်ထားကာ အမြဲစောင့်ကြည့်နေရသည်။ အခု လည်း သူ ဒီစာရွက်တွေကို ဒီမှာထားမှန်းတောင် သတိ တောင် ရပါသေးရဲ့လား မသိဘူး။

အိမ်မက် တခြားစာရွက်တွေကိုပါ တစ်ရွက်ချင်း သေချာဖတ်ရသည်။ အရေးကြီးသော စာရွက်တွေကို တလစ်လေးတစ်ခုယူပြီး သပ်သပ်စီ ခွဲညှပ်ထားပေးလိုက် သည်။ တခြားကို ဝယ်ထားသော ပစ္စည်းများ၏ guarantee စာတမ်းများ၊ စာရွက်များကိုလည်း အားလုံးပေါင်းပြီး သေချာ တွဲပေးထားလိုက်သည်။

တစ်ခုချင်းစီ ရှင်းရင်းနှင့် ကိုအံဆွဲလေးက ဟော်

တော်လေး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်လာသည်။

စာရွက်အားလုံး ရှင်းသွားချိန်မှာတော့ အထဲမှာ အမည်းရောင် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အိပ်မက် စိတ်ထဲမှာ မဖတ်သင့်ဘူးဆိုတာ သိသော်လည်း ဖတ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းထား၍မရပေ။

ဒီစာအုပ်လေးက အိပ်မက်တို့ နှစ်ယောက်ကြားက လျှို့ဝှက်ချက်လေး ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်တယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်အတူ တုန်ရီသောလက်လေးအစုံနှင့် အိပ်မက် ကျွဲဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

အခန်း(၁၅)

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ ဆရာ။”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်စိုးအေး။”

ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် မောင်စိုးအေးက ပြောလိုက်သည်။ မောင်စိုးအေးဆိုတာက ဦးမိုးအာကာ၏ Best Coffeemix Company ၏ မားကက်တင်းမန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်သည်။

စိုးအေးစကားကြောင့် အလုပ်လုပ်နေရာမှ ဦးမိုးအာကာတစ်ယောက် မျက်မှောင်ကုတ်ကာ မော့ကြည့်လာသည်။

“အခုဈေးကွက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက ထုတ်တဲ့ ကော်ဖီမစ်တွေက အတုတွေပေါ့လို့ အခုဆို ဝယ်မယ့်သူတောင် မရှိတော့ဘူး ဆရာ။”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။”

“ဘယ်လိုဖြစ်လဲတော့ ကျွန်တော်လည်း သေချာ မသိသေးဘူးဆရာ။ customer တွေ ပြောတာ တော့ အရည်အသွေး လုံးဝမကောင်းဘူးတဲ့။ ကော်ဖီက ဖျော်လိုက်ရင်လည်း မှိုအနံ့ကြီးရတယ်။ သောက်လိုက်ရင်လည်း အရသာက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောတယ်။”

“တောက်...ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။ ဈေးကွက်မှာ ဖြန့်ထားတဲ့ ငါတို့ပစ္စည်းတွေအားလုံး ပြန်သိမ်းပြီး QC အခန်းကို ပို့ပြီး သေချာစစ်ဆေးခိုင်းစမ်း။ ပြီး ရင် မင်းက ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရအောင် စုံစမ်း။”

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာ။”

စိုးအေးက ချက်ချင်းဆောင်ရွက်ရန် လှည့်ထွက် သွားဖို့ ပြင်သည်။

“နေဦး။”

ဦးမိုးအာကာ လှမ်းတားလိုက်သည်။

“ပြောပါဆရာ..။”

“အခုလက်ရှိဈေးကွက်ထဲမှာ ငါတို့နဲ့ အပြိုင် ဘယ် ကုမ္ပဏီတွေရှိလဲ။ 1st, 2nd က ဘယ်ကုမ္ပဏီတွေ ရှိလဲ တစ်ခါတည်း စုံစမ်းခဲ့။”

ဦးမိုးအာကာလည်း မထင်မှတ်သော ကိစ္စများ ဖြစ် လာသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းများက ဈေး ကွက်ထဲတွင် နံပါတ်တစ် ဖြစ်သည်ဆိုတာတော့ တစ်တိုင်း ပြည်လုံး သိထားပြီးဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်က မနာလို၍ လုပ် ခြင်းမျိုးဖြစ်မည်။ ဒီကိစ္စကို သေချာစုံစမ်းနိုင်မှဖြစ်မည်။ နိမ့် ဆို ကုမ္ပဏီပါ ပျက်သွားနိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ရှိသည်။

နာမည်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် တည်ထောင် လို့ ရခဲ့တာမဟုတ်။ ဦးမိုးအာကာ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ပူထူ နေအောင် စဉ်းစားနေသည်။ သို့သော် အဖြေက ပေါ်မလာ ပေ။

“တူ...တူ။”

“ဆရာ Shareholder ဦးမောင်မောင်ဆီက ဖုန်း ဆက်ပါတယ်။”

“အေးအေး ... လွှဲပေးလိုက်။”

အတွင်းရေးမှူးမလေး စပယ်ချိုက ဦးမိုးအာကာ အား ကုမ္ပဏီ၏ အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင် ဦးမောင်မောင်၏ ဖုန်း ကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်သည်။ Best Coffeemix Company သည် ဦးမိုးအာကာက အစုရှယ်ယာစုစုပေါင်း၏ ၆၀ ရာခိုင် နှုန်းကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကျန် ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းက တခြား အစု

ရှယ်ယာဝင်များနှင့် စုပေါင်းဖွဲ့စည်းထားသော ကုမ္ပဏီ ဖြစ်သည်။

“ဦးမိုးအာကာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဈေးကွက် ထဲမှာ ဖြန့်နေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ကော်ဖီ မစ်တွေက Quality ညံ့လှချည်လား။ အခုအိမ်မှာ ဖျော်သောက်ကြည့်တော့ ဘယ်လိုမှကို သောက်လို့ မရအောင် အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေပါလား။”
“ဟုတ်တယ် ကိုမောင်မောင်၊ အခုပဲ ကျွန်တော် လည်း ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းခိုင်းထားပါတယ်။ ဖြန့်ပြီး သားပစ္စည်းတွေကိုလည်း ပြန်သိမ်းခိုင်းထား ပါ တယ်။”

“ဒါပေမဲ့ နာမည်ပျက်တာပေါ့ဗျာ။ ကုန်ပစ္စည်း တစ်ခုကို စားသုံးသူတွေက ယုံကြည်မှု မရှိတော့ ရင် ဘယ်လိုမှ ဒီကုန်ပစ္စည်းတစ်ခု ဆက်လက် ရပ်တည်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက် ပိုနားလည်မှာပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်အမြန်ဆုံး စုံစမ်း ပြီး အားလုံးရှင်းလင်းပေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချပါ။ ဒီကုမ္ပဏီကြီး မပြုလဲအောင် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကာကွယ်မှာပါ။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားအမြန်ဆုံး စုံစမ်းပြီး Shareholder အားလုံးကိုတော့ အသိပေး စေချင်တယ်။”

“စိတ်ချပါဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီအပတ်ထဲမှာ အားလုံး ကို အစည်းအဝေးခေါ်ပြီး ရှင်းပြပါ့မယ်။”

ဦးမောင်မောင် ဖုန်းချသွားသည်နှင့် စပယ်ချိုကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒေါက်..ဒေါက်။”

“ဝင်ခဲ့..ဝင်ခဲ့။”

“ဆရာ ဘာများ ခိုင်းစရာရှိလဲမသိဘူး။”

“စပယ် ... သမီး ဈေးကွက်ထဲဆင်းပြီး အန်ကယ် တို့ ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်က ဖြန့်တယ်။ ဘယ်သူ ဖြန့်တယ်ဆိုတာ သေချာစုံစမ်းပေးစမ်းပါ။ အခု အန်ကယ်တို့ ကော်ဖီမစ်တွေ အတုတွေပေါ်နေ ဘယ်။ ဒီကိစ္စကို သေချာစုံစမ်းနိုင်မှ ဖြစ်မယ်။ အဲဒီတော့ သမီး အခုပဲ ဈေးကွက်ထဲ ဆင်းတော့”
“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။”

ဦးမိုးအာကာတစ်ယောက် စက်ရုံထဲ ဆင်းကာ တွင်းဆင်းလေ့လာဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

အခန်း(၁၆)

ဦးမိုးအာကာ စက်ရုံထဲ ရောက်သည်နှင့် ကုန်ကြမ်းများသာ သိုလှောင်ထားသော သိုလှောင်ရုံကို သွားရောက်စစ်ဆေးလိုက်သည်။

“သန်းဝင်း ... မင်းကုန်ကြမ်းတွေကို သေချာရောခွဲထားရဲ့လား။”

“ကုန်ကြမ်းက တစ်မျိုးပဲရှိတော့တယ်လေဆရာ”

“ဘာကိစ္စတစ်မျိုးပဲ ရှိရမှာလဲ။ ငါတို့သုံးနေတဲ့ အကောင်းစား ကော်ဖီစေ့တွေရယ်။ ပြီးတော့ Quality မမီလို့ သပ်သပ်ဖယ်ထားတဲ့ ကော်ဖီစေ့တွေရယ်၊ မှီတက်နေတဲ့ ကော်ဖီစေ့တွေရယ်၊ မျိုးစုံရှိတာပဲ။”

“မရှိတော့ဘူးလေ ဆရာရဲ့၊ အဲဒါတွေက သုံးလိုက်လို့ကုန်ပြီ။”

“ဘာ!”

ဦးမိုးအာကာတစ်ယောက် သန်းဝင်းစကားကြောင့် အံ့သြထိတ်လန့်သွားသည်။

“မင်းက ဘာကိစ္စ ဒီပစ္စည်းတွေကိုထုတ်ပေးလိုက်ရတာလဲ။ မင်းကို ဘယ်သူက ထုတ်ပေးခိုင်းလို့လဲ”
“ခင်ဗျာ။”

သန်းဝင်းလည်း ဦးမိုးအာကာ စကားကြောင့် အထူးအထူး စိတ်နှလုံးထဲမှာ စိတ်မချမ်းသာဘဲ၊
တောင်းရင် ပေးရမှာပဲလေ။

“ဒီပစ္စည်းတွေက မကောင်းလို့ တမင်ဖယ်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား။”

“သိပါတယ် ဆရာ။”

“သိရင် ဘာလို့ပေးလဲ။”

“ဟို...ဟို..ထုတ်လုပ်ရေးမန်နေဂျာ မမျိုး တောင်းခိုင်းလို့ပါ။”

“သေချာတယ်နော်..”

“သေချာပါတယ် ဆရာ။”

ဦးမိုးအာကာ စက်ရုံအတွင်းရှိ ထုတ်လုပ်ရေးအပိုင်းများကိုပါ လေ့လာပြီး ထုတ်လုပ်ရေးအခန်းအတွင်းသို့ ဝင်၍ မန်နေဂျာ မမျိုးသဇင်ကိုပါ အခြေအနေတွေကို သေချာစုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ဖို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

“သူဌေး ရောက်နေတာ မသိလိုပါ။”

ဦးမိုးအာကာကို တွေ့သည်နှင့် မျိုးသဇင် တစ်ယောက် မတ်တပ်ရပ်ကာ ထ,နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဦးမိုးအာကာက တခြားသူဌေးတွေလို သူ စက်ရုံသို့လာလျှင် လူများ နောက်က,လိုက်ပါခြင်းပျိုးကို မကြိုက်ပေ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်နေတာပဲ ကြိုက်သည်။ ဒါကြောင့် ဝန်ထမ်းတော်တော်များများက တစ်ခါတလေ သူဌေး လာတာကိုပင် မသိလိုက်ကြပေ။

“ရတယ် မမျိုး ... ထိုင်ထိုင်။”

“အန်ကယ် မေးစရာရှိလို့ ဝင်လာတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး၊ ဘာများလဲမသိဘူး။”

“ဘာလို့ ကုန်ကြမ်းတွေကို မှီတက်တွေနဲ့ အရည်အသွေးမကောင်းလို့ ဖယ်ထားတာတွေကို သုံးရတာလဲ။”

“ရှင်...။”

မျိုးသဇင် ကြောင်သွားသည်။ တကယ်တော့ ဒီကုန်ကြမ်းတွေကို ဦးမိုးအာကာကိုယ်တိုင် သုံးခိုင်းခဲ့တာဖြစ်သည်။ မျိုးသဇင် သေချာရှင်းပြတာတောင် နားမထောင်ဘဲ ‘ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ’လို့တောင် သေချာပြောသွားခဲ့သေးသည်။

“ဆရာပဲ ဒီကုန်ကြမ်းတွေ သုံးဆိုလို့ ကျွန်မသုံးရတာပါ။”

“အန်ကယ်က....ဘယ်တုန်းက အန်ကယ် ဒီလို ကုန်ပစ္စည်းအညံ့တွေ သုံးဖူးလို့လဲ။”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီတုန်းက ကျွန်မလည်း အန်ကယ်ကို သေချာ ရှင်းပြပါသေးတယ်။ အန်ကယ်က ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပါ ..... နင်မရှည်ပါနဲ့လို့တောင် ကျွန်မကို ဆူသွားသေးတယ်။”

“ဟေ ... ဘယ်တုန်းကလဲ ... ငါက ဘယ်မှာ ပြောလို့လဲ ... ငါတစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး။”

“ကျွန်မ မသေချာမှာစိုးလို့ ကိုစိုးအေးကိုတောင် မေးခိုင်းလိုက်သေးတယ်။”

ဦးမိုးအာကာ သားစာမေးပွဲပြီးလို့ တစ်မိသားစုလုံး ချောင်းသာသွားသည့် ခဏလေးအတွင်း ဘာတွေဖြစ်ကုန် ဖြစ်ကို မသိတော့ပါ။

ပြန်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်အချိန်မှာပဲ ပြဿနာအစ်ခုပြီးတစ်ခုကို ရှင်းနေရသည်။

“ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်ကျရင် မောင်စိုးကိုပါ ခေါ်ပြီး အန်ကယ်ရုံးကို လာခဲ့။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှင်း

ပြန်တော်မူပြီး အခြေထုတ်ကြားပေးပါ။" ဝရာအ
 "ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။" ဝရာအ
 မှုပိုင် ဝရာအကို ပြန်စစ်ဆေးစေလိုက်ပါ။ ဝရာအ
 သည်ကိစ္စ၏ အခြေအနေကိုလည်း သိရှိနေတာမည်။ ဒါ
 ကြောင့် မှန်ကန်စွာ အားလုံးစုံညီစွာနှင့် စည်းစားပြီး အခြေ
 ထုတ်ကြားပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။
 ... ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ... ဝရာအ ... ဝရာအ ...
မမ မမ မမ မမ " ဝရာအ
 ဝရာအ ... ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 " ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ... ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ... ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ... ဝရာအ ... ဝရာအ ...

မြောက်ဘက်တွင် ဝရာအနှင့်ဆုံစေမည်။ ဝရာအ
 သို့ရောက်ရှိပြီး ဝရာအနှင့်ဆုံစေမည်။ ဝရာအ
 ... ဝရာအ ... ဝရာအ ...
အနန်းဖြူ " ဝရာအ
 ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ဝရာအ ... ဝရာအ ...
မမ မမ မမ မမ " ဝရာအ
 ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ... ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ... ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ဝရာအ ... ဝရာအ ...
 ... ဝရာအ ... ဝရာအ ...

“သူတို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးဆရာ။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ သွားတာ၊ ပြီးတော့ သူတို့အတူ အမြဲ အရောင်းကောင်လေးတွေလည်း အမြဲအတူပါတယ်ဆရာ။”
“သူတို့ နှစ်ဦးပေါင်းတာရော။”

“အရောင်းဝန်ထမ်းလေးတွေကိုလည်း အလှည့်ကျ ထည့်နေတာဆိုတော့ ဘယ်သူ့ဘယ်နေ့ မားကက်တင်း ဆင်းရဲမယ်ဆိုတာတောင် သူတို့ မသိပါဘူးဆရာ။”

“ဒါဆို မင်းဆိုလိုတာ ငါတို့ကုမ္ပဏီကပဲ ဖြစ်တာဆိုပါတော့။”

မောင်စိုးအေးက ဘာမှတော့ ထပ်မပြောချေ။

“ကဲ ... ဒါဆို မမျိုးသဇင် ပြောပါဦး။ အန်ကယ်က ဘယ်တုန်းက သမီးကို ကော်ဖီစေ့အညံ့တွေ သုံးခိုင်းခဲ့တာလဲ။”

“အန်ကယ် ချောင်းသာကနေ ဖုန်းဆက်ပြီး ကော်ဖီစေ့တွေကို လက်ရှိသုံးနေတဲ့ဟာတွေ ရပ်ထားပြီး ဖယ်ထားတဲ့ ကော်ဖီစေ့တွေကို အရင်သုံးပါလို့ လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတာပါ။”

“ဟုတ်ပြီ...အန်ကယ်ဖုန်းဆက်တယ်လို့ မင်းဘယ်

လို သက်သေပြနိုင်လဲ...။အန်ကယ်ကတော့ လုံးဝ မဆက်ဘူး။ ပြီးတော့ အန်ကယ် ခရီးသွားတဲ့ သုံးရက်မှာ အန်ကယ် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နားချင်လို့ စံပယ်ချို့ကိုတောင် အန်ကယ် သေချာပြောထားတယ်။ အန်ကယ်ဆီကို အရေးတကြီး ကံစွမရှိဘဲ ဖုန်းမဆက်ဖို့။”

စံပယ်က ခေါင်းညှိမ့်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ သက်သေပြနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီ Quality မကောင်းတာတွေ ဆရာ မသုံးလောက်ဘူးထင်လို့ ကိုစိုးအေးကို ဖုန်းဆက်ပြီး ထက်မေးခိုင်းပါသေးတယ်။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်မေးတော့လည်း ဆရာက ငါပြောထားတဲ့ ကော်ဖီစေ့တွေပဲ သုံးထပ်မဆက်နဲ့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆူသွားပါသေးတယ်။”

“ဒါဆို ငါတို့အကွက်ကျကျ အလိမ်ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်မယ်။ ငါ့ဖုန်းက ချောင်းသာမရောက်ခင် ကတည်းက ဘက်ထရီက အားကုန်သွားတာ။ အားသွင်းစက်လည်း မပါတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ထားထားလိုက်တာ။ မင်းတို့ကိစ္စရှိရင် ဟိုတယ်ကို ဖုန်း

လမ်းဆက်မှာပဲလို့ ထင်ထားတာ။” ဂိုက
 “မဟုတ်ဘူးဆရာ... ကျွန်တော် အိမ်မှာပန်းဖုန်းကို
 ဆက်တမ်း ပြီး... မိသားစုမှာပြောခဲ့တာပါ။”
 “အသံကရော... ငါအသံပဲလား။” ဂိုက
 “ဟုတ်တယ်... အိမ်မှာအသံပဲ။”
 ဦးမိုးအာကာ စိတ်လှေလွှားသည်။ အဲဒီအစရာသ
 လို မနည်းအစကို လိုက်ရှာရမည် ဖြစ်သည်။
 “ကဲ... ဒါဆို ဒီလိုလုပ်။ မင်းဖုန်းနဲ့ ငါ့ဖုန်း နှစ်လုံး
 ကို ဖုန်းရုံးမှာ အောင်စာထုတ် နံပါတ်တွေ သွား
 ထုတ်လို့ရဲ့။ ဒါဆို အိမ်ပြောတာရဲ့အတိုင်း ထုတ်မှာ
 ပါ။ ကဲ စံပယ်ချို့ရော... အားတော်စုံစမ်းလို့ရခဲ့လဲ။”
 စံပယ်ချို့က သူ့ဈေးကွက်ထဲက ကော်ဖီယူခဲ့သော
 Quotation စာရွက်များကို ဦးမိုးအာကာက လက်ထဲထည့်ပေး
 လိုက်သည်။

“ဈေးကွက်ဝယ်လိုအားအရ ထောင့်လွန်ခဲ့တဲ့
 ကော်ဖီထုတ်လုပ်မှုအထိ ကျွန်ုပ်တို့ ကော်ဖီဖိစစ်က
 ဝယ်ယူမယ့် အိမ်မှာ အခုလက်မှတ်တော့ New Choice
 Coffee Mix ကို ဝယ်ယူနေရမှာ။ ဂိုက
 “ကဲ... ဒါဆို ဒီလိုလုပ်။ မင်းဖုန်းနဲ့ ငါ့ဖုန်း နှစ်လုံး
 ကို ဖုန်းရုံးမှာ အောင်စာထုတ် နံပါတ်တွေ သွား
 ထုတ်လို့ရဲ့။ ဒါဆို အိမ်ပြောတာရဲ့အတိုင်း ထုတ်မှာ
 ပါ။ ကဲ စံပယ်ချို့ရော... အားတော်စုံစမ်းလို့ရခဲ့လဲ။”
 စံပယ်ချို့က သူ့ဈေးကွက်ထဲက ကော်ဖီယူခဲ့သော
 Quotation စာရွက်များကို ဦးမိုးအာကာက လက်ထဲထည့်ပေး
 လိုက်သည်။

တွေက ရောင်းအားထူအားထူကျသွားတော့ သူတို့
 ဝယ်လိုအားက နှစ်ဦးစာ နှစ်ဆထက်သွားပါတယ်”
 ဦးမိုးအာကာ ခေါင်းညိမ်ပြလိုက်သည်။ စံပယ်ချို့က
 သူ့ထင်မြင်ချက်များကို ဆက်လက်ပြောကြားလာသည်။
 “သူတို့က ကျွန်မတို့ ဒီလိုမဖြစ်ခင် တစ်လလောက်
 အလိုကတည်းက ကျွန်မတို့ Customer တချို့ထံ
 မှာ ကျွန်မတို့ Data တချို့ကိုလည်း ကောက်ယူ
 သွားပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ကိုလည်း သတိ
 ထားသင့်တယ်ထင်တယ်။”
 “ဟုတ်ပြီ... ဒါဆိုမနက်ဖြန်ကျရင် ...အားလုံး သေ
 ချာ ထပ်စုံစမ်းကြတာပေါ့။ မောင်စိုးအေး... မနက်
 ဖြန့် မင်း... ဖုန်းနံပါတ်တွေပါ ရအောင်စုံစမ်းခဲ့။”
 “ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ..”
 “ကဲ ... ဒါဆို မနက်ဖြန် အားလုံးအစည်းအဝေး
 ထပ်လုပ်မယ်။ ဒီကိစ္စ အပြင်ကို မပေါက်ကြားစေ
 နဲ့ဦး။ အခုပြန်သိမ်းထားတဲ့ ကော်ဖီဖိစစ်တွေရော၊
 အရည်အသွေးမမီတဲ့ ကော်ဖီဖိစစ်တွေရောကို
 အပျက်အစီးစာရင်းထဲထည့်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်။
 ပြီးတော့ အရည်အသွေးအကောင်းဆုံး ကော်ဖီဖိစစ်
 တွေနဲ့ အသစ်ထပ်ထုတ်လိုက်။ ဈေးကွက်ကို ပြီး

တာနဲ့ ချက်ချင်းဖြန့်။”
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။”

အခန်း(၁၈)

ရုံးရောက်သည်နှင့် ဖုန်းတွေက တဂွမ်ဂွမ်လာကြသည်။ တစ်မနက်လုံးလည်း ဒီကိစ္စတွေကိုပဲ ဖြေရှင်းနေရသည်။ အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်တွေကလည်း ဒီအကြောင်းပဲ တစ်မေးတည်း မေးနေကြသည်။ ဦးမိုးအာကာ တစ်ယောက်လည်း အာပေါက်မတတ် ဖြေရှင်းပေးနေရသည်။ ဒါ့အပြင် အပေါင်းအသင်းတွေထဲက စပီစုချင်သူများကလည်း သတင်းကြားကာ မေးမြန်းစပ်စုကြသေးသည်။ နောက်ဆုံး ဦးမိုးအာကာ ဖုန်းအားလုံးကို အတွင်းရေးမှူးမလေးကိုသာ ဖြေရှင်းခိုင်းထားသည်။

“ဒေါက်..ဒေါက်။”

“ဝင်နဲ့ပါ..။”

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ စုံစမ်းလို့ရပြီလား။”

စိုးအေး၊ စံပယ်ချိုနှင့် မျိုးသင်္ဃေကို-တွေ့သည်နှင့်

ဦးမိုးအာကာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။”

စိုးအေးက လက်ထဲက ဖုန်းနံပါတ်တွေ ထုတ်လာ သောစာရွက်လေးကို ဦးမိုးအာကာအား လှမ်းပေး လိုက် သည်။

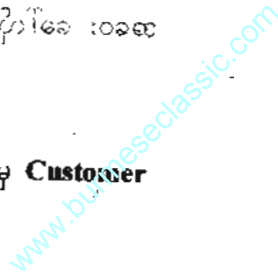
စာရွက်နှစ်ရွက်ထိုး ထိုက်စစ်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ စိုးအေးဖုန်းဆက်ချိန်နှင့် ဦးမိုးအာကာဖုန်းကို အဝင်ချိန်တို တူမှန်နေသည်။ ဦးမိုးအာကာ ကိုယ့်ဖုန်းကို ထိုသို့သေချာ စစ်ကြည့်လိုက်သောအခါ နိုင်ငံခြားဖုန်း Customer ဆီ ကိုမပါဆက်ထားကြောင်း သိရှိလိုက်ရသဖြင့် စာနုဖြန်ဘဝ သည်... ချောင်းသာတွင် ဂိုဏ်းသေချာ ဆက်ချိန်တိုအတွင်းတွင် ဒီဗြေကိုင်တွေ အတွက်ကျရာပုံစံသို့သော်လည်း... ငြိတ် : ငြိတ်က စံမှတ်ဖွဲ့ အန်ဆောက်နှင့် စင်ကာပူတို့ ချက်ချင်း : ဝင်ငွေပေး ဖုန်းဆက်စစ်ပြီးမှ စာနုဖြန်နဲ့ ဆက်ကြောက်နဲ့ လေ့ရှိသော စင်ကာပူဘက်ကို ဂိုဏ်း Customer ဆီကိုင်ဖုန်း ဆက်ထားတယ်။”

“ငြိတ်လေး ဒီမိုးဒီဂရီပေး စံပယ်ချက်ချင်း ဘုန်းကောက်ကပ်ထံမှစံပယ်နေကျ ကုမ္ပဏီနှင့် စင်ကာပူက ကုမ္ပဏီတို့ဆီ ပြန်လှမ်းဆက် လိုက်ပါဦးနော်။ မိမိစုံ ဂွေခင်ပုန်းနဲ့ပဲ ပာပိုင်လေ” နဲ့ ငြိတ်က ဖုန်းဆက်ပြီးသည့် နံနက် ချက်ချင်းပေးသူ ဌေးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ မိမိမှာ လေလေးမိုးငြိ

၁၉၈၀၁၂၀ “အရည်ဆော်ရုံပဲ သူတို့ကို ကော်ဖီမစ်တွေ ထပ်မံဖွဲ့ နိုင်လေ။ နိုင်ငံတော်အားပြောလို့ သူတို့တိုင်းက ကော်ဖီမစ် ဖွဲ့စည်းတာကုမ္ပဏီတစ်ခုနဲ့ ဆာချုပ်ချုပ်လိုက်ပါပြီတဲ့။ ပီလဲက ၂၀၁၆ ၁၅ ဘာ... စင်ကာပူရော၊ ဟာန်ကြောက်ရော ကျွန်ုပ်တို့ ပါလေလို့ ပြောလည်း။” ငြိတ်က ပုန်းပေးလေလေ ပေးလေလေ စိတ်က “ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ... ဒီဗြေကိုင်တွေ ချုပ်လိုက်တဲ့ မိမိကြိုက်တဲ့ ကုမ္ပဏီကလေးနဲ့ပဲ။ New Choice Coffeemix မှုနဲ့ ပုန်းကုမ္ပဏီဆီ ဆရာမ... ဒီပုံအတိုင်း ငြိတ်က အတိုက်ဆိုင် လေလေ ထားလေဖြစ်နိုင်တော့... ငါ့စာမိတ်လုပ်တာပဲ... ဖြစ်ရမယ် ငြိတ်က ဆရာမ... ငါ့မိမိငြိတ်မိမိနဲ့ ငါ့စာမိတ် လေလေ ပေးလေ... စာနုဖြန်ထက်မြက်သော အတွင်းရေးမှူးမိမိစာမိတ် စံပယ်ချက် သေချာသုံးသပ်ပြီး ပြန်လေသည်။ ဒီက xi (Moss) ၂၀၁၆ လ... ဆရာမ... ဒီသတင်းစာထဲက ကြော်ငြာကိုလည်း ပြုလေလေ ကြည့်ပါဦး။” ငြိတ်က လေလေ ပေးလေ : နိမ့်ပုံမှာ ဒီကိစ္စလေး ရှိသဖြင့် လှမ်းပေးသော မှီဝဲတင်စားကို ကြည့် လိုက်သည်။ ငြိတ်က လေလေ ပေးလေ : နိမ့်ပုံမှာ ဒီကိစ္စလေး : ငြိတ်က လေလေ ပေးလေ

ကျေးဇူးတင် ရှိခြင်း

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ New Choice Coffeemix မှ Customer

များအားလုံးကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ **Customer** များ၏ သတ်မှတ်ပေးမှုကြောင့် အခုဆို ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီမစ်ဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ အကောင်းဆုံး ကော်ဖီမစ် ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။ ဒါ့အပြင် ကျွန်တော်တို့၏ **Customer** အပေါ် ထားသော မေတ္တာစေတနာတို့ကြောင့်လည်း နိုင်ငံတကာ ကိုပါ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့၏ ကော်ဖီ မစ်များသည် အကောင်းဆုံးအရည်အသွေးဖြင့် ကုန်ကြမ်း များကိုသာ အသုံးပြုခြင်းကြောင့် မွှေးပျံ့သော အနံ့တို့နှင့် အတူ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော ခါးသက်သက် အရသာ လေးများကိုပါ ခံစားရရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဒါ့ကြောင့် ကော်ဖီဆို အရည်အသွေးအကောင်းဆုံး **New Choice CoffeeMix** ကို သုံးကြပါစို့ ။

ဒါကတော့ တိုက်ဆိုင်တာ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ တမင်ကို လုပ်မှန်း သိသာနေသည်။ ဒါပေမဲ့ သက်သေပြ စရာများကို ဘယ်လိုမှ ရှာဖွေလို့မရချေ။ ဦးမိုးအာကာ လည်း ဒီကိစ္စကို ရှင်းပြရန် အစုရှယ်ယာရှင်များကို အစည်း အဝေး ခေါ်လိုက်သည်။

အခန်း(၁၉)

“ဦးမိုးအာကာ ... ခင်ဗျားလည်း စီးပွားရေးလုပ်နေ တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲလေ။ ဒီလို သက်သေမပြ နိုင်ဘဲနဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လို ယုံကြည် လို့ ရမှာလဲ။”

အစုရှယ်ယာပိုင်ရှင်များက ဦးမိုးအာကာပေါ် မယုံ ကြည်ကြတော့ပေ။

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့် ... ဖုန်းဆက်တာ လည်း ခင်ဗျားဖုန်းနဲ့။ ဒါကို ခင်ဗျားမပြောပါဘူး ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာ လဲ။”

အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဝိုင်းထောက်ကြ သည်။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းအား ကုန်နေတယ်ဆိုပြီး ဖုန်းကို ဒီအတိုင်းပဲ ပစ်ထား

ခွဲမိတာပါ။”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော်တို့မသိဘူး။ အပြင်မှာ ပြော
နေကြတာတော့ ဦးစိုးအောင်က နိုင်ငံခြားမှာ
အပြီး သွားနေတော့မှာမို့လို့ နိုင်ငံခြားက ဖောက်
သည်တွေကို (၅၆) New Choice Coffeemix ကို
ရောင်းစားလိုက်တယ်ဆိုတာပဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား

နခပ်မှာ ကျွန်တို့တို့ကို လေ့လာပြီး အခြေခံဥပဒေအောင်
ပြုမယ့်ခင်လုပ်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး
ငြိကြပြန်တာပဲ။ ဝါဒီဝင်ကနေလည်း လာခန့်လုပ်ခို

“ဘာ... ကျွန်တော် နိုင်ငံခြားမှာ အပြီးနေဖို့ တစ်ခါ
ပုံမှန် ဝင်ရောက်ဖို့ရှိခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပြောသလို ကျွန်
တော့်ကုမ္ပဏီကိုလည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံးက
လက်ထောက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မှတ်တမ်းတွေကို ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ

ရှင် ပြောပြချက်များကို ကျွန်တော် အထောက်အထားအောင် ပြန်
လေ့လာကြည့်စားပါမယ်။ ဝါဒီဝင်ကနေလည်း လာခန့်

အားလုံး၏ မျက်ဝန်းများက ထင်ထားသလို ဒီကိစ္စ
အတွက် သက်တမ်းကြာခဲ့ပေ။ ကျွန်တော်တို့

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့် ရှယ်ယာတွေကို
လေးနဲ့ ပြန်ထုတ်ချင်တယ်။ ဝါဒီဝင်ကနေလည်း
ထင်စေပဲ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ထုတ်ချင်တယ်။”

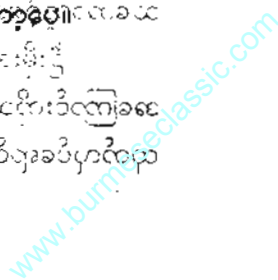
“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့တွေလည်း ပြန်ထုတ်
ချင်တယ်။”

“ဒီလို အားလုံးပြန်ထုတ်ရင် ကုမ္ပဏီက ပျက်ဖို့ပဲ
ရှိတော့တယ်။ အဲဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့အားလုံး
ကြိုးစားခဲ့သမျှ အလံ့အားဖြစ်သွားမှာပေါ့။”

“ဒါပေမဲ့ စားသောက်ကုန်တွေရဲ့ အသက်က
နားမည်ပဲလေများ၊ အခုကတော့ နားမည်ပျက်သွားပြီ၊
ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ဆက်မလုပ်ချင်
တော့ဘူး။ ရှယ်ယာတွေသာ ပြန်လိုချင်တယ်။”

“အားလုံးကလည်း တစ်သဘောတည်း ဖြစ်နေ
သဖြင့် ဦးစိုးအောင်က အနစ်နစ်အလဲလဲက ကြိုးပမ်းမှု
အားလုံးက အချိန်အကုန်အခင်းအတွင်းတွင် နှစ်စဉ်
အသက်ပေးပြီး တွေးတမ်းတမ်းတွင် ကိစ္စတစ်ခုခု
ဖြစ်ပါကလည်း ထုံးစံအားလုံးမရဘဲ ထွက်ခွာပေးကျန်
ချင် ပျံ့နှံ့သွားသည်။ Customer Service Counter သို့

လည်း ဖုန်းတွေဆက်ကြား ဖမ်း(လ်)များ ထိုကနိတ် ကုမ္ပဏီ
၏ နာမည်ကို ပြန်အဖတ်ဆယ်လို့ မရတော့တော့။ လေး
ပိုင်ကလေး ဖြစ်သလိုပဲ ပျံ့နှံ့သွားပြီး ကျွန်တော်တို့
ကလေးတွေ လေးလိုလည်းကောင်း ပြိုင်လေးပိုင်ကြားခေ
နိုးပိုင်ရခဲ ရိုးလေး ကလေး မိသားစု ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပုံကလေး

အခန်း(၂၁)

ဦးမိုးအာကာအတွက် ရွေးချယ်စရာအခွင့်အရေး မရှိတော့ပေ။ အားလုံး၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောဖို့က ကုမ္ပဏီကို ရောင်းဖို့တစ်ခုသာ ရှိခဲ့သည်။ ကုမ္ပဏီရောင်းဖို့ကိုလည်း အားလုံးက သဘောတူကြသဖြင့် အများနှင့် တစ်ယောက် ဦးမိုးအာကာ လိုက်လျောလိုက်ရသည်။

ကုမ္ပဏီကိုလည်း ဦးမိုးအာကာက လာဝယ်သော သူအများထဲက ကော်ဖီစေ့တွေ မှာယူနေသော ဦး မိုင်းလုံ၏ သားကိုသာ ရောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မိမိတို့အလုပ် လုပ်စဉ် တစ်လျှောက်လုံး ကော်ဖီစေ့များ တင်ပို့ပေးခဲ့သော ဦးမိုင်းလုံကိုလည်း ပြန်လည်ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းသဘောဖြင့် သဘောတူခဲ့လေသည်။

ဦးမိုးအာကာက ကော်ဖီချစ်သူဖြစ်သဖြင့် ကော်ဖီ အကြောင်းကိုသိ၍ ကော်ဖီကောင်းများကိုသာ ဆက်လက် ထုတ်လုပ်ရောင်းချနိုင်သော ဦးမိုင်းလုံ၏ သားကို ရောင်းဖို့

ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“လာဗျာ ... မောင်စိုင်းထူး။ အန်ကယ် စောင့်နေတာ၊ မင်းကို အလုပ်အကြောင်းလည်း နည်းနည်းရှင်းပြရင်းနဲ့ပေါ့။ ပြီးတော့ မင်းကို တောင်းဆိုစရာလေးလည်း နည်းနည်းရှိလို့။”

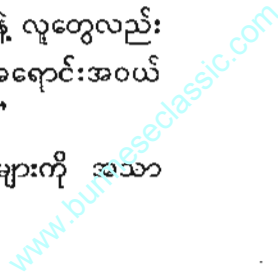
အသားကြည်လင်၍ စကားသံနည်းနည်းဝဲသော ခိုင်းထူးကလည်း ခေါင်းငြိမ်ကာ....

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်...ပြောပါ...ကျွန်တော်ဘာများ လုပ်ပေးရမလဲ မသိဘူး။”

“ဒီလိုပါကွာ၊ အန်ကယ်တို့ ကုမ္ပဏီမှာရှိတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို မထုတ်ပစ်စေချင်ဘူး။ အန်ကယ် တကယ်တမ်း အခုလိုရောင်းဖို့ စဉ်းစားဖြစ်တာလဲ..သူတို့ကြောင့်ပဲ... ဘကယ်ကို အားကိုးပြီး ကြိုးစားကြတဲ့ ကလေးတွေပါ..။ မင်း ဆက်ခိုင်းကြည့်ပါကွာ..။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...အန်ကယ်။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ စာရွက်စာတမ်းနဲ့ လူတွေလည်း စုံပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အရောင်းအဝယ် လက်မှတ် ထိုးလိုက်ကြစို့လား။”

ဦးမိုးအာကာ တုန်ရီသောလက်များကို အသား

ထိန်းကာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ ဘေးနားက အသိသက်သေနေရာမှာလည်း ကုမ္ပဏီ၏ ကျွန်အစုရှယ်ယာ အများဆုံးပိုင်သော ဦးကျော်စွာက လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။

အရောင်းအဝယ်အားလုံး လက်မှတ်ထိုးပြီးချိန် တွင်တော့ စိုင်းထူးထံသို့ ဖုန်းဝင်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့သူဌေး...။ ပြီးပါပြီ။ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ။”

“စိုင်းထူး ပြောပြီးသည်နှင့် ဖုန်းချလိုက်သည်။”

အားလုံးကိုလည်း ဟစ်ဆက်တည်း ...

“ခဏလေးနော်၊ ကျွန်တော့်သူဌေး လာနေလို့ အခု ကုမ္ပဏီရှေ့ ရောက်နေပြီဆိုလို့ ကျွန်တော် ထွက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်။”

ဦးမိုးအာကာ ကြောင်သွားသည်။ စာချုပ်ကို စိုင်းထူး နာမည်နှင့် ချုပ်လိုက်တာပဲ။ သူဌေးက စိုင်းထူး မဟုတ်ဘူးလား။ ဦးမိုးအာကာ ကြာကြာမစဉ်းစားလိုက်ရ အခန်းအတွင်းသို့ သူဌေးဆိုသူ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့်...

“ဟင်...။”

အားလုံးက အရမ်းကို အံ့သြသွားကြသည်။ ဦးမိုးအာကာ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့သြသွားရသည်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်လည်း မသိတော့ပါ။ အားလုံး၏ မျက်လုံး

များကလည်း ဦးမိုးအာကာထံ ကျရောက်လာသည်။ မျက်ဝန်းများတွင် အထင်သေးခြင်းအရိပ်အယောင် အငွေအသက်များကိုလည်း ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။

ဦးမိုးအာကာကို တွေ့သည်နှင့် ဦးရဲခေါင်တစ်ယောက် ချက်ချင်းလက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမိုးအာကာ။ ခင်ဗျား ကူညီလို့ ဒီကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်ဝယ်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။”

ဦးရဲခေါင်စကားကြောင့် အားလုံးက ဦးမိုးအာကာကို နှာခေါင်းရှုံ့ချင်ကုန်ကြသည်။ လူကြီးတွေမို့လို့သာ အိန္ဒြေဆယ်နေကြတာဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာမှမကူညီခဲ့ပါဘူး။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီစက်ရုံမှာလည်း ကျွန်တော်ရဲ့ New Choice Coffeemix တွေ ဆက်လက် ထုတ်လုပ်မှာပါ။”

ဦးရဲခေါင်၏ ဘာလိုလို စကားမျိုးကြောင့် အားလုံးက စိတ်ပျက်သွားသောအကြည့်နှင့် ဦးမိုးအာကာကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ကဲ..ကဲ။ အခုအားလုံးပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့

လည်း ပြန်တော့မယ်။”

ကုမ္ပဏီ၏ အစုရှယ်ယာရှင်အားလုံးက ထပြန်သွားကြသည်။ ဦးမိုးအာကာကတော့ ဒေါသများထွက်ကာ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်သည်အထိ စိတ်တိုနေသည်။

“ဒီမှာ ခင်ဗျား...ဒီကိစ္စကို သေချာအကွက်ချပြီးလုပ်တာမှတ်လား...။”

“ခင်ဗျားမှာ ဘာသက်သေအထောက်အထားရှိလို့ ကျွန်တော့်ကို လာစွပ်စွဲနေတာလဲ။”

“အေး...သက်သေမပြုနိုင်သေးလို့ပေါ့ကွာ ... ပြန်လို့ကတော့ မင်းကို ထောင်ထဲတန်းပို့တယ်။”

“သွေးရူးသွေးတန်း ပုံစံနဲ့ ဒီမှာလာအော်မနေနဲ့... ခင်ဗျားအရည်အချင်းရှိရင် စုံစမ်းလိုက်...ကြိုက်သလို ခင်ဗျားလုပ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားသိအောင် Hintလေးတောင်ပေးလိုက်ဦးမယ်..။ ဒါတွေ အားလုံး ကျုပ် သေချာအကွက်ချပြီး လုပ်တာ။ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားသေချာ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်နော်။ မဟုတ်ရင်တော့ ကျုပ်ကလည်း အသရေဖျက်မှုနဲ့ ခင်ဗျားကို အရင်ပို့လိုရတယ်။ ကျုပ်လုပ်တာကို မဖြည့်နိုင်ဘဲ တရားစွဲလိုကတော့

ခင်ဗျားကို အရင်ဆုံးအမှုလာပတ်မယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။ အဲဒီ ကော်ဖီမစ်တွေရဲ့ ရောင်းရငွေတွေကလည်း ခင်ဗျား Bank Accountထဲပဲ ပြန်ဝင်နေတာနော်။ ပြီးတော့ ဒီလိုပစ္စည်းတွေကို သုံးခိုင်းတာလည်း ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ပဲဆိုတာ တစ်ကုမ္ပဏီလုံးသိတယ်။ အဲ့တော့ ခင်ဗျားစဉ်းစားပေါ့။”

ဦးမိုးအာကာ ‘တောက’ တစ်ချက်ကိုခေါက်ရင်း ထထွက်လာခဲ့သည်။ အခုအချိန်မှာ ဦးမိုးအာကာ ပြောရင် ဘယ်သူက ယုံတော့မှာလဲ။ ဒါကြောင့် ဦးရဲခေါင်က အကွက်ကျကျ သူများကုမ္ပဏီကို သူ့အတင်းယူတယ် မဖြစ်ဘဲ ဦးမိုးအာကာက ရောင်းလို့ဝယ်ရသည့် ပုံစံ သူတော်ကောင်းပုံမျိုး ချိုးသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးမိုးအာကာ တတော့ စုပေါင်းကုမ္ပဏီ၏ ငွေတွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်ကာ ပြိုင်ဘက်ကုမ္ပဏီကို ရောင်းစားသော အဆင့်အတန်း မရှိသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

အခန်း(၂၁)

“ဝေါ့..”

“အဖေ တော်တော့လေ။ အဖေ အရမ်းများနေပြီ။ အမေ ပြောပါဦး။”

အနားမှာ ထိုင်နေသော အမေကလည်း လောက ခံ၏ အထုအရိုက်ကို ကောင်းစွာခံထားရသဖြင့် ပိန်းချုံးချိနဲ့ ပြီး အဖေ့ကို ပြောဖို့နေနေသာသာ သူ့ကိုယ်သူပင် မနည်း အားတင်းရပ်နေရသည့် အနေအထားရှိသည်။ လောကကြီး တွင် ကူညီထားတုန်းတော့ လူတွေက တစ်မျိုး၊ ကိုယ်လည်း အကူအညီလိုရာ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ပြန်မပေးချင်တော့။

အရင်လို အနားမှာ ‘မမ...မမ’နှင့် အမေ့ကို ကပ်စား နေသော လူများကလည်း အခုဆို ဆေးဖော်ကြောဖတ် တောင် မလုပ်တော့။

မိုးဒေဝါတို့ အခြေအနေက တော်တော်လေးကို ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ အရင်ရွှေတောင်ကြားထဲတွင် ရှိသော

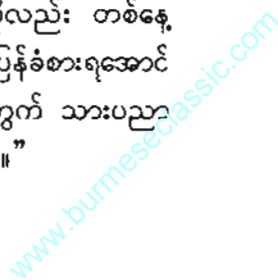
တိုက်ကြီးကိုရောင်းကာ မြောက်ဒဂုံရှိ တစ်ထပ်တိုက်လေးကို ပြောင်းပေးခဲ့ရသည်။ ကုမ္ပဏီမြတ်တုန်းကတော့ အတူဝေမျှ စားသုံးကြပြီး ပေးစရာအကြွေးများရှိမှ မသိချင်ယောင် ဆောင်ကြသဖြင့် ဖေဖေကပဲ တာဝန်ရှိသူအဖြစ်နှင့် အားလုံး ကို တာဝန်ယူကာ လျော်ပေးခဲ့ရသည်။

တစ်သက်လုံး အခြွေအရံအပေါင်းအသင်းများ နှင့် နေခဲ့သော မိုးဒေဝါတို့မိသားစုသည် အခုတော့ ကိုယ်ထူ ကိုယ်ထ လုပ်နေရသည်။ မေမေက နေမကောင်း၊ ဖေဖေက တစ်ချိန်လုံး မူးနေသဖြင့် အိမ်၏ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ သန့်ရှင်းရေးများကို မိုးဒေဝါ တစ်ယောက် လုပ် ကိုင်ခဲ့ရသည်။

“သား...ငါ့သားကို ဖေဖေတစ်ခုမှာခဲ့မယ်...လောက မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံနဲ့...မသနားနဲ့...ဖေဖေဆို လူတွေကို ယုံလို့ ဘဝပျက်ခဲ့ရပြီ။ ဖေဖေဘဝကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူကို သားသိတယ်မှတ်လား..အေ့။”

“သား ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ် ဖေဖေ။”

“အေး...သားမှတ်ထား သူတို့ကိုလည်း တစ်နေ့ ဖေဖေတို့ မိသားစုခံစားရသလို ပြန်ခံစားရအောင် လုပ်ရမယ်။ ဒီလို လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် သားပညာ တတ်ကြီးဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။”

“စိတ်ချပါဖေဖေ ... သား စာကြိုးစားပါ့မယ်။”

ရှစ်တန်းကျောင်းသားလေး မိုးဒေဝါက အံ့ကို ကြိတ်ကာ ဖခင်ကို ကတိပေးလိုက်သည်။ တစ်မိသားစုလုံး လှုပ်အလယ်မှာ မျက်နှာမပြရဲအောင် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ခဲ့သော ဦးရဲခေါင်တို့ မိသားစုလည်း တစ်နေ့ ဒီလိုမျိုး ခါးသီးတဲ့ ဒုက္ခတွေကို ပြန်ရင်ဆိုင်ရစေမယ်။ နေ့စဉ်မပြတ် ကြားနေရသော ဖခင်စကားများကြောင့်လည်း ဦးရဲခေါင်တို့ မိသားစုကို တူးတူးခါးခါး မုန်းသည်။

ဒီလိုအသံများကို နားထောင်ရင်း မိခင်ကိုစောင့်ရှောက်ရင်းနဲ့လည်း မိုးဒေဝါတစ်ယောက် ရှစ်တန်းအောင် ခဲ့သည်။ မိုးဒေဝါ ရှစ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်တဲ့နေ့မှာ တင် မေမေက နှလုံးရောဂါနှင့် ဆုံးခဲ့သည်။ လောကမှာ တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးစရာ ဖေဖေကလည်း သိပ် မကြာခင်မှာပဲ ‘အရက်အလွန်အကျွံသောက်ကာ ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်ကာ ဆုံးခဲ့သည်။’

‘ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာဆိုသလို’ ကံဆိုးခြင်းများနှင့် အသက်ရှင်ကြီးထွားခဲ့ရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေထားခဲ့သော နေ့ကဆုံးလက်ကျန်ငွေလေးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုရင်း ဖေဖေမျှော်မှန်းထားသော ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့သည်။

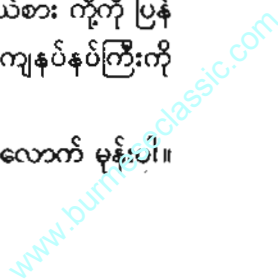
အခန်း(၂၂)

အိပ်မက် စာအုပ်လေးကိုကိုင်ရင်း မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း ကိုကို ပိုမိုနားလည်ကာ စာနာလာမိသည်။ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ်ဟုတ်လား မဟုတ်လားဆိုတာကို အခုအချိန်တွင် ဖေဖေလည်း မရှိတော့၍ သွားမေးကြည့်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဖေဖေက အလုပ်လုပ်လျှင် လောဘကြီးသည်မို့ မဟုတ်ဘူး လို့လည်း တထစ်ချ မပြောနိုင်ပေ။

ဖေဖေသည် ဘယ်အလုပ်ကိုလုပ်လုပ် အမြဲသူများ ထက်သာအောင် နည်းလမ်းပေါင်းစုံ သုံးတတ်မှန်းကိုတော့ အိပ်မက် သိသည်။

ဒါကြောင့် အိပ်မက်က ဖေဖေကိုယ်စား ကိုကို ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်ဆိုလည်း အိပ်မက် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို ပြန်ပေးဆပ်မှာပါ။

ကိုရယ် ... အိပ်မက်ကို ကြိုက်သလောက် မုန်းပါ။

ထားတော့ မထားခဲ့ပါနဲ့ ကိုရယ်..။ အိပ်မက်တစ်ယောက် တည်း စကားတွေပြောနေမိသည်။ အိပ်မက်နောက်ဆုံး လှန်လိုက်သော စာမျက်နှာကတော့ အိပ်မက်အသည်းတွေ ကို အက်ဆစ်နဲ့ အပက်ခံရသလို နာကျင် ပူလောင် လွန်းလှ ပါသည်။

ဒီထက်ရက်စက်သော စကားလုံးများနဲ့သာ အိပ်မက်ကို အသေသတ်လိုက်ပါတော့လား ကိုရယ်။ အိပ်မက်ကို အတွက်ဆို သေဆိုလည်းသေဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

အဖေ..

ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံးကို ငရဲပို့ခဲ့တဲ့ သူတို့ မိသားစုကို ကျွန်တော်ရှာတွေ့ပြီ။ အဖေအတွက် ကျွန်တော် လက်စားပြန်ချေပြမယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ကြေကွဲဝမ်းနည်းရသလို သူတို့လည်း ပြန်ခံစားစေရမယ်။ ဦးရဲခေါင်နဲ့ သူဇနီးတော့ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့သမီးလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ သူနာမည်က အိပ်မက်မေတဲ့။ မင်းအဖေရဲ့ အကြွေးတွေကို ဆပ်ဖို့ မင်းအဆင်သင့် ပြင် ထားပါ။ ငါကတော့ မင်းကိုအကြွေးတောင်းဖို့ ပြန်လာပြီ။ မင်းတို့မိသားစုကို ငါအရမ်းမုန်းတယ် အိပ်မက်မေ။ ငါ့ အမုန်းတွေကြောင့် မင်းဘဝရှင်လျှက်နဲ့ သေနေစေရမယ်

အိပ်မက်မေ။

မိုးဒေဝါ။

အိပ်မက်ကို ဒီလိုလုပ်လို့ ကိုပျော်ရွှင်မယ်ဆိုလည်း ပေးဆပ်လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ ကို။ ကိုသာ ပျော်မယ် ဆို အရာအားလုံးကို ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားမို့ အိပ်မက် ဘာမဆို ကျေနပ်ကြည်ဖြူလိုက်လျော့ဖို့ အသင့် ပါပဲ ကို။ အိပ်မက်တစ်ယောက်တည်း စကားလုံးပေါင်း များစွာထဲတွင် အကျဉ်းကျသွားသည်။ အတွေးကမ္ဘာထဲတွင် လည်း မနက်ဖြန်တိုင်းက သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ မျှော်လင့် ချက်မဲ့စွာ ပေးဆပ်ရင်း ရောင့်ရဲနိုင်တတ်အောင်လည်း အိပ်မက် ကြိုးစားရဦးမည် ဖြစ်သည်။

အခန်း(၂၃)

ညနက်သန်းခေါင်အထိ ကို, ပြန်မလာသဖြင့် အိပ်မက် စိတ်ပူလှသည်။ တစ်ခါမှလည်း ကို ဒီလောက် နောက်ကျော့သဖြင့် အိပ်မက် အရမ်းစိုးရိမ်မိသည်။ ကို ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်တော့လည်း ဆက်သွယ်မှုစရိယာ ပြင်ပ ကိုသာ ရောက်ရှိနေသဖြင့် အိပ်မက်၏ စိုးရိမ်မှုဒီဂရီက တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုမြင့်တက်လာသည်။

ဒီထက်ပိုပြီး နောက်ကျပါက ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အိပ်မက် ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားဖို့ ဆုံး ဖြတ်ထားသည်။ အိပ်မက်တစ်ယောက် ထိုင်မရ၊ ထမရ ဖြစ်ကာ အိမ်ထဲမှာလည်း ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန် လျှောက် ရင်း ကို, ပြန်အလာကို စောင့်နေမိသည်။

“မမလေးကလည်း အစ်ကိုလေးက ကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့...ပြန်လာမှာပါ။”

အေးအေးက အိပ်မက်ကို စိတ်ပြေရန် ဖြောင့်ဖျ

နေသည်။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် အေးအေးရယ်။ ဒါပေ မဲ့ ကို,ဘယ်တုန်းက ဒီလောက်နောက်ကျော့သလို လဲ။”

“ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့ နေမှာပေါ့။”

အေးအေး ဘယ်လိုပဲပြောပြော အိပ်မက်ကတော့ စိုးရိမ်မိတာပါပဲ။

“တီ...တီ။”

ခြံထဲသို့ ကို,ကား ဝင်လာသည်မို့ အိပ်မက်ထခုန် တော့မတတ် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ အိမ်ထဲကို ဝင်လာသော ကို,ခြေလှမ်းများကတော့ သိုင်းကွက်နင်းနေသည်မို့ အိပ်မက် မြန်မြန်လှမ်းတွဲလိုက်သည်။ ကို,ခန္ဓာကိုယ်က လေးလွန်း သဖြင့် အိပ်မက် မနည်းတွဲထားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ ... ငါ့အသားကို ထိတာ။”

ကို,က မူးမူးနှင့် လျှောက်အော်နေသည်။ ကို, တစ်ကိုယ်လုံးကလည်း အရက်နဲ့များက ထောင်းထောင်းထ နေသည်။ ကို,ကို တွဲနေရင်းပင် အရက်နဲ့ကြောင့် အိပ်မက် ချွံ့တက်ချင်လာသည်။

“ကို.... အိပ်မက်ပါ... ကို။”

“အိပ်မက်.....။”

ကိုက လျှာလေးအာလေးနှင့် အိပ်မက်နာမည်ကို ခေါ်လေသည်။ အိပ်မက်လည်း ကိုခန္ဓာကိုယ်ကို အခန်းထဲ အထိ မသယ်နိုင်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့က ဆိုဖာဆက်တီပေါ် တွင်သာ အသာတင်ပေးလိုက်သည်။

“အိပ်မက်ဆို ငါ့ကိုမထိနဲ့။ နင့်လို မိန်းမမျိုးရဲ့ အသားနဲ့ ငါထိရမှာ ရွံတယ်။”

ကို စကားကြောင့် အိပ်မက်ရင်ထဲ အောင့်သွား သည်။ ဘာပဲပြောပြော ကိုက အိပ်မက်ရဲ့ လင်ယောက်ျားပဲ။ မယားဝတ္တရားကျေအောင်တော့ ပြုစုရမည်လို့ အိပ်မက် နားလည်လက်ခံထားသည်။ အနားတွင်ရပ်နေသော အေး အေးကိုလည်း အိပ်မက် အအေးတစ်ခွက် သွားဖျော်ခိုင်း လိုက်သည်။

ကို အရက်သောက်တာ မြင်ဖူးသော်လည်း တစ်ခါ မှ အခုလို လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် သောက်လာတာမျိုး အိပ်မက် မမြင်ဖူးပေ။

“ကိုရယ်...ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အများကြီး ဘာလို့ သောက်လာရတာလဲ။”

“ဘာလို့သောက်လဲ ဟုတ်လား။ စိတ်ညစ်လို့ပေါ့ ဟ...။ ဘာလို့ စိတ်ညစ်လဲ သိချင်သေးလား နင့် နဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူနေရလို့...တစ်နေ့တစ်နေ့

မတွေ့ချင်တဲ့ မျက်နှာကို နေ့တိုင်းတွေ့နေရတာ... ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလဲ...နှင့်ကြောင့် ငါနေ့တိုင်း အကုသိုလ်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ နင် သိလား...။”

အိပ်မက် မျက်ဝန်းထဲ မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံသွား သည်။

“အိပ်မက် ကိုကို ချစ်လို့ပဲ။ အိပ်မက်ရဲ့ အချစ်တွေ က ကိုအတွက် စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆို အိပ်မက် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်။”

အိပ်မက်အသံတွေက တုန်ရီနေသည်။ တံတွေးတွေ ကို မြို့ချဖို့တောင် အိပ်မက်အတွက် ခဲယဉ်းလွန်းလှပါသည်။

“ဆင်ခြင်တာတွေ ... မဆင်ခြင်တာတွေ ငါ နား မလည်ဘူး။ ငါ့အတွက်တော့ မင်းနဲ့အတူနေရတာ ငရဲတွင်းထဲ ဇောက်ထိုးကျသလိုပဲ...။”

“ကို...ရယ်။”

အိပ်မက် မေးဖျားလေးများပါ တုန်လာကာ မျက် ရည်များကလည်း မျက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့် ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို အပေါ်သွားဖြင့် အကိုက်ထားရင်း ရင်တစ်ခုလုံး မွမ္မကြေအောင် ကွဲကြေသွား သည်။

အိပ်မက် မျက်ရည်များကို လက်ဝါးလေးနှင့် သုတ်လိုက်သည်။ အအေးဖျော်ပြီး၍ အေးအေး ဝင်လာသဖြင့် အိပ်မက် မျက်ရည်များ သုတ်လိုက်သည်။

“ကို...အမူးပြေ..သံပုရာရည်လေး သောက် လိုက်ဦး။”

အေးအေး လက်ထဲက သံပုရာရည်ခွက်လေးကို ယူပြီး ကိုအား တိုက်လိုက်သည်။

မိုးဒေဝါက အရက်အရှိန်ကြောင့် သွေးဆူနေသည်။ အိပ်မက် မျက်နှာကို ကြည့်ရင်းလည်း အတိတ်ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိသည်။ မိဘ၏ နောက်ဆုံးဈာပနကိုတောင် ခမ်းခမ်းနားနား မချပေးနိုင်အောင် ဆိုးရွားသော ကံကြမ္မာကိုလည်း မှန်းသည်။ အိပ်မက်တို့ မိသားစုကိုလည်း ရင်ထဲမှာ တဆတ်ဆတ်နာအောင် နာကျင်မှန်းတီးမိသည်။

မျက်နှာရှေ့တွင်ရှိသော အိပ်မက် လက်ထဲက အအေးခွက်ကိုလည်း လက်နှင့်တွန်းကာ ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ခွမ်း”ဆိုသည့်အသံနှင့်အတူ အိပ်မက် အသံနှစ်ခုလုံးများလည်း ကျကွဲသွားသည်။ ကိုရှေ့တွင် ဒူးထောက်ထိုင်နေရာမှ အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။

ဘာတွေမှန်းမသိ သိပ်မပီပြင် မသဲကွဲသော စကား

များ ပြောနေသော ကိုအသံများကိုလည်း မကြားတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်နှင့်.....။ အေးအေးကလည်း အခြေအနေမကောင်းမှန်းသိ၍ မီးဖိုချောင်တွင်သာ အလိုက်တသိ သွားနေပေးသည်။

“ဝေါ့။”

ကိုက စကားတွေပြောရင်း အန်ချလိုက်သည်။ ကိုအန်ဖတ်များက ကိုတစ်ကိုယ်လုံးရော၊ အိပ်မက်ပေါ်ကိုပါ တျကုန်သည်။ ကိုက တစ်လျှောက်ထိုး အန်ပြီးသွားသည့် အချိန်တွင်တော့ ငြိမ်ကျကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်မှာသာ အေးအေးကို ခေါ်ပြီး ကိုအဝတ်အစားများ လဲပေးလိုက်သည်။ ကိုဘီဒိုထဲက ညဝတ်အင်္ကျီလေး ယူကာ အိပ်မက် လဲပေးရန် ပြင်လိုက်သည်။

“အေးအေးရေ ... နည်းနည်းထူပေးစမ်းပါဦး၊ ငါ မနိုင်လို့။”

အိပ်မက်နှင့် အေးအေး မနည်းမက ကိုကို ထူပေးလိုက်သည်။ ကို ရဲ့ အန်ဖတ်ပေးနေသော အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ အိပ်မက် ညဝတ်အင်္ကျီလေး လဲပေးလိုက်သည်။ မျက်နှာဆီတွင် ပေကျဲနေ၍ ရေပတ်တိုက်ပေးလိုက်သည်။ အိပ်မက်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ကိုခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင် ရှင်း ကိုအခန်းထဲသို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။

ကိုကို ကုတင်ပေါ်တင်ပေးပြီး စောင်လေးခြုံပေးလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အေးအေးနှင့် အောက်ထပ် ပြန်ဆင်းပြီး အိပ်ရှေ့ခန်းမှ အံဖတ်များကိုလည်း အေးအေးနဲ့အတူ ကူသိမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရတယ်..မမလေး...ကျွန်မသိမ်းလိုက်မယ်။ မမလေး အိပ်တော့လေ...အရမ်းမိုးချုပ်နေပြီ။”

“ရပါတယ်ဟယ်...ငါပါတော့ မြန်မြန်ပြီးတာပေါ့” အိပ်မက်လည်း ကူသိမ်းပေးလိုက်သည်။

“မမလေး ... အစ်ကိုလေးကို စိတ်မဆိုးဘူးလား။ ကိုလေး မမလေးအပေါ် အခုလို ဆက်ဆံတာတွေကို...”

အေးအေးက အိပ်မက်မျက်နှာကို သေချာကြည့်ရင်း မေးလာသည်။ အေးအေးကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကိုလေးက ရည်းစားဘဝ တုန်းက မမလေးကို တုန်နေအောင် ချစ်မှန်းလည်း အားလုံး အသိဖြစ်သည်။

အခုလို ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်လို့ အေးအေးထင်ကိုမထင်ခဲ့ပေ။ မမလေးကလည်း ကိုလေးအပေါ်တွင် ချစ်နိုင်လွန်းသည်။ အေးအေးဆို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် ဒီလောက်တော့ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်မည်မထင်။ အခုတော့

ကိုလေးဘာပြောပြော တစ်ချက်မျက်နှာမပျက် ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်သော မမလေးကိုလည်း အံ့ဩသည်။

“ဝဋ်ရှိလို့ပေါ့ အေးအေးရယ်။ ဝဋ်ကြွေးရှိရင်တော့ ကုန်အောင်ဆပ်ရမှာပေါ့။ ကဲ..ကဲ..အကျီတွေ ရေချိုးခန်းမှာ ရေနဲ့ နှစ်ထပ်၊ သုံးထပ် စင်အောင် လောင်းပြီး ဆပ်ပြာစိမ်ခဲ့။ မနက်ကျမှာသာ လျှော်။ သွားသွား...အဲ့ဒါသွားလုပ်ပြီးရင် အိပ်ကြရအောင်။ အရမ်းညဉ့်နက်နေပြီ။”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး။”

အေးအေး အဝတ်လေးယူပြီး ရေချိုးခန်းဘက် ထွက်သွားသည်။ အိပ်မက်လည်း အိမ်ရှေ့ကြမ်းလေး သုတ်ရင်း မျက်ရည်များကို မျက်တောင်များ ပုတ်ခတ်ကာ ပြန်သိမ်းထားလိုက်သည်။

အခန်း(၂၄)

“ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်။”

မိုးဒေဝါ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း အရင်ဆုံးခံစားလိုက်ရတာ ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ကိုက်ခဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ညက ဟိုကောင်တွေနှင့် အတူသောက်တာ များသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ နေရတာ မပျော်ပေ။ စိတ်တွေလည်း တအားညစ်သည်။ အကြောင်း ပြချက်ရှာတော့လည်း ရှာမရပဲ ပေါက်ကွဲ ပစ်ချင်စိတ်တွေသာ များနေသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မနေ့က သူငယ်ချင်းတွေ တိုက်တော့ မငြင်းဘဲ အမုန်းသောက်ခဲ့မိခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်၍ အခန်းထဲ ဘယ်လိုရောက်နေမှန်းပင် မမှတ်မိတော့။ စောင်ကို ဖယ်လိုက်တော့ ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်ထားတာ တွေ့သည်။ အိပ်မက် လဲပေးခဲ့တာ ဖြစ်မည်။

“အားပါး”

ခေါင်းကလည်း တော်တော်ကိုက်သည်။ မိုးဒေဝါ ခေါင်းလေးကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ဖိရင်းရေချိုးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ရေမိုးချိုးလိုက်သည်နှင့် လန်းဆန်းကာ ခေါင်းကိုက်နည်းနည်း သက်သာလာသည်။

နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရုံးသွားဖို့တောင် နောက်ကျနေပြီ။ မိုးဒေဝါ မြန်မြန်အဝတ်လဲကာ အောက်ထပ်တွင် breakfast ဆင်းစားလိုက်သည်။ ပေါင်မုန့် ထောပတ်သုပ်နှင့် black coffee လုပ်ထားပေးသည်။

အေးအေးက black coffee ငဲ့ပေးသည်။

“တယ်ဟုတ်ပါလား...အေးအေးတို့ အလိုက်သိသားပဲ။”

“ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလည်း အစ်ကိုလေးရယ် ... မမလေး စီစဉ်ပေးထားတာ။”

သိပါသည်။ အစကတည်းက အိပ်မက်စီစဉ်မှန်း။

ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ဦးက ကိုယ့်အတွက် အိပ်မက် စီစဉ်သည်လို့ ပြောတာကို လိုချင်လို့ တမင်မေးလိုက်တာပါ။

“အော်..။”

“မနေ့က ငါပြန်ရောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်သေးလဲ”

အေးအေးမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ မသိမသာ နှာခေါင်းလေး ရှုံ့လိုက်သည်ကိုလည်း မိုးဒေဝါ သေချာ တွေ့လိုက်သည်။

“ကိုလေး အရက်တွေမူးပြီး မမလေးကို ရမ်းတယ်”
“ဟမ်...ရမ်းတယ်။”

“ဟုတ်တယ်...နှင့်နဲ့အတူနေရတာ ငရဲကျတယ်။
ငါ...နှင့်နဲ့အတူနေရတာ အရမ်းစိတ်ဆင်းရဲတယ်...
တစ်အိမ်တည်း အတူမနေချင်ဘူးတို့ ဘာတို့... နဲ့
နေတာပဲ။ ကျွန်မလည်း သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး။
အကြာကြီးပဲ။ ပြောလို့လည်းပြီးရော အန်တော့
တာပဲ။”

“ဟုတ်လား...အိပ်မက် ဘာပြောသေးလဲ။”

ညက ဒီလောက် သွေးဆိုးပြီး ရမ်းကားခဲ့မှန်း
အရှင်းမမှတ်မိပေ။ အေးအေးပြန်ပြောမှသာ သိလိုက်
သည်။

“မမလေးက ဘာမှမပြောဘူး။ ငိုပဲငိုနေတာ။ ည
ကတောင် အခန်းထဲ ကျွန်မမသိအောင် ကြိတ်ငိုနေ
သေးတယ်။”

အေးအေး စကားကြောင့် မိုးဒေဝါ မေးကြောကြီး
များ ထောင်လာကာ ရင်ထဲမှာ အိပ်မက်ကို သနားသွား

သည်။ အိပ်မက်ဟာ ထင်စားတာထက် ဖြူစင်ပြီး အဆိပ်
လည်း ကင်းလွန်းသည်။

“အိပ်မက်အခု ဘယ်မှာလဲ။”

“ခြံထဲမှာ ဘုရားပန်းခူးနေတယ်။”

“အင်း...အိပ်မက်ကို နင်တို့လည်း နည်းနည်း ဂရု
စိုက်လိုက်ကြဦး။ အိပ်မက်ပုံ ကြည့်ရတာ
တဖြေးဖြေးနဲ့ လူမမာနဲ့ တူနေပြီ။”

အေးအေးကတော့ ‘အဲဒါ ကိုလေးကြောင့်လေ’ဟု
စိတ်ထဲက ပြောလိုက်သည်။ အပြင်မှာတော့ မဖြောရဲချေ။
ကိုလေးဒေါသကို ကြောက်သည်။ မိုးဒေဝါလည်း နာရီ
ကြည့်လိုက်တော့ နောက်ကျနေသဖြင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်
သုပ် စားမနေတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ခြံထဲတွင် အိပ်မက် ဘုရား
ပန်းခူးနေသည်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ အိပ်မက်ပုံလေးက
နွမ်းနယ်သည့်ပုံလေး ပေါက်နေသည်။ အိပ်မက် သိသိ
သာသာလည်း ပိန်သွားသည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း မိုးဒေဝါ ကားကို ဆက်
မောင်းလာခဲ့သည်။

မိုးဒေဝါ ကားထွက်သွားသည်နှင့် အိပ်မက် အိမ်သို့
ဝင်ကာ ဘုရားပန်းကပ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးလိုက်သည်။ ဘုရား

ရှိခိုးပြီး ဖေဖေနှင့် မေမေအတွက်ပါ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ပေးလိုက်သည်။ ကိုနှင့် လေးလေးပါ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း များ အောင်မြင်ချောမွတ်စေရန်ပါ မမေမလျော့ ဆုတောင်း လိုက်သေးသည်။

အိပ်မက် ဘုရားခန်းထဲက ထွက်ပြီး ကိုအခန်းထဲ ဝင်ကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုအခန်းလေးထဲ ကိုကြိုက်သော နှင်းဆီပန်းလေးများကိုပါ ဝေနေအောင် ထိုးပေးထားသည်။ ကိုက ရေမွှေးနှင်းဆီရနံ့လေးကို အရမ်းနှစ်ခြိုက်သဖြင့်လည်း ကိုကြိုက်သော နှင်းဆီပန်းများ ကို ခြံထဲမှခူးကာ ကိုအခန်းတစ်ခုလုံး ကြိုင်နေအောင် ထိုးထားပေးလိုက်သည်။ ကိုပြန်လာလျှင် မွှေးကြိုင်အေးမြ နေအောင်လည်း အဲယားကွန်းကို အပူချိန်ပိုလျော့ထားလိုက် သည်။

ကိုတစ်ခန်းလုံးကို အိပ်မက် စိတ်ကြိုက်ပြုပြင်ပြီး သည်နှင့် အိပ်မက် ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ကာ သိမ်းစရာ ရှိသည်များကိုပါ သိမ်းလိုက်သည်။ သိမ်းပြီးသည်နှင့် တစ်လက်စတည်း အေးအေးကိုပါ ခေါ်လိုက်သည်။ အိပ်မက် အပေါ်ထပ် လှေကားရင်းမှ အေးအေးကို လှမ်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“အေးအေးရေ...ဘာလုပ်နေလဲ...အားရင် ခထံ

လောက် အပေါ်တက်ခဲ့ပါဦး။”

အေးအေး ကြမ်းတိုက်နေရာမှ လက်ဆေးကာ အပေါ်ထပ်ကို ပြေးတက်ခဲ့သည်။

“ဖြေးဖြေးလာပါဟယ်...ပင်ပန်းလိုက်တာ...။”

“ရပါတယ် မမလေးရဲ့၊ ဘာခိုင်းမလို့လဲ မသိဘူး”

“အေးအေးရေ ... အိမ်နောက်ဘက်က ဧည့်သည် ဆောင်ကို သန့်ရှင်းရေး အရင်လုပ်ထားလိုက် နော်...မနေတာကြာတော့ သေချာ ကြမ်းတွေပါ တိုက်ထားလိုက်နော်...ပြီးရင် တံခါးတွေလည်း ဖွင့် ထား၊ အနံ့အသက်တွေရှိရင် ထွက်သွားအောင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး ဧည့်သည်လာမှာ မို့လို့လား”

အရင်က အိပ်မက်တို့ ပင်မအိမ်ကြီး၏ နောက်တွင် ဘန်ဂလိုလို အိမ်လေးဆောက်ကာ ဧည့်သည်များလာပါက ထိုအခန်းတွင် ထားတတ်သည်။ ဖေဖေက ကိုယ့်မိသားစု မှ လွဲ၍ ဘယ်သူနှင့်မှ အတူမနေတတ်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ဘန်ဂလိုလေး ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖေဖေတို့ ရိုတုံး က ဧည့်သည်ကလည်း ဘယ်သောအခါမှ မပြတ်သော ကြောင့် ထိုသို့ဆောက်ထားခြင်းဖြင့် ကိုယ့်မိသားစု သီးသန့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်ရန် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်..ဖေဖေတို့ မရှိကတည်းက အိမ်ကို ဧည့်

သည်များ မလာကြတော့သဖြင့် ထိုအခန်းလေးက အပိုဖြစ်
ကာ ပိတ်ထားတာတောင် တော်တော်ကြာပြီဖြစ်သည်။
အခုတော့ ထိုအခန်းလေး ရှိခြင်းကြောင့် အိပ်မက်ကံကောင်း
သွားသည်။ ကို၏ ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းခွင့် ရခဲ့သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး...ငါဟိုဘက်အိမ် ပြောင်းနေမလို့”

“ရှင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ မမလေး။”

“ငါရှိနေရင် ကို အနေရခက်မှာစိုးလို့။”

“ဟာ..မမလေးကလည်း လင်မယားပဲဟာ...
အနေရခက်တယ်ဆိုတာ ရှိလို့လား ... ကျွန်မ
ကြားတာတော့ ညားကာစ လင်မယားတွေက
ကြားလေသွေးတောင် မဝေးဘူးဆို။”

အေးအေးစကားကြောင့် အိပ်မက်ပြုံးသွားသည်။
တစ်ခါတလေ ဒီကလေးမက သူ့စိတ်ထင်တာတွေကို
လူတတ်ကြီးလုပ်ကာ လျှောက်ပြောတတ်သည်။ တကယ်
တော့ သူပြောတာလည်း မမှားပါ။ အိပ်မက်တို့ကသာ...

“အော်...အရာတိုင်းကို ပုံသေသတ်မှတ်လို့မှ မရ
တာ...ကံပါဟယ်...စကားမရည်နဲ့၊ ငါပြောတာ
တွေ လုပ်ထား ... ပြီးရင် ပစ္စည်းတွေရွှေ့မယ်။
အိပ်ရာခင်းတွေနှင့် စောင်တွေပါ အသစ်လဲထား
နော်”

“မမလေးနဲ့အတူ ကျွန်မလည်း လိုက်နေမယ်နော်”
အေးအေးက သူ့ဒီအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ရမှာကို တွေးပူနေ
ဆေးသည်။ ကိုကိုတော့ သူမ အသေကြောက်သည်။
အိပ်မက်ပြုံးရင်း...

“ဟုတ်ပါပြီ...အတူလိုက်နေပါ။ ကြောက်တတ်
လိုက်တာလည်း လွန်ရော။”

“အဟီး။”

အေးအေးက ခေါင်းလေးပူပြီး ရယ်လေသည်။ ပြီး
လျှင်တော့ သူမပါ အတူပြောင်းနေခွင့်ရသဖြင့် ပျော်ရွှင်
မြူးတူးစွာဖြင့် ပြေးဆင်းကာ ဟိုဘက်အိမ်ကို သန့်ရှင်းရေး
သွားလုပ်လေသည်။

အိပ်မက်လည်း အိပ်မက်အဝတ်အစားလေး နည်း
နည်းပါးပါးနှင့် အိပ်မက်တို့ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက
ရိုက်ထားသော ဓါတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ယူကာ လာခဲ့သည့်။

အိပ်မက်ပစ္စည်းတွေ သယ်လာချိန်မှာတော့ အေး
အေးက တစ်ခန်းလုံးကို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ချွတ်
ဆေးကြောထားပြီး ဖြစ်သည်။ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ်၊
ခွံခေါင်းလေး အားလုံးကို အဖြူစွတ်စွတ်လေးကို ခင်းပေး
ထားသဖြင့် ထိရက်စရာမရှိအောင်ကို ဖြူရွှေလှပနေသည်။
ခန်းစီးလိုက်ကာလေးများကိုပါ အပြာဖျော့ဖျော့လေးများ

တပ်ထားသဖြင့် တစ်ခန်းလုံးက မျက်စိအေးကာ နေချင် စဖွယ်အိမ်လေး ဖြစ်သွားသည်။

“တော်လိုက်တာ..အေးအေးရယ်။ တစ်ခန်းလုံးကို ပြင်ထားတာ လှလိုက်တာ..တကယ်ကို နေချင် စဖွယ်လေး။”

“မမလေးနဲ့ အတူနေလာတာ ဒီလောက်ကြာပြီပဲ မမလေး ဘာကြိုက်တယ်ဆိုတာ အကုန်သိတယ် ဒါကြောင့် မမလေးအကြိုက် ဒီအိမ်လေးကို ဖန်တီး ပေးထားတာ။”

“ကျေးဇူးပါဟယ်။ နင်က ဘယ်မှာနေမလဲ၊ ဘေး ကပ်ရက်အခန်းမှာ နေမလား။”

“မမလေးခိုင်းစရာရှိတာ ခိုင်းရအောင် ကျွန်မ ဒီ အခန်းမှာပဲ နေမယ်လေ။”

“မနေပါနဲ့ဟယ်...ဟိုဘက်အခန်းမှာသာနေ”

“ဟုတ်ကဲ့မမလေး။ ဒီဆို ကျွန်မအခန်းကိုပါ သွား ပြင်လိုက်ဦးမယ်နော်။”

“သွား...သွား။”

အေးအေးက ပြုံးရွှင်စွာနှင့် သီချင်းလေး တအေး အေး ဟစ်ကာ သူ့အခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေလေ သည်။ အေးအေးထွက်သွားသည်နှင့် အိပ်မက်လည်း

ခါတ်ပုံလေးထုတ်ကာ ချိတ်စရာနေရာ ရွေးလိုက်သည်။ အိပ်ရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော ပန်းခင်းပုံ ပန်းချီ ကားကို ဖြုတ်ကာ အိပ်မက်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ပုံလေးကို သေချာချိတ်လိုက်လေသည်။ ဒီပုံလေးကို ကြည့်ကာ အိပ်မက် ကိုကို အလွမ်းဖြေနိုင်သည်။

အချစ်ကို တချို့က ရယူခြင်းလို့ သတ်မှတ်ကြ သည်။ တချို့ကတော့ ပေးဆပ်စွန့်လွှတ်ခြင်းလို့ ပြောကြ ပြန်သည်။ အိပ်မက်အတွက်တော့ အချစ်သည် ချစ်ခွင့် ချစ်သော လိုသည်။ အချစ်တွင် မာနနှင့် အတ္တ မလိုလို့ အိပ်မက်ထင်သည်။ အိပ်မက်က ကိုရှေ့မှာ ဒူးထောက် နေရလည်း ကျေနပ်သည်။ အိပ်မက်က ကိုအတွက်တော့ လိုရာခိုင်းနိုင်တဲ့ အချစ်သုံးပန်းတစ်ယောက်ပါ....။

အခန်း(၂၅)

ဖူးဖူး၊ ကြည်ပြာနှင့် မာလာတို့ ရောက်လာကြသဖြင့် အိပ်မက် အရမ်းပျော်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မတွေ့ဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီ။ အိပ်မက်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်ဖြစ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“မိန်းမ...ငါတို့ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတယ်ပေါ့...ဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ရပါဘူး သူငယ်ချင်းတို့ရယ်။”

“နင်က ချစ်ရမယ့်သူ ရနေတော့ ငါတို့ကို မေ့ထားတယ်ပေါ့။ ငါတို့မှာတော့ သတိရလိုက်ရတာ။”

ဖူးဖူးက ဆံပင်လေးများ ခါရမ်းရင်း အိပ်မက်ကို ရန်ထောင်လိုက်သည်။ အိပ်မက်လည်း သူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့ရသဖြင့် မျက်ရည်များဝဲတက်လာအောင် ပျော်ရွှင်မိသည်။ အားငယ်နေချိန်တွင် သူငယ်ချင်းများကို တွေ့ရသဖြင့်လည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

အိပ်မက် စိတ်များတင်းထားရင်းနှင့်ပင် သူငယ်ချင်းများကိုဖက်ရင်း မျက်ရည်များကျလာသည်။ အခုမှ သူငယ်ချင်းများကလည်း အိပ်မက်ကို သေချာအကဲခတ်ရင်း စိုးရိမ်လာကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အိပ်မက်ရယ်...နင်ကိုကြည့်ရတာ...ငါရင်ထိတ်လိုက်တာ...”

ကြည်ဟက စိုးရိမ်တကြီး ဆိုသည်။ သူငယ်ချင်းအားလုံးကလည်း အိပ်မက်ကို စိတ်ပူစွာနှင့် ဝိုင်းမေးကြသည်။ အိပ်မက်အတွက်က သူငယ်ချင်းတွေရှေ့တွင် ချုပ်ထိန်းထားသဖြင့် ပွင့်အန်ကျလာသည်။ အိပ်မက်အတွက် သူငယ်ချင်းတွေက အကောင်းဆုံး နားလည်ပေးနိုင်တဲ့ ရင်ဖွင့်ဖော်ပါ။

“အိပ်မက် ပြောပါဦးဟယ်...ငိုချည်းမနေနဲ့၊ ငါတို့ စိတ်ပူလို့ သေတော့မယ်။”

ကြည်ပြာရင်ခွင်ထဲတွင် တအိအိငိုနေသော အိပ်မက်ကို ကျောလေးသပ်ပေးရင်း ချောမေးကြသည်။

“ငါ...ငါ...”

“ဘာလဲ၊ နင်နဲ့ ကိုမိုးဒေဝါတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေကြဘူးလား...”

သူငယ်ချင်းတွေက စဉ်းစားရင်း ဝိုင်းမေးကြသည်။

ဒီလောက် ကိုမိုးဒေဝါနှင့် လက်ထပ်ခဲ့၍ ပျော်ရွှင်ခဲ့သော အိပ်မက်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲစရာဆိုလို့ ကိုမိုးဒေဝါအတွက် ကြောင့်သာ ဖြစ်နိုင်သည်။

အိပ်မက် မျက်ရည်များနှင့် ခေါင်းညှိမ့်ပြလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ... ပြောပြပါဦး။”

မာလာက အိပ်မက်ကို တစ်ရှူးလေး ကမ်းပေးရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကိုက..ငါ့ကို မုန်းလို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ...”

“ဘယ်လို...ဘယ်လို...မုန်းလို့ ဟုတ်လား။”

အိပ်မက်စကားကို နားရှုပ်သွားသော ဖူးဖူးက သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ဖူးဖူး...ကိုမိသားစုနဲ့ ငါ့မိသားစုက အရင်က စီးပွားပြိုင်ဘက်တွေ။ ကိုမိဘတွေ စီးပွားပျက်သွားအောင် ဖေဖေက လုပ်ခဲ့တယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ.....။”

“ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့တာလဲ။”

ကြည့်ပြာက မေးလာသဖြင့် အိပ်မက် သိသလောက်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“နင်အဖေက တကယ်လုပ်ခဲ့တာလား အိပ်မက်”

မာလာက မျက်လုံးလေးများ မှေးစင်းကာ စဉ်းစားရင်း သေချာအောင် ထပ်မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ ဘယ်သိမလဲ မာလာရယ်...အခုအချိန်မှာ ဒီအကြောင်းကို သိတဲ့လူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ဘူး...ဒီတော့ ငါက ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့ကို သွားမေးပြီး မှန်တယ်၊ မှားတယ် ဆုံးဖြတ်ရမလဲ။”

“အေးလေ ... နင့်ဘက်ကကြည့်လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုမိုးဒေဝါက ဘာကြောင့် နင့်ကို ဒီလို ဆက်ဆံရတာလဲ။ ဒီပြဿနာတွေမှာ နင်မှ မပါတာ။ အခုလို ပြန်လက်စားချေတာကတော့ သူ ယောက်ျားမဆန်တာဘဲ...”

“မာလာ...နင်အဲလိုတော့ သွားမပြောနဲ့လေ .. ငါတို့က ဒီအတိုင်းလေး နားထောင်ရတာ.. သူကတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘဝပျက်ခဲ့ရတာ.. သူနေရာမှာ ငါတို့ဆိုလည်း ဒီလို လက်စားချေမိမှာပဲလေ....အိပ်မက် မပါပေမယ့်လည်း ... အိပ်မက်တို့ မိသားစုကြောင့် သူတို့တစ်မိသားစုလုံး ထိခိုက်ကြေကွဲခဲ့ရတာလေ။”

အိပ်မက်တို့ သူငယ်ချင်းအားလုံးတွင် ကြည့်ပြာက

အနည်းငယ် လူကြီးဆန်ကာ တစ်ခုခုဆို သေချာတွေးတော ဆင်ခြင်တတ်သည်။

“ကြည်ပြာ ဘယ်လိုပြောပြော ငါတော့ မာလာ အတိုင်းပဲ မကျေနပ်ဘူး...အိပ်မက်...နင်လည်း ဘာမှအားငယ်စရာမရှိဘူး...နင်ကအခုအချိန်ထိ အပျိုလေးပဲ ..ပျော်ပျော်နေ...သူသိပ်လွန်လာရင် ကွာရှင်းပေးလိုက်...။ ကွာရှင်းပေးလိုက်လည်း နင့်မိဘထားခဲ့တဲ့အမွေတွေက နင်ဒီတစ်သက် တော့ မကုန်ပါဘူးဟာ...ဘာမှ စိတ်ရှုပ်မခံနဲ့။”

“နင်တို့ အိပ်မက်ကို သိပ်မမြှောက်ပေးကြနဲ့၊ ဘာပဲ ပြောပြော ငါတို့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေက တစ် ယောက်က နှစ်ယောက်ပြောင်းရင် ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး...ပြီးတော့ တစ်ခုလပ် တစ်လင်ကွာ ဆိုရင်လည်း လူတွေက မလေးစားချင်ကြဘူး... စိတ်ကိုလျှော့ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းညည်းခံပါ အိပ်မက်ရယ်...။”

သူငယ်ချင်းတွေက အိပ်မက်အတွက်တော့ တကယ့်ညီအစ်မတွေလို အားကိုးရသည်။ အိပ်မက် ကြည်ပြာစကားကို ခေါင်းညိမ်လက်ခံလိုက်သည်။ အိပ်မက် ကိုယ်တိုင်လည်း တိုနဲ့ ကွာရှင်းဖို့ကို ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်

မကူးခဲ့ပေ။

“ဒါပေမဲ့ နင် အိမ်ထဲမှာချည်း ကုပ်မနေနဲ့ အိပ်မက် ... နင့်ဘဝတက်လမ်းအတွက်လည်း နင်တစ်ခုခု တော့ လုပ်သင့်တယ်...ကိုမိုးဒေဝါက နင်တစ်ဘဝ လုံး ပုံပေးဖို့က စိတ်မှ မချရတာ.. နင် ငါတို့နဲ့ လိုက်ပြီး သင်တန်းတစ်ခုခု ပြန်တက်...ပြီးရင် နင့် ဘဝအတွက် အာမခံချက်ရှိတာ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ထား...ကြိုမမြင်ရတဲ့ ဘဝမှာ နင့်အတွက်တော့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုတွေ လိုလိမ့်မယ် ငါထင်တယ်... အိပ်မက်ရယ်။”

ကြည်ပြာစကားတွေက သွေးထွက်အောင် မှန်နေ လည်း အိပ်မက်အတွက်တော့ ခါးသက်လွန်းလှပါသည်။ ကြည်ပြာစကားတွေကြောင့် ရင်ထဲစူးအောင့်ကာ နာကျင် သွားသည်။ ငြင်းမရအောင် မှန်နေသော စကားများကြောင့် လည်း အိပ်မက် ငိုငင်တွေသွားမိသည်။

“ဟုတ်တယ် အိပ်မက်..နင်ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုတာ မမြင်ရဘူး.. နေ့မြင် ညပျောက်တွေပါ..ပြီးတော့ အရေးအကြီးဆုံး တစ်ချက်က နင်ကိုယ်တိုင်လည်း စီးပွားရေး နား လည်ဖို့အရေးကြီးတယ်...ဒါမှလည်း နင် တစ်ခုခု

၁၆၄ ♥♥♥ ပန်းရတနာ

ဆို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်ပါ။”

အိပ်မက်သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စကားကို လက်ခံလိုက်သည်။ အိပ်မက် ဒီလိုပညာတွေသင်တာ အိပ်မက်စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ချိန် အိပ်မက်ကို ကိုအလိုမရှိတော့တဲ့ အချိန်ကျရင် အိပ်မက်ဘဝကို အိပ်မက်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ပါ။ ဒီစည်းစိမ်တွေကိုတော့ ကိုကြိုက်သလို သုံးစွဲခွင့်ရှိသည်။ အိပ်မက် အကြွေးပြန်ဆပ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားသည်။ အိပ်မက်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးဖြစ်သည့် လေးလေးကိုလည်း အိပ်မက် စိတ်မဆင်းရဲစေချင်...။

အခုအချိန်ထိ လိုက်ပူပန်ပေးနေရသော လေးလေးကိုလည်း အိပ်မက် သနားလှပါပြီ။ အိပ်မက်ဘဝကို ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ရန် အိပ်မက်ကြိုးစားရမည်။

“အိပ်မက် ဘာသင်တန်းတွေ တက်ရမလဲ။”

“နင်ငါတို့နဲ့အတူ MBA (Business Administration) သင်တန်းတက်ရမယ်။ ဒီမှာ နှစ်နှစ်တက်ပြီးရင် နင် စင်ကာပူမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဩစတြေးလျမှာဖြစ်ဖြစ် ဆက်တက်လို့လည်း ရသေးတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီက အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ ကျောင်းကြီးက ဖွင့်တာဆိုတော့ တက်ထားတာ ငါတို့အတွက်

မမှားဘူး ထင်တာပဲ။”

“အေးပါဟယ်...ငါတက်ပါ့မယ်။”

“ဟေး....။”

သူငယ်ချင်းအားလုံး ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။ အိပ်မက်လည်း သူငယ်ချင်းများနှင့် ရောက်တတ်ရာရာ ပြောရင်း စိတ်ချမ်းသာလာမိသည်။ အခုလို အချိန်မျိုးသာ အိပ်မက် ထာဝရပိုင်ဆိုင်ချင်မိသည်။

အခန်း(၂၆)

“ဟိုင်း...။”

အသံကြောင့် မိုးဒေဝါ အလုပ်လုပ်နေရာမှ ခေါင်းမော့ကြည့်မိသည်။

“အိုး...ဒေဝီ...ဘယ်တုန်းက မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်လဲ၊ အကြောင်းလည်း မကြားဘူး...။”

“အကြောင်းမကြားလည်း မင်းရှေ့မှာ တို့ ရောက်နေပြီလေ။ ကျေနပ်တော့လေ။”

ဒေဝီစကားကြောင့် မိုးဒေဝါ ကြက်သီးထသွားသည်။ ပွင့်လင်း၍ ခေတ်ဆန်သော ဒေဝီက ဘယ်အရာကို မဆို ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကို ဒီမှာရှိမှန်း ဒေဝီသိလဲ...။”

“အိုး...ကိုယ်က မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်အရာကိုမှ မေ့မထားဘူးလေ။ ဒီမှာ ကိုယ်မရှိပေမယ့် မင်း

အကြောင်းကို ကိုယ် အမြဲစုံစမ်းနေခဲ့တာပါ.. မင်းလက်ထပ်လိုက်တဲ့ သတင်းရော.. မင်းတို့ အိမ်ထောင်ရေး မပြေလည်တဲ့ သတင်းရော ကိုယ်အားလုံးကြားပါတယ်။”

“အင်း...မပြေလည်ဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

မိုးဒေဝါ မပြေလည်ဘူးလို့တော့ လူသိမခံချင်ပေ။

“အိုကေ..ထားပါတော့။ ကိုယ်က မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့ ပြန်လာတာ...အဲဒီတော့ မင်းလုပ်စရာရှိတာတွေ ခဏထား ... ကိုယ့်ကို ညနေစာ ထမင်းဖိတ်ကျွေး...ကိုယ် အိမ်ဟင်း အိမ်ထမင်း မစားရတာ ကြာပြီ.. မင်းအိမ်မှာပဲ စားမယ်နော်...။”

ဧည့်သည်က တောင်းဆိုနေသဖြင့် မိုးဒေဝါ ငြင်းဖို့ အားနာသွားသည်။ ဒေဝီဆိုတာကလည်း ရပ်ကွက်ထဲတွင် အတူနေပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ကြသည့် မောင်နှမဆိုလည်း မမှားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေဝီကတော့ မိုးဒေဝါကို တစ်ဖတ်သက် ကြိုက်နေသည်။ မိုးဒေဝါ မိဘတွေဆုံးကတည်းက ဒေဝီမိဘတွေက နှိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသည်။

“အိုကေ...ဒါဆို ကိုအလုပ်လေး လက်စသပ်လိုက်မယ် ... ဟုတ်ပြီလား...။”

“အိုကေ ဘေဘီ...စောင့်နေမယ်။”

ဒေဝီက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလို အေးအေးသက်သာ ဧည့်သည်သီးသန့်စားပွဲတွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲ ပေါ်တွင်ရှိသော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုပင် ခြေချိတ်ထိုင်ကာ ဖိတ်နေလိုက်သေးသည်။

မိုးဒေဝီလည်း ဒေဝီပုံစံကြည့်ကာ လုပ်စရာရှိ သည်များနှင့် ခိုင်းစရာရှိသည်များကို မြန်မြန်ခိုင်းကာ ထပြန် ဖို့ ပြင်ရသည်။

“ဒေဝီ..သွားမယ်။”

စာအုပ်ဖတ်နေရာမှ မျက်လွှာလေး လှန်ကြည့်ကာ “ပြီးပြီလား..ဒေဝီကို အားမနာနဲ့နော်၊ အေးအေး ဆေးဆေး လုပ်။”

“မဟုတ်ပါဘူး...တကယ်ပြီးတာပါ ဒေဝီ။”

“အိုကေ...ဒါဆိုသွားစို့။”

အခုမှပင် မယ်မင်းကြီးမက ခြေချိတ်ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ်တော်မူသည်။ မိုးဒေဝီလည်း ဒေဝီကို တင် ကာ အိမ်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အိပ်မက် မြင်ရင် ဘာပြောမလဲ...တစ်ခုခုတော့ အိပ်မက်ထဲမှ ပေါက် ကွဲသံ..ဒါမှမဟုတ်...အပြစ်တင်သံတစ်ခုခုကို ကြားရမှာတော့ သေချာသည်။

ဒီလိုဖြစ်တော့လည်း ရှင်းပြလိုက်ရုံပေါ့။ ကိုယ်

မဟုတ်တာ မလုပ်တာ။

အိပ်မက် ကိုကားလေးကို တွေ့သည်နှင့် နောက် ဖက်အိမ်ကို ပြေးဖို့ပြင်လေသည်။ အိမ်ရှေ့မှ စကားသံများ ကြောင့်လည်း အိပ်မက် ခြေလှမ်းများ တွန့်သွားသည်။

“ဟယ်..မင်းအိမ်ကြီးကလည်း လှလိုက်တာ..။ နန်း တော်ကြီးအတိုင်းပဲ...။”

“အေးအေးရေ ... နင့်မမလေးကို သွားခေါ်လိုက် စမ်း။ ဧည့်သည်ပါတယ်လို့ သွားပြောလိုက်။ ပြီး ရင် နင်ကထမင်းပွဲပြင် ... ဧည့်သည်အတွက်ပါ ထည့်ပြင်။”

ကိုအိတ်တွေ လာသယ်ပေးသော အေးအေးကို ကိုက တစ်ခါတည်း လှမ်းမှာလိုက်သည်။

“မမလေး ... ကိုလေးက မမလေးကို ခေါ်ခိုင်း လိုက်တယ်။ ဧည့်သည်လာနေလို့ ဧည့်ခန်းထွက်ခဲ့ ပါတဲ့။”

အေးအေးက ကို မှာတဲ့အတိုင်း အိပ်မက်ကို လာပြောသည်။ အိပ်မက် အကျိုးလေး ဘာလေး သပ်သပ် ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြင်ရင်း ခေါင်းလေးကို တစ်ချက် နှစ်ချက် သပ်ကာ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုကတော့ အိပ်မက်ကို မြင်သည်နှင့် ....

“လာ..အိပ်မက်...ဒါကိုမိတ်ဆွေ...ဒေဝီတဲ့။ ဒေဝီ ဒါ ကိုယ့်အမျိုးသမီး...အိပ်မက်မေတဲ့။”

“အော်..ဒါကြောင့် မင်းက ကိုယ့်ကို ထားခဲ့တာကိုး၊ အိပ်မက်က အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ..။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မဒေဝီ...ဒါပေမဲ့ ကိုက အိပ်မက်ကို ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”
“အိပ်မက်”

မိုးဒေဝါ အသံကျယ်သွားသည်။ ပြောင်ကျလွန်းသော အိပ်မက်စကားတွေကို မိုးဒေဝါ ခံနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ အိပ်မက်က ယဲ့ယဲ့လေးတစ်ချက်ပြုံးရင်း.....

“ဘာလို့လဲ..ကိုရယ်...အိပ်မက်ပြောတာ ဘာမှားလို့လဲ...မဒေဝီ ခဏထိုင်ဦးနော်၊ အိပ်မက် ထမင်းပွဲဝိုင်းပြင်ပေးလိုက်ဦးမယ်။”

အိပ်မက်က ပြုံးပြုံးလေး ပြောသွားသော်လည်း မိုးဒေဝါ ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူ၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။ ‘အိပ်မက်ကွာ’ ဆိုပြီးလည်း ရင်ထဲတွင် အိပ်မက်နာမည်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အော်ညည်းနေမိသည်။ ဒေဝီပြောသော စကားများကိုလည်း ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက် ခေါင်းညှိမနေရအောင်လည်း စိတ်ထဲတွင်တော့ အိပ်မက်နောက်ကိုသာ လိုက်သွားပြီး စကားတွေ လိုက်ပြောနေချင်မိသည်။

အခုလို အိပ်မက်၏ သူစိမ်းဆန်ဆန် ဆက်ဆံရေးသည် မိုးဒေဝါအတွက် ရင်ထဲတွင် ခါးသက်ကာ အခံရခက်လှပါသည်။ အတ္တကြီးတယ်ပဲပြောပြော သူမ ကိုယ့်အတွက် ပြင်းပြင်းရှုရှုကို ပေါက်ကွဲစေချင်သည်။ အခုလို ဥပက္ခာပြုခြင်းမျိုးကို မိုးဒေဝါ မခံစားနိုင်ပေ။

“ကိုလေး စားလို့ရပြီ။”

အေးအေးက ထမင်းစားဖို့လာခေါ်သည်။

“ဒေဝီရေ...လာ...သွားစားမယ်။”

ဒေဝီက မိုးဒေဝါ နောက်မှ လိုက်လာသည်။ ဒေဝီစိတ်ထဲ ဒီလောက်ချမ်းသာသော သူဌေးသမီးလေးက ဒီလောက် ခွင့်လွှတ်သည်ခံနိုင်သည့်အတွက်လည်း အိပ်မက်၏ အချစ်ကို မိန်းမသားချင်းမို့ မြင်နေရသည်။

“အိပ်မက် တစ်ခါတည်း ဝင်စားလေ။”

ထမင်းစားပွဲဘေးတွင် ရပ်နေသော အိပ်မက်ကို မိုးဒေဝါ အတူဝင်စားရန် ခေါ်လိုက်သည်။

“ရတယ်...ကိုတို့ပဲ စားပါ..အိပ်မက်ကစားပြီးသား”

အိပ်မက်ရယ်..မလိမ်တတ်ဘဲနဲ့ မလိမ်ချင်စမ်းပါနဲ့။

အချိန် မင်းဘယ်တုန်းကမှ မစားဘူးဆိုတာ ကို သိပြီးသားပါ။ မိုးဒေဝါ အိပ်မက်ကို သေချာစိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

အိပ်မက် မျက်နှာက အပြုံးများက ဘာလို့များ ကြေကွဲနိုင်

တွေစွပ်နေရတာလဲ..။

မကြည့်စမ်းပါနဲ့...ဒီလို မျက်ဝန်းမျိုးနဲ့...အိပ်မက် တစ်ချက်ပြုံးရင်...။

“မဒေဝီ အေးဆေးစားနော်...နောက်လည်း ကိုနဲ့ အတူ အားရင် လိုက်ခဲ့နော်...အိပ်မက်ထမင်း ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးမယ်။”

မဟုတ်ဘူး အိပ်မက်ရယ်..မင်းထင်သလို ကိုဟာ မင်းအပေါ် ရက်စက်ချင် ရက်စက်လိမ့်မယ်...ဒီလိုတော့ ကို မင်းကို ဘယ်တော့မှထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးဒေဝါ ရင်ထဲ တွင် အိပ်မက်မကြားနိုင်သော စကားလုံးပေါင်းများစွာကို ပြောနေမိသည်။ အိပ်မက်၏ တစ်စိမ်းဆန်သော မျက်ဝန်း များကလည်း မိုးဒေဝါကို ကြေကွဲစေသည်။

“ကြည့်စမ်း မိုးက ကပ်စေးနဲသလောက် အိပ်မက် က စိတ်ရင်းကောင်းလိုက်တာ။”

“မဒေဝီ အေးဆေးစားနော်...အိပ်မက် အခွေ သွား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်...ဇာတ်လမ်းတွဲတွေက အရမ်း ကောင်းတော့ အိပ်ရေးတောင်ပျက်တယ်။”

“သွားကြည့်..သွားကြည့် အိပ်မက်။”

“ဟုတ်..မဒေဝီ။ ကို...မဒေဝီကို သေချာဂရုစိုက် လိုက်နော်...။”

မိုးဒေဝါ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ အိပ်မက်ကတော့ ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ထွက်သွားလေ သည်။ အိပ်မက်ထွက်သွားသည်နှင့်...

“မိုး...ရှင်တို့ အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်မပြေဘူး လား...။”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။”

“အိပ်မက် မျက်နှာမှာ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေ တဲ့ပုံ ပေါ်နေလို့။”

“ဟင်...”

လောကကြီးကို စိတ်ကုန်နေတယ်တဲ့လား အိပ် မက်ရယ်..။ လောကကြီးကို စိတ်ကုန်တယ်ဆိုတော့.. ကိုကို ရောလို့တောင် မတွေးချင်တော့ပေ။

“ကိုယ် မင်းကိုအကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်။ မင်း သူ့ကို မချစ်ရင် ဘာလို့ သူ့ကို လှောင်ချိုင့်ထဲ ထည့်ထားမှာလဲ...ပျံသန်းခွင့်ပေးလိုက်ပါလား။”

ဒေဝီ ဒီလိုပြောတော့လည်း အသည်းနှလုံးက မခံ နိုင်ပေ။

“စားမှာသာ စားစမ်းပါ...ဒေဝီရာ..။”

“အိုကေ..မင်းမကြိုက်ရင် မပြောတော့ဘူး။”
မိုးဒေဝါ မျက်နှာပျက်နေသဖြင့် ဒေဝီ ဘူးမှ ထပ်

မပြောတော့ပေ။ ထမင်းစားရင်းသာ ရောက်တတ်ရာရာ စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ကဲ...စားလို့လည်း ဝပြီဆိုတော့ ဒေဝီပြန်တော့မယ်။”

“ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်။”

“နေပါ...စိတ်နဲ့ကိုယ်လည်း ကပ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒေဝီဘာသာ ပြန်ပါ့မယ်။”

“မဟုတ်တာဘဲ...ကိုယ် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။”

“ဒေဝီလမ်းမှာ ဝင်စရာတစ်ခု ရှိသေးလို့ပါ။ တကယ်ပါ...ဒေဝီ ဘယ်တုန်းက အားနာဖူးလို့လဲ။ နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့ အကြွေးမှတ်ထား။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ..”

ဒေဝီ ပြန်သွားသည်နှင့် တစ်အိမ်လုံးက တိတ်ဆိတ်ကာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ အိပ်မက်အသံကို နားစွင့်နေမိသော်လည်း ကောင်မလေးက အမှောင်အတိကျကာ ငြိမ်သက်နေလေသည်။ အချစ်သည် အလွမ်းများကိုပါ အဆစ်မွေးဖွားပေးတတ်မှန်းကို ပထမဆုံးအကြိမ် သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၂၇)

ကိုနှင့် ဒေဝီတို့ အိမ်ကို အတူပါလာတဲ့နေ့က စပြီး အိပ်မက် အရာအားလုံးကို အဆိုးဆုံးတွေးထားပြီး အကောင်းဆုံး လက်ခံနိုင်ရန် အိပ်မက် စိတ်ကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည်။ စိတ်ဆိုတာကလည်း ကိုယ်ထားချင်တိုင်း ထားလို့ရသည့် အရာမဟုတ်တော့လည်း အခုကတည်းက အိပ်မက် ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် လေ့ကျင့်ပေးထားသည်။ မဒေဝီ၏ မျက်ဝန်းများကို မိန်းမသားချင်းမို့ အိပ်မက် ဖတ်တတ်ပါသည်။ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်ပြောပြော မိန်းကလေးများ၏ စိတ်သည် မုန့်ကိုသာ ဝေစားမယ်၊ အချစ်ကို ဝေစားဘူးဆိုသည့် အတိုင်း ကိုအတွက် အိပ်မက် မလိုအပ်တော့တဲ့ အချိန်မှာ ထွက်သွားနိုင်ရန် အိပ်မက် တွေးထားသည်။ အတင်းခိုကပ်နေပြီး ကိုကိုလည်း အိပ်မက်ကြောင့်စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ။

အိပ်မက် အခုဆို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ သင်ကန်း

တက်၊ ပြန်ရောက်ရင် စာလုပ်နှင့် စိတ်ကို စာထဲတွင်သာ ဇွတ်ကြိတ်မှိတ် ထည့်ထားသည်။ အိပ်မက်သင်တန်းက မနက်ကိုးနာရီကနေ နေ့လယ် နှစ်နာရီအထိ သင်တန်းတက် ရသည်။ အခုဆို အိပ်မက် သင်တန်းတက်တာ တစ်ပတ် လောက်တောင် ရှိတော့မည်။

သင်တန်းကို သူငယ်ချင်းများနှင့် အတူတက်သဖြင့် စိတ်လက်ပျော်ရွှင်တဲ့အပြင် သူငယ်ချင်းအသစ်တွေပါ ထပ်မံ ရရှိလာသည်။ ဒီမှာတက်သော သင်တန်းသားများကလည်း အယောက်နှစ်ဆယ်လောက်သာ ရှိသဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သိကာ မောင်နှမတွေလို ခင်မင်နေကြသည်။

အားလုံးကလည်း သက်တူရွယ်တူများ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျိုးစုံနောက်ပြောင်ရင်းနဲ့ လည်း ပိုမိုရင်းနှီးလာကြသည်။

“အိပ်မက် ...နှင့်ကို...ခေတ် ကြည့်နေတယ်။

ခေတ် ကြည့်ရတာ နင့်ကိုကြိုက်နေသလိုပဲနော်”

ကြည့်ပြာက အိပ်မက်ကို တံတောင်နှင့် တွတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ အိပ်မက် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အိပ်မက် တို့ အဖွဲ့ကို သေချာကြည့်နေသော ခေတ် မျက်လုံးများနှင့် တည့်တည့်ဆုံသည်။

“ငါ့ကိုကြည့်တာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နင်တို့ကို ကြည့်

တာ နေမှာပေါ့။ ငါက အပျိုမှ မဟုတ်တာ။”

အိပ်မက်စကားကို ကြားတော့ မာလာက အလန့် တကြားနှင့် ထ,တားပါသည်။ သူငယ်ချင်းအားလုံးက အိပ်မက်ရဲ့ဘဝကို စာနာက သူတို့နှင့်ရှိနေတဲ့ အချိန်လေး တွေမှာ ပျော်ရွှင်စွာပဲ ရှိနေစေချင်ကြသည်။

“ဒေါ်အိပ်မက် နင့်ကို ငါဘာပြောထားလဲ ..ဒီမှာ ကျောင်းတက်ရင် သူများတွေလိုပဲ လိုက်လျော ညီထွေနေလို့ ..ပြီးတော့ နင်အပျို မဟုတ်တာကို လည်း တော်တော်လူသိစေချင်နေတယ် ဟုတ် လား...လူသိစေချင်တာက အရေးမဟုတ်ဘူး... အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပြီး ယောက်ျားက တစ်ရက် လေးတောင် ကျောင်းလိုက်မပို့တော့ နင့်ကို သူများက ဘယ်လိုထင်မလဲ.. အားလုံးက တစ်ခု လပ်လို့ ထင်ကြမှာ...ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ် ဖြည့်မပြ ချင်စမ်းပါနဲ့..”

မာလာစကားကြောင့် အိပ်မက်သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသည်။ သူပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။

“ဟုတ်တယ်...နင်နဲ့ငါတို့နဲ့က အတူတူပဲ...ဘာမှ အားငယ်နေစရာမလိုဘူး...အရင်လို မာန်အပြည့်နဲ့ အိပ်မက်မေ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲ ပြန်မြင်ချင်

တယ် . .ငါတို့ကို ချစ်ရင်..ငါတို့ပြောသလိုသာ
နေ ...။”

အိပ်မက် ဖူးဖူးပါးလေးကို ချစ်စနိုး လိမ်ဆွဲရင်း..
“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိတို့ရယ်..မာမိတို့သဘောကျ
အတိုင်းပါပဲ..။”

“ဒါပဲသမီး..မာမိတို့ အစီအမံအောက်မှာပဲ နေရ
မယ်။”

အိုက်တင်မျိုးစုံနှင့် ပြောင်ပြနေသော ဖူးဖူးပုံစံ
ကြောင့် အိပ်မက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ထရယ်မိသည်။
အိပ်မက် ရယ်နေရင်းနဲ့ ခေတ်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ခေတ်က
အိပ်မက်ကို မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်ပြသွားသည်။ သူ့ပုံကို
မြင်တော့ အိပ်မက် ပိုရယ်ချင်သည်။ အိပ်မက်ကို အဖို့
ထင်ပြီး လိုက်ပိုးနေသည်။ အိပ်မက်သာ အိမ်ထောင်ကျ
ပြီးသားမှန်း ခေတ်သိရင်...သူ့ပိုးခွဲသမျှ သူဘာသာ ပြန်ရှက်
နေမည် ဖြစ်သည်။ အိပ်မက် အိမ်ထောင်သည်ဆိုတာလည်း
အိပ်မက်မပြောလည်း အရေးနဲ့အမြန်ဆိုသလို သိသွား
ကြမှာပဲ..။

အခန်း(၂၈)

နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်ရှိပြီ။ အိပ်မက်ကို လုံးဝမတွေ့ရ
တာ။ အရင်ကဆို မနက်ဘက် ခြံထဲတွင် ရေလောင်းနေတာ
ကိုတွေ့သေးသည်။ အခုတော့ အရင်လို သူမ၏ အရိပ်လေး
ကို ဖျတ်ခနဲတောင် မတွေ့ရသဖြင့် မိုးဒေဝါ ရင်ထဲ တစ်ခုခု
လိုနေသလို ဟာနေသည်။ ရုံးသွားရတာကိုလည်း စိတ်မပါ။

ရုံးရောက်တော့လည်း အလုပ်မလုပ်ချင်။ စိတ်တွေ
က ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကို မသိပါဘူး။ ဒီကြားထဲ ဒေဝီက
လည်း တစ်မျိုး။ သူ အမေရိကားပြန်တာနှင့် တစ်ခါတည်း
လိုက်ခဲ့စေချင်တယ် ဆိုတာချည်းပဲ ပြောနေသည်။ သူမရဲ့
သဘောထားကို နားလည်သော်လည်း အိပ်မက်ကို မခွဲနိုင်
ပေ။ အိပ်မက်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းမကိုမှလည်း အခုလို
တစ်ခါမှ မခံစားဖူးပေ။

ဘာတွေပဲ ဖြစ်နေဖြစ်နေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ မကျေ
နပ်နပ် အိပ်မက်နဲ့သာ အတူနေချင်သည်။ ဒါကိုလည်း ခေတ်

သိအောင် အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြပြီးဖြစ်သည်။

အလုပ်လုပ်ရတာလည်း စိတ်မပါသည့်အတူ အိမ်စောစောပြန်ပြီး အိပ်မက်ကိုပဲ ပြန်တွေ့တာကောင်းမည်။ အလုပ်များကို လက်စသတ်ကာ အိမ်ကိုပဲ ပြန်လာလိုက်သည်။ ကားမောင်းလာသော လမ်းတစ်လျှောက်မှာလည်း ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ကြည်နူးနေမိသည်။ သူမကြောင့် ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုကိုယ် နားမလည်မှု တော်တော်များများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကား ခြံထဲထိုးဝင်ပြီးသည်နှင့် ပေါ်တီကိုအောက်တွင် တွေ့သလိုရပ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့မိသည်။ ရင်ထဲတွင် အိပ်မက်ကို တွေ့ချင်စိတ်က များနေသည်။ အေးအေးက အိတ်တွေ အပြေးလာယူသဖြင့် အေးအေးကိုပဲ မေးလိုက်သည်။

“အေးအေး...အိပ်မက်ကော မတွေ့ပါလား။”

အေးအေးက မိုးဒေဝါ စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်ပေ။ မိုးဒေဝါကလည်း အလောသုံးဆယ်မေးသည်။

“ဟာ...အိပ်မက် ဘယ်မှာလဲလို့ မေးနေတာ။”

“အော်...မမလေး နေမကောင်းလို့ အခန်းထဲမှာ အိပ်နေတယ်။”

“ဟင်...။”

မိုးဒေဝါ ခြေလှမ်းကြံကြီးများနှင့် အိပ်မက်ရှိသည့် အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားသည်။

“ကိုလေး...မမလေးကို သွားတွေမလိုလား...။”

အောက်ထပ် လှေကားရင်းမှ အေးအေးက လှမ်းပြောသည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ်။”

“မမလေးက ဒီအိမ်မှာမှ မဟုတ်တာ။ မမလေးကို တွေ့ချင်ရင် နောက်ဖေးအိမ်မှာ ရှိတယ်ကိုလေး။” မိုးဒေဝါ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ ပါးစပ်

ကလည်း အေးအေးကို သိချင်တာများ လှမ်းမေးနေသေးသည်။

“အိပ်မက်က ဘာလို့နောက်ဖေးအိမ်မှာသွားနေရတာလဲ။”

“ဟိုလေ..ဟိုတစ်ခါ ကိုလေးအရက်မူးပြန်လာတုန်းက မမလေးနဲ့ တစ်အိမ်တည်း အတူနေရတာ စိတ်ဆင်းရဲတယ်ဆိုလို့ အဲဒီကတည်းက မမလေးက ဆင်းပြီး နောက်ဘက်က အိမ်မှာသွားနေတာ..။”

“ကျွတ်...အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ။”

မိုးဒေဝါ စိတ်ထဲ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ အိပ်မက်က ကျွန်တော့်အတွက်ဆို အရာရာကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့်

ရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း သိလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲတစ်မျိုးလေး ခံစားသွားရသည်။

အိမ်မက်က ကျွန်တော် သူမကိုမြင်ရင် စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ ဆင်းသွားသည်။ တကယ်တော့ သူမ မသိလို့ပါ..ကျွန်တော်က သူမကို မတွေ့ရလျှင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲတတ်မှန်းကို..။

လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းများက နောက်ဘက် အိမ်လေးကို ရောက်ရှိသွားသည်။ တံခါးလေးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အိပ်ရာပေါ်တွင် ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေသော သူမကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမတော်တော်လေး ပိန်သွားမှန်းကိုလည်း သတိပြုလိုက်မိသည်။

“အေးအေး ဘာကျွေးထားလဲ။”

“မမလေးက ထမင်းလည်းမစားချင်ဘူး၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တို့၊ ဆန်ပြုတ်တို့လည်း မစားချင်ဘူးဆိုလို့ ကျွန်မ ကွေကာအုပ်တော့ တိုက်ထားတယ်။”

“သေလိုက်ပါတော့..လူမမာကို အားရှိမယ့်ဟာ တစ်ခုခုတော့ ကျွေးထားပါလား။”

မိုးဒေဝါ အေးအေးကို ဆူရင်း အိပ်မက် နဖူးလေးကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အိပ်မက် ကိုယ်တွေ ခြစ်ခြစ်တောက်အောင် ပူနေတာပဲ။ ကျွန်တော့် လက်ဖဝါးလေး

သူမ နဖူးပေါ်ရောက်တော့ အိပ်မက် မျက်လုံးလေး အသာဖွင့်ကာ ကြည့်လာသည်။

“အိပ်မက်..အရမ်းများနေတာ ဘာလို့ ကိုကို မပြောတာလဲ။”

မိုးဒေဝါ အိပ်မက် မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။ အိပ်မက် မျက်ဝန်းများက အေးစက်စိမ်းကားစွာဖြင့် မိုးဒေဝါကို သေချာကြည့်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကတော့ ဘာအသံမှ ထွက်မလာပေ။

အိပ်မက်ရင်ထဲမှာတော့ ပြောတော့ကော.. ဘာထူးမှာလဲ။ ကိုယ့်မိန်းမတစ်ယောက်လုံး နေကောင်းလား၊ နေမကောင်းလားတောင် မသိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အိပ်မက် ပြောစရာလိုသေးလို့လား။ အိပ်မက် မျက်ဝန်းများမှ မျက်ရည်များ ပြည့်လာသဖြင့် အိပ်မက် မျက်စိလေး ပိတ်ကာ မိုးဒေဝါကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ကျောခိုင်းထားသော အိပ်မက်ကိုကြည့်ကာ မိုးဒေဝါ သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို ချလိုက်မိသည်။

“ကဲ..အိပ်မက်ကို ကို ဆေးကုပေးမယ်..ပြီးတော့ စောင့်လည်း စောင့်ရှောက်မယ်..ဒီတော့ အိပ်မက် ရှေ့အိမ်မှာမှ ကို အနီးကပ် ဂရုစိုက်လို့ရမှာ.. အဲဒီတော့ အိမ်ရှေ့အိမ်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့။”

အိပ်မက် ခေါင်းရမ်းပြသည်။ မိုးဒေဝါလည်း အိပ်မက်ကို ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ကျောနှင့် တံကောက်ကွေးမှ မ၊ချီလိုက်သည်။ အိပ်မက်ကို ရင်ခွင်ထဲ ချီထားရုံနှင့်ပင် ရင်ခုန်သံတွေက အဆမတန် မြည်လာသည်။ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေကို အိပ်မက်ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်လာမိသည်။ အခန်းထဲ ဝင်လာတုန်းက စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပူပန်နေသဖြင့် ဘာမှကို မတွေ့သော်လည်း ပြန်အထွက်တွင် မင်္ဂလာဆောင်ပုံလေးကို အခန်းဝတွင်ချိတ်ပေးထားသဖြင့် ရင်ထဲတွင် နွေးကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မျက်စိလေး မှိတ်ထားသော်လည်း မျက်တောင်လေးများ တစ်ဆတ်ဆတ်လှုပ်နေတာကို တွေ့သဖြင့် သူမလည်း ကိုယ့်လို စိတ်လှုပ်ရှားနေသည် ထင်သည်။ အပေါ်ထပ်ရီ အိပ်မက်အိပ်ခန်းလေးတွင် အသာလေး ချပေးလိုက်သည်။

နောက်မှာပါလာသော အေးအေးကိုလည်း တစ်ခါတည်း စားစရာတစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အေးအေး ... အိပ်မက်အတွက် ကြက်သားစွပ်ပြုတ်လေး လုပ်ခဲ့။”

“မစားချင်ဘူး ... မလုပ်နဲ့...လူမမာစာကြီး။”

“မစားချင်လို့ရမလားကွ...မင်းက လူမမာပဲ၊ စားရ

မှာပေါ့။”

မိုးဒေဝါက သိပ်စိတ်ရှည်တတ်သူ မဟုတ်။ အိပ်မက်ကလည်း တစ်ခုခုဆို ခေါင်းမာသည်။ အဲ့လို ခပ်မာမာ မပြောထားလျှင် မလွယ်ပါ။

အိပ်မက် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ မျက်ဝန်းများမှာလည်း မျက်ရည်များ စိမ့်လာသည်။ ဒီလို နေမကောင်းတဲ့ အချိန်မျိုးဆို ဖေဖေနှင့်မေမေကို အရမ်းသတိရသည်။ နွေးထွေးသော မေတ္တာကို အိပ်မက် မှတ်သိပ်စွာ တောင့်တမိသည်။ မိုးဒေဝါကတော့ အိပ်မက်ကို ကုသရန် ဆေးပစ္စည်းများ သွားယူနေသည်။

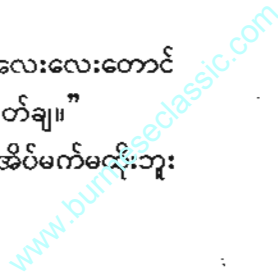
မိုးဒေဝါ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် အိပ်မက်မျက်ဝန်းများမှ မျက်ရည်များကို တွေ့လိုက်သည်။ အိပ်မက် အားငယ်နေသည်ထင်သည်။ အိပ်မက်မျက်ဝန်းများက အရောင်ဖျော့လွန်းနေသည်။

“အိပ်မက်..ဆေးထိုးမယ်နော်။”

“ဟင့်အင်း..ဆေးမထိုးဘူး...အိပ်မက် ကြောက်တယ်။”

“အိပ်မက်ကလည်းကွာ ... ကလေးလေးတောင် ထိုးရဲသေးတာ..မနာစေရဘူး..စိတ်ချ။”

“ဟင့်အင်း...အိပ်မက်မထိုးဘူး...အိပ်မက်မထိုးဘူး

တောင်းပန်ပါတယ်...အိပ်မက်ဆေးမထိုးရဲလို့ပါ”

အိပ်မက် ပြောလည်း ပြော၊ ငိုလည်း ငိုလေသည်။

အိပ်မက် စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်များက လူ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့နေသည်။

“မငိုနဲ့ ... မငိုနဲ့ ... မထိုးဘူးနော်၊ ဒါဆို ဆေးပ တိုက်မယ်...”

ငိုနေသော အိပ်မက်မျက်ရည်များကို သုတ်ပေးရင်း ချော့မော့ပြောဆိုရသည်။ အိပ်မက်စိတ်တွေက အခုအချိန် တွင် အရမ်းကို ထိခိုက်ကြေကွဲလွယ်နေမှန်း မိုးဒေဝါ ရိပ်မိ သည်။

“အေးအေးရေ...ကြက်စွပ်ပြုတ်ရပြီလား။”

“ရပြီ ကိုလေးရေ...”

အေးအေးလက်ထဲက ပန်းကန်လေးကို ယူကာ အိပ်မက်ကို မှုတ်တိုက်လိုက်သည်။ တစ်ဝက်ကုန်အောင် တောင် မနည်းကျွေးရသည်။ ပြီးရင်တော့ ဆေးလေးတိုက် ကာ အိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ အိပ်မက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ အိပ်မက်ကို မိုးဒေဝါ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်စောင့်ကြည့်နေလိုက် သည်။ ညဘက်ရောက်မှ အေးအေးကို အိပ်မက်ချွေးဆို အကျီများ လဲခိုင်းရင်း ကွေကာနှင့် ဆေးများကို နောက်

ကန်ရုံ မိမိ ဘယ်တိုက်လိုက်သည်။

အဖျားအရှိန်ကြောင့် မျက်နှာလေး နီနေသော လည်း အဖျားကတော့ တော်တော်လေးကျသွားပြီ ဖြစ် သွားပြီ။ မိုးဒေဝါလည်း စိတ်ချရမှသာ အေးအေးကို မှာခဲ့ပြီး ငြိမ်းချမ်းလေသည်။

သွားသာ အိပ်ရတာ၊ စိတ်ကမချသဖြင့် အစောကြီး နဲ့လာသည်။ နီးနီးချင်းလည်း အိပ်မက်အခန်းဘက် ပြေး ကာ အိပ်မက်ကို အဖျားတိုင်းပေးလိုက်သည်။ အဖျားက တော့ လုံးဝပျောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ အိပ်မက်ကတော့ အေးအရှိန်ကြောင့် အိပ်ပျော်နေတုန်း ဖြစ်သည်။

အိပ်ပျော်နေသော အိပ်မက်ပုံလေးမှာ ကလေးလေး တစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစွာ ချစ်ဖို့ကောင်းနေသည်။ အိပ်မက် အိပ်နေသည့်ပုံလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက်လို ကောက်ယူပွေ့နမ်းချင်စိတ်များ ဖြစ် မိသည်။ မိုးဒေဝါလည်း အိပ်မက်ကို စိတ်ချရပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် အခန်းထဲက ထွက်လာကာ အလုပ်သွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

အခန်း(၂၉)

အိပ်မက် နေကောင်းသွားသည်နှင့် အရာရာတိုင်းက အရှင်အတိုင်း ပုံမှန်လည်ပတ်သွားသည်။ အိပ်မက်ကို ချစ်သော်လည်း ကိုယ်က လိုက်တောင်းပန်ဖို့ကျတော့လည်း ဝန်လေးနေမိသည်။ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ပြန်ပိုးရမှာလည်း ရှက်သည်။ အိပ်မက်ကလည်း ဟိုးအရှင်ကအတိုင်း ရှောင်နေသဖြင့် အိပ်မက်ကိုတွေ့ဖို့တောင် မလွယ်။

အတင်းဝင်ရောဖို့ကျတော့လည်း ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ ခက်သည်။ အိပ်မက် ကိုယ့်သဘောကို နားလည်ရန်၊ အချိန်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး သိမ်းသွင်းရန် စဉ်းစားထားသည်။ အခုတော့ အိပ်မက်မျက်နှာကို မြင်ရန် ပင် မလွယ်လှ။

ဒီနေ့လည်း ရုံးက စောပြန်ရောက်လို့ အလစ်များတွေ့ရမလား မှတ်ပါတယ်။ သူမ၏ အရိပ်တောင် မတွေ့ရ။

“ကိုလေး ထမင်းစားတော့မလား။”

“နင့်မမလေးကော စားပြီးပြီလား...မစားရသေးရင် သွားခေါ်လိုက်၊ ကိုလေးက အတူစားမလို့ ခေါ်ခိုင်းတယ်လို့ ပြော ... ကြားလား။”

“ကိုလေးကလည်း မမလေးမှ မရှိတာ..။”

“ဘယ်သွားလို့လဲ။”

မိုးဒေဝါ အံ့သြတကြီး မေးမိသည်။ အိပ်မက်က အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

“မမလေး သင်တန်းသွားတယ်လေ ကိုလေးရဲ့”

“သင်တန်း...ဘာသင်တန်းလဲ။”

“ဟို...အင်္ဂလိပ်လိုဆိုတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး”

“ကြာပြီလား အဲဒီသင်တန်းတက်တာ။”

“ကြာပြီ ကိုလေးရဲ့။”

မိုးဒေဝါ အိပ်မက်နှင့် ပတ်သက်ရင် ဘာဆိုဘာမှ ကို မသိတော့ပါလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ အပြစ်တင်ရတော့မည်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမူပင်။ အရင်ဆို အိပ်မက်က သူမ အိပ်မက်မက်တာကအစ အင်္ကျီဝယ်တာအဆုံး ဘာလေး ဖြစ်ဖြစ် မိုးဒေဝါကို ပြောပြတတ်သည်။ အခု ကိုယ့်အပေါ်တွင် သူမ အရမ်းကို သွေးအေးသွားခဲ့ပါသည်။

“ကိုလေး ထမင်းခူးလိုက်ရမလား။”

“မခူးနဲ့ ... ငါမဆာသေးဘူး။”

စားချင်စိတ်လည်း မရှိတော့သဖြင့် အိမ်ထဲမှာပဲ
သာ အိပ်မက်ပြန်အလာကို မျှော်နေမိသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင်
ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ခြေတောက်လှေ့လည်း
ညောင်းလာသည်။

“အေးအေးရှေ့..။”

မီးဖိုခန်းတွင်ရှိသော အေးအေးက ပြေးလျှောက်လာ
သည်။

“အရင်ကရော နင့်မမလေး ဘယ်အချိန် ပြန်လာ
လဲ။”

“အရင်က တစ်ခါမှ ဒီလောက်နောက်မတူဘူး။”

အေးအေးကို မေးနေစဉ်တွင် ကားလေးပေါ်မှာ
ကို ကြားလိုက်ရသည်။ အိပ်မက်က ကားကို ခြေထောက်
သွားထိုးကာ လျှောက်လာလေသည်။ အိပ်မက်ဟု ခြင်္သေ့
မိုးဒေဝါ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

အိပ်မက်က ဆံပင်တွေကို ကိုရိုးယား မှတ်သမီး
လေးများစတိုင် အလိပ်ကြီးများ ကောက်လာသည်။ ထို
ဆံပင်လိပ်လိပ်လေးများက အိပ်မက် ပခုံးပေါ်ဖြူ ချော့နုနု
အရမ်းကို လှသည်။ နဂိုကတည်းက ချစ်စရာကောင်းသော
မျက်နှာလေးကို လှပသော စတိုင်အသစ်လေးများပါ
ထပ်မံဖြည့်စွက်လိုက်သဖြင့် ထိုင်သာငေးကြည့်ရှုနိုင်စရာ

ကောင်းလောက်အောင် လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေ
သည်။

“အိပ်မက် ခဏထိုင်ဦး... ပြောစရာရှိတယ်။”

အိမ်ရှေ့ခန်းကနေ မိုးဒေဝါကို မမြင်သလို ဖြတ်
လျှောက်သလို လုပ်သော အိပ်မက်ကိုလည်း အသည်းယား
လာသည်။

“ဘာပြောမှာလဲ။”

“အိပ်မက် ... သင်တန်းတက်နေတယ်ဆို ... ဘာ
သင်တန်းလဲ။”

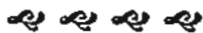
“MBA ပါ..။”

“မင်းက ဒါတက်ပြီး အလုပ်လုပ်မလို့လား...မင်းကို
ကိုယ် အလုပ်လုပ်ခွင့် မပေးဘူးနော်။”

“စိတ်ချပါ...အိပ်မက်လည်း ကိုကုမ္ပဏီမှာ မလုပ်
ပါဘူး။ အဲ့လောက်လည်း စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့။
အလုပ်လုပ်ခဲ့ရင်တောင် အိပ်မက်ဘာသာ တခြား
ကုမ္ပဏီမှာ လုပ်မှာပါ။ အိပ်မက်က ဘာပစ္စည်းမှ
မမက်ဘူး။ အိပ်မက်က ကိုရဲ့ သုံးပန်းသပ်သပ်ပါ။
ကိုရဲ့ အမုန်းတွေကို ချခွဲဖို့သက်သက် ကိုဘေးနား
မှာ နေပေးတာပါ။ ကိုမလိုအပ်တော့တဲ့ တစ်နေ့
ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့

ဆင်းပေးမှပါ။ ဒီအတွက် ကို ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။”
 အိပ်မက်က ကျားနာမလေး တစ်ယောက်လို
 မိုးဒေဝါမျက်နှာကို သေချာကြည့်ရင်း တစ်ခွန်းချင်းပြော
 လိုက်သည်။ မိုးဒေဝါ..အိပ်မက်စကားတွေကြောင့် ဘာပြန်
 ပြောရမှန်း မသိအောင် ဆွံ့အသွားသည်။ အိပ်မက်ကတော့
 မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးကာ တက်သွားလေသည်။

အိပ်မက်၏ ထိုအပြုံးထဲတွင် မိုးဒေဝါ အကြီး
 အကျယ် ကျဆုံးခဲ့သည်။ အိပ်မက် မိမိအပေါ်နားလည်
 အောင် တော်တော်ကို အချိန်ယူပြီး ပြန်ညှိနှိုင်းရမည်။ ဒီလို
 မှ မလုပ်လျှင် မကြာခင် ကြေကွဲရတော့မည်ကိုလည်း
 သဘောပေါက်ခဲ့သည်။ သူမကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ပြန်ရင်
 မောလာသည်။ အခုတော့ အရင်က မကျေနပ်တဲ့စိတ်များ
 ကလည်း သူမကိုချစ်သော အချစ်များကြောင့် လွင့်ပြယ်ခဲ့
 ရပါသည်။

အခန်း(၃၀)

ဒီနေ့ကစပြီး အိပ်မက် အချစ်တွေကို ပြန်ရရန်
 နည်းပေါင်းစုံနှင့် ကြိုးစားရန် တွေးထားသည်။ အိမ်ကို
 ဖုန်းဆက်ပြီး အေးအေးထံမှ အိပ်မက်ကျောင်းချိန်နှင့်
 အချက်အလက် တော်တော်များများကို စုံစမ်းထားသည်။
 အိပ်မက် သင်တန်းဆင်းချိန်တွင်လည်း အိပ်မက်တို့
 သင်တန်းရှေ့က ကော်ဖီရှော့လေးတွင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်
 သည်။

ကော်ဖီလာသောက်ရင်းနဲ့ မတော်တဆ ဆုံသည့်
 ပုံစံမျိုးလုပ်မည်။ နောက်မှ ငမ်းကြိုသည် ဘာညာပြောကာ
 နေတိုင်းလာကြိုပေးမည်။ ထိုသို့ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်
 ဟုတ်ကာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသည်။

လက်က နာရီလေးကို မြောက်ကြည့်လိုက်သည်။
 အိပ်မက်တို့ သင်တန်းဆင်းတော့မှာပဲ။ တစ်ယောက်တည်း
 တွေးရင်း ရင်ခုန်သံတွေ မြန်လာသည်။

သင်တန်းဆင်းပြီ ထင်သည်။ လူတော်တော်များများ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူအများကြားထဲက အိပ်မက်ကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ဟော... ဟိုမှာ အိပ်မက်။ အိပ်မက်နဲ့အတူ ကောင်လေးတစ်ယောက်။ ထိုကောင်လေးက အိပ်မက်ကို ဘာတွေ ကပ်ပြောလည်းမသိ။ အိပ်မက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကို ကိုယ်လေး လှုပ်သွားသည်အထိ ရယ်လေသည်။

နောက်မှာတော့ ဖူးဖူး၊ ကြည်ပြာနှင့် မာလာတို့ကို တွေ့သည်။ လမ်းလေးက နှစ်ယောက်လမ်းလျှောက်စာသာရှိ၍ ကျဉ်းလို့ ဖူးဖူးတို့က နောက်က လျှောက်လာမှန်း သိသော်လည်း နှလုံးသားက လက်မခံနိုင်လောက်အောင် ပူနွေးသွားသည်။ ချစ်ရင် သဝန်တိုတတ်သည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော် သူမကို အပြည့်အဝချစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ကော်ဖီခိုင်က ထွက်ကာ အိပ်မက်တို့ဆီ လျှောက်လာလိုက်သည်။ အိပ်မက်တို့က အချင်းချင်း အဖွဲ့ကျကာ ကျွန်တော့်ကို တော်တော်နဲ့ မမြင်ပေ။ အနားရောက်မှသာ တွေ့သည်။

အိပ်မက်မျက်ဝန်းလေးများက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ တစ်ချက်လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ခဏလေးနှင့် ထိုမျက်ဝန်းလက်လက်များက ပြန်ပျောက်ကွယ်

သွားသည်။

“ဟယ်..ကိုမိုးဒေလီ...အိပ်မက်ကို လာကြိုတာလား။”

အစကတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တွေသည်လို ပြောမည်လို ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း တကယ့်လက်တွေ့မှာတော့ အမှန်အတိုင်းသာ ပြောဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ကြည်ပြာ။ မတွေ့တာတောင်ကြာပြီနော်။”

အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးပြောသော်လည်း ကျန်သည့်သူများက မသိချင်ယောင် ဆောင်နေကြသည်။ လူကြီးဆန်သော ကြည်ပြာကသာ ပြန်စကားပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်...ကြည်ပြာတို့လည်း မအားတာနဲ့ မရောက်ဖြစ်ကြဘူး။”

အိပ်မက်ကတော့ အခုအချိန်ထိ ဘာစကားမှ မပြောပေ။ အိပ်မက်ဘေးနားက ကောင်လေးကတော့ ကျွန်တော့်ကို သေချာအကဲခတ်နေမှန်း ရိပ်မိသည်။

“အိပ်မက် ကျွန်တော်သွားတော့မယ်။ မနက်ဖြန်မှပဲ တွေ့မယ်။ သွားမယ်။”

အိပ်မက်ကိုသာ သေချာနှုတ်ဆက်ပြီး ကျန်သည့်လူများကို လျှံကာနှုတ်ဆက်သွားသည်။

“အင်း။”

အိပ်မက် နှုတ်ဖျားက နှုတ်ဆက်သံတိုးတိုးလေး ကိုလည်း မိုးဒေဝါ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးသည်။

“အိပ်မက်...သွားမယ်လား။ အားလုံးပဲ ခွင့်ပြုပါဦး။”

“အိပ်မက်လက်လေးကို ဆွဲ၍ ခေါ်လာလိုက်သည်။”

အိပ်မက်က ကျွန်တော်လက်ထဲတွင်ရှိသော သူ့လက်လေး ကို မသိမသာ ပြန်ရုန်းလေသည်။ မသိချင်ယောင်ဆောင် ကာ ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်လေး ပါလာလေသည်။

ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် စိတ်တွေက ယောက် ယပ်ခတ်ကာ ဒေါသတွေ ထွက်နေသည်။ ဘာကိုဒေါသ ထွက်လို့ ထွက်မှန်းမသိသော်လည်း စိတ်တွေဆတ်ကာ ဒေါတွေကတော့ ထွက်နေသည်။

အိပ်မက် ကိုကိုအက်ခတ်ကြည့်တော့ စိတ်တိုနေ မှန်း သိသာသည်။ ဘာကို စိတ်တိုနေမှန်းလည်း မသိပါ ဘူး။ အဲလိုပဲ...ကိုက သူ့စိတ်ထဲတွင် ခေါ်ချင်စိတ်ရှိလျှင် ခေါ်မည်။ မခေါ်ချင်တဲ့ အချိန်ဆို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင် နေမည်။ ဒါ ကိုစတိုင်ပဲ...ထူးပြီးလည်း အိပ်မက် ခံစား မနေတော့ပါဘူး။ အိမ်ကိုရောက်သည်နှင့် ကိုက ကားကို အတင်းထိုးရပ်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းသွားလေသည်။ အိပ်

မက်လည်း နောက်ကလိုက်ဆင်းရင်း အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး...အဲ့ကောင်က ဘယ်သူတုန်း။”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ။”

ကိုအသံနဲ့ ကိုဟန်တွေက တဆိတ်တော့ လွန်နေ သည်။ အိပ်မက်ရဲ့ သိက္ခာကို လာစွပ်စွဲချင်သည့် အသံများ စွက်နေသည်။

“မင်းက ဘယ်နှစ်ယောက်တွေလို့ မသိရတာလဲ”

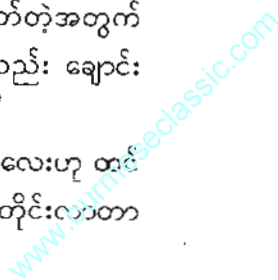
“ဘာပြောတယ်။ ခေတ်ကို ပြောတာလား။ သူက ကျွန်မသူငယ်ချင်းပဲ ဘာဖြစ်လဲ။”

“သူငယ်ချင်းဆိုလည်း အနေအထိုင်ဆင်ခြင်။”

မိုးဒေဝါ မျက်ခုံးများကို တွန့်ချိုးကာ ပြောလိုက် သည်။ မိုးဒေဝါ စကားကြောင့် အိပ်မက်အသားများ တုန် လာသည်အထိ စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရအောင် အိပ်မက်တို့ မဟုတ်တာ လုပ်နေတာမှ မဟုတ်တဲ့အတွက် မဆင်ခြင်နိုင်ဘူး။ သူများတွေလိုလည်း ချောင်း ပေါက်အောင် ဘယ်မှမသွားဘူး။”

အိပ်မက်ကို ဘာမှမသိသော ငတုံးမလေးဟု ထင် ဆားသည် ထင်သည်။ ဒေဝီ ကိုရုံးကို နေ့တိုင်းလာတာ

တွေ့၊ ထမင်း အတူထွက်စားကြတာတွေ အားလုံးကို အိပ်မက် သိပြီးသားပါ။ ဖေဖေတို့ လက်ထက်ကတည်းက ကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သော လူယုံဦးလေးကြီးက ကိုကို ထိန်းနိုင်ရန် အိပ်မက်ကို အားလုံးပြောပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ အိပ်မက်..ကိုယ့်ဆီကို အလည်လာတဲ့လူကို မလာပါနဲ့လို့ ပြောလို့မရဘူး။ ပြီးတော့ ဒေဝီ ဆိုတာ ငါနဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သိခဲ့ကြ တဲ့ လူတွေ။ ငါတို့ကြားမှာ အရှုပ်အရှင်းတွေ ရှိရင် မင်းနဲ့တောင် မညားဘူး သိလား။”

“ဒီမှာ ကိုမိုးဒေဝါ ... အစကတော့ ရှင်ဘာပြော ပြော ကျွန်မ ယုံခဲ့တယ်။ အခုတော့ အိပ်မက် အားလုံးကို စဉ်းစားနိုင်တယ်။ ကျွန်မကို လက်စား မချေရသေးဘဲ ရှင် သူနဲ့ ဘယ်လက်ထပ်မလဲ— အခုတော့ ရှင်အတွက် လက်စားချေလို့ ၀,မှ ဒေဝီ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်ဆိုတာ..အိပ်မက်အားလုံး သိတယ်။”

“မင်း ရူးနေလား အိပ်မက်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ တွေ။”

“ဟုတ်တယ် အိပ်မက် ရူးနေတယ်ဆိုလည်း အိပ် မက် ရူးအောင်လုပ်ခဲ့တာ ရှင်ပဲ။ အခုတော့ ရှင်

လည်း ကျွန်မ အရမ်းမုန်းတယ်။”

အိပ်မက် ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး ချာကနဲ လှည့် ထွက်သွားသည်။

“တောက်”

မိုးဒေဝါ ‘တောက်’ တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သည်။ အံ့ကိုကြိတ်ထားရင်း လက်သီးများပါ ဆုပ်ထားမိသည်အထိလည်း စိတ်တိုနေသည်။ အိပ်မက်၏ မုန်းတယ် ဆိုသည့်စကားကလည်း မိုးဒေဝါ နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲညှစ်ထားသလို နာကျင်အက်ကွစေသည်။ မိုးဒေဝါ စိတ်ကိုလွတ်ချလိုက်ချိန်မှာတော့ ဘေးနားတွင် ရှိသော တယ်လီဖုန်းလေးကို ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ် သည်။

မိုးဒေဝါ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော ကားသော့ကို ယူရင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲတွင် ဗလောင်ဆူနေသော ဝေဒနာများကို မေ့ပစ်နိုင်ရန်အတွက် အရက်ဆိုင်သို့ မောင်း ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၃၁)

မိုးဒေဝါ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အရက်တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဆင့်သောက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲကို ပူရူရှ စီးဝင် သွားသော အရာများကလည်း ရင်ထဲက မီးကို မငြိမ်းနိုင်ပေ။ ပြေလည်အောင် ဖန်တီးတိုင်း ပြဿနာမျိုးစုံ ဖြစ်နေရတာ ကံကြမ္မာက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ဒဏ်ခတ်နေလားမသိပါ။ အခုတော့ အချစ်ကို လိုချင်သော အချိန်ကျမှ အမုန်းတွေကို သာ ဆက်တိုက်ရရှိနေတော့သည်။

ဟိုးအရင်လို ရည်းစားဘဝကိုလည်း လွမ်းသည်။ လူကြီးတွေ ကိစ္စကို လူကြီးတွေဆီမှာသာ ထားရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ အခုအရေးကြီးတာက အငြိုးတွေ၊ အာယာတ တွေ မဟုတ်တော့ပါ။ အိပ်မက်ရဲ့ အကြင်နာတွေ၊ အယု အယတွေကိုသာ အရူးအမူး လိုချင်နေမိတော့သည်။

အရင်လို ပြန်ဖြစ်ဖို့တောင် မသေချာတော့သော ဘဝတွင် ဘာကိုမှလည်း မလိုချင်တော့ပါ။ အိပ်မက် အချစ်

တစ်ခုတည်းကိုသာ မက်မက်မောမော လိုချင်လာမိသည်။ အိပ်မက်အချစ်နဲ့ အရာအားလုံးကို လဲနိုင်အောင်လည်း အချစ်က သင်ပေးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မျက်ဝန်းထဲတွင် အိပ်မက်အသံ အိပ်မက်ဟန်များ ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း အသည်းကွဲခြင်းဝေဒနာကို လူးလူးလှိုမ့်လှိုမ့် ခံစားလာရသည်။

အရက်တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဆက်ဆက်သောက် နေသော်လည်း အိပ်မက်ပုံရိပ်တွေကသာ ဝေဝါးလာကာ အိပ်မက်ကတော့ ရင်ထဲက ပျောက်မသွားပေ။

“အရက်ထပ်ပေးဦး။”

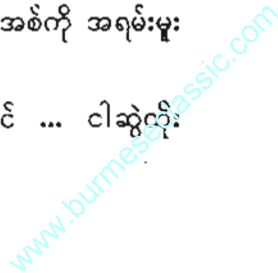
အာလေး လျှာလေးနှင့် ဝိတ်တာလေးကို လှမ်းခေါ် ရင်း မိုးဒေဝါ မှာလိုက်သည်။

“အစ်ကို အရမ်းများနေပြီ။ နောက်နေ့မှ ဆက် သောက်ပါလား။”

“ဟိတ်ကောင်...ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ ငါသောက်တာ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း...။”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်...။ အစ်ကို အရမ်းမူး နေလို့ပါ။”

“တော်တော်စကားများတဲ့ကောင် ... ငါဆွဲလို့ လိုက်ရ”

မိုးဒေဝါ ဆွဲထိုးရန် ထရပ်လိုက်သည်။ အရက် အရှိန်ကြောင့် မတ်တပ်မရပ်နိုင်ဘဲ ဝုန်းခနဲ လဲကျသွားသည်။

“အစ်ကို..အစ်ကို။”

ဝိတ်တာကောင်လေးက မိုးဒေဝါကို လှုပ်ခေါ်သော်လည်း မိုးဒေဝါက တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်တော့ပေ။

“ဟိတ်ကောင်..ဘာဖြစ်တာတုန်း။”

“ထုံးစံအတိုင်း ဒီနေ့လည်း ဆိုင်မှာ တစ်ယောက်မှောက်ပြန်ပြီ။”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်နေကျအတိုင်း ဖုန်းလေး ဘာလေး ပါလားရှာပြီး ဆက်ပေးပြီး အကြောင်းကြားလိုက်လေ။”

မန်နေဂျာစကားအတိုင်း ဝိတ်တာကောင်လေးက မိုးဒေဝါ အိတ်တွေကို နှိုက်ကာ ဖုန်းလိုက်ရှာလိုက်သည်။ ဘောင်းဘီဘေးအိတ်ထဲမှာပင် ဖုန်းကို အလွယ်တကူ တွေ့သွားလေသည်။ ဝိတ်တာကောင်လေးက နောက်ဆုံး အဝင်ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြန်ခေါ်၍ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟလို။”

မိုးဒေဝါထံမှ ဖုန်းဖြစ်သဖြင့် ဒေဝီဖွင့်နားထောင့်

လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့အစ်မ။ ကျွန်တော်Point Resturantကပါ။ ဒီဖုန်းနံပါတ်က အစ်ကိုနဲ့ သိလားမသိဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် ...ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်မှာ ဖုန်းပိုင်ရှင်အစ်ကို အရက်တွေ အရမ်းသောက်ပြီး မူးနေလို့ အစ်မ လာခေါ်ပေး နိုင်မလားမသိဘူး။”

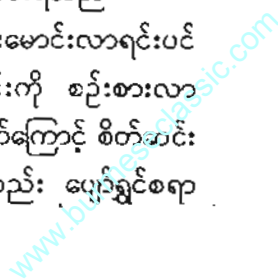
“အိုကေ..အခု အစ်မ လာခေါ်မယ်။”

“ဆိုင်လိပ်စာကော သိလားမသိဘူး။”

“ရတယ်..တို့သိတယ်။”

ဒေဝီ ပိုက်ဆံအိတ်လေး ကောက်ယူကာ ကားလေးမောင်းကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေဝီတို့ အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးသဖြင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်သာ မောင်းလိုက်ရသည်။ ဒေဝီ ရောက်သွားချိန်မှာတော့ မိုးဒေဝါ တစ်ယောက်လုံးဝကို အသိစိတ် မဲ့နေသည်။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်က အတင်းမ,ကာ ဒေဝီကားထဲကို ဝိုင်းပို့ပေးရသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် ဒေဝီကားမောင်းလာရင်းပင် မိုးဒေဝါတို့ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို စဉ်းစားလာမိသည်။ အခုဆို မိုးဒေဝါလည်း အိပ်မက်ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ အိပ်မက်ကို ကြည့်ရတာလည်း ပျော်ရွှင်စရာ

မကောင်း။ ဒီတော့ ဒီလိုအိမ်ထောင်ရေးမျိုး အဆုံးသတ် သင့်ပြီဟု ဒေဝီထင်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့တစ်ပတ်ဆိုပဲ ဒေဝီ က ပြန်ရတော့မှာ။ အကယ်၍ အိပ်မက်နဲ့ မိုးဒေဝါသာ ပြတ်ပြတ်သားသားဖြစ်ပါက မိုးဒေဝါ အချစ်ကို ဒေဝီ ဈော့လင့်ခွင့်ရှိမည်။

အိပ်မက်သာ မရှိပါက မိုးဒေဝါက ဒေဝီကို ပြန် ချစ်လောက်သည်ဟုလည်း ဒေဝီထင်သည်။ ဟိုမှာ အနေ ကြာလစတော့ ဒေဝီစိတ်တွေက မြန်မာ မဆန်ပေ။ တစ် ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အဆင်မပြေသော အိမ်ထောင် ရေးကို ဘာကြောင့်များ စိတ်ညစ်ခံပြီး ဆက်တည်ဆောက် ကြမှာလဲ။ တချို့အရာတွေက တစ်ယောက်အတွက် အမှိုက် ဖြစ်နေတတ်ပေမယ့် တခြားတစ်ယောက်အတွက်တော့ ရွှေ ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ။

ဒေဝီ ခြံထဲကို ကားလေး ကွေဝင်ရင်း ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။

“တီ..တီ”

ဟွန်းသံကြားသဖြင့် အိပ်မက်ကော၊ အေးအေးပါ ထွက်လာသည်။ ကားထဲတွင် ဒေဝီနှင့် ကိုကို မြင်လိုက်ရ တော့ အိပ်မက်ရင်ထဲ ဖျဉ်းခနဲနေအောင် နာကျင်သွားသည်။ အိပ်မက် ရင်ထဲတွင် သွေးများ ဆူပွက်လာသလို ခံစားရ

သည်။

အံကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ကိုကို မနိင့်တနိုင် ဝိုင်းမကြသည်။ အေးအေးရော မဒေဝီပါ ဝိုင်းမပေးကြ သည်။ ကိုကို အခန်းထဲ တစ်ခါတည်း တန်းပို့ပေးခဲ့သည်။ ပြီးလျှင်တော့ မဒေဝီကို အဝထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..မဒေဝီ”

“မလိုပါဘူး...အိပ်မက်...။ အိပ်မက်ကို စကားနည်း နည်းလောက် ပြောချင်တယ်ရမလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ။”

မဒေဝီ မျက်နှာကို အိပ်မက် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင်တော့ ကိုမိုးအကြောင်း ပါ။ ကိုမိုးအခု အိပ်မက်ကြောင့် အရမ်းစိတ်ညစ် နေရတယ်။ အိပ်မက်လည်း ကိုမိုးကြောင့် စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတာ တို့ ရိပ်မိပါတယ်။ အဲလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မပြေလည်တဲ့ အိမ် ထောင်ရေးကြီးကို ဆက်ပြီး ချည်မထားစေချင် ဘူး။ တကယ်လို့ ကိုမိုးသာ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိမယ် ဆိုရင် ကိုမိုးကို တို့ ပျော်ရွှင်မှုတွေ အပြည့်အဝ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ကိုမိုးကတော့ ယောက်ျားလေး ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒီအကြောင်း

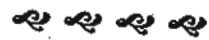
တွေကို ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ တို့ကသာ ပြောပြတာပါ။ တကယ်လို့ အိပ်မက်တို့ ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သွားရင် ကိုမိုးကို အမေရိကခေါ်သွားဖို့ တို့ စီစဉ်ထားတယ်။ အဲဒီတော့ အိပ်မက် ကိုမိုးကို တစ်ကယ်ချစ်ရင် ကိုမိုးအတွက် စဉ်းစားပေးပါ” မဒေဝီ စကားများကြောင့် အိပ်မက် မတ်တပ်ရပ်နေရင်းပင် ယိုင်သွားသည်။ ဘေးက နံရံကို မှီရင်း ...

“ကောင်းပါပြီ..အိပ်မက် အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးပါ့မယ်။”

အိပ်မက် မျက်ရည်များက မျက်ဝန်းထဲမှ လျှံကျလာသည်။ ဒီလိုတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားလည်း တကယ်လက်တွေ့ ရင်ဆိုင်ရချိန်မှာ နှလုံးသားက မခံနိုင်ပေ။ တကယ်ဆို ကျောခိုင်းထွက်သွားတော့မယ်ဆိုတာ သိသားနဲ့ အိပ်မက်က လက်ပြနုတ်ဆက်ဖို့ စောင့်နေမိသူပါ။ နောက်ဆုံးအနေနဲ့တောင် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားတော့မယ့် ကို့ ကျောပြင်လေးကို ငေးကြည့်နေချင်ခဲ့တာ။ အိပ်မက် မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုပ်လိုက်သည်။

ဒါ အိပ်မက် ကို့ကို ပေးနိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးလက်ဆောင်ပါ။ အိပ်မက် အသည်းအကွဲခံပြီး ကို့အတွက်

ဖြည့်ဆည်းပေးပါ့မယ်။ ဒါကြောင့် ကိုက အိပ်မက်ကို အမျိုးမျိုး ပြဿနာတွေ ရှာနေတာကိုး။ အိပ်မက်နားလည် လိုက်ပါပြီ ကိုရယ်။ အိပ်မက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို သေချာချပြီးချိန်မှာတော့ အားလုံးကို ကျောခိုင်းခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၃၂)

မနက်မိုးလင်းတာနှင့် ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံးက မခံမရပ်နိုင်အောင် ထိုးကိုက်နေသည်။ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ပူထူကာ လည်ချောင်းများလည်း အက်ကွဲကာ ရေငတ်လာသည်။

မိုးဒေဝါလည်း အိပ်ရာက ထကာ ဘေးနားက စားပွဲပေါ်ရှိ ရေကရားထဲမှ ရေများကို ဖန်ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ဖန်ခွက်ဘေးနားတွင် တွေ့ရသော စာရွက်ခေါက်လေးနှင့် စာချုပ်လေးတစ်စောင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ပိုင်ဆိုင်မှုလွှဲပြောင်းခြင်း စာချုပ်။”

စိုးရိမ်စိတ်က လူတစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ကာ ငယ်ထီးထိတောင် တက်ဆောင့်လာသည်။ စာရွက်ခေါက်လေးကို အမြန်ဖွင့်ကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်ကိုင်ထားသော မိုးဒေဝါ လက်တွေ တုန်ရီနေသည်။

ကို..

အိပ်မက် ကိုကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ ကို ပျော်ရွှင်ပါစေ။ ကိုရယ်... ကို အိပ်မက်ကြောင့် စိတ်ညစ်နေရတာ ဆိုတာ အိပ်မက် လုံးဝမသိခဲ့လိုပါ။ အိပ်မက် အခု ကိုကို လွတ်မြောက်ခွင့် ပေးလိုက်ပါပြီ။ ကို ကြိုက်တဲ့အရပ်ကို လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းနိုင်ပါပြီ။ အိပ်မက်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေ ကိုလည်း ကိုကို အစောကြီးတတည်းက လွှဲပြောင်းပေးထားတာပါ။ ဒီကိစ္စကို အိပ်မက် ကြိုဖွင့်မပြောခဲ့တဲ့ အတွက်တော့ အိပ်မက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ အိပ်မက် အတ္တကြီးစွာနဲ့ ကိုဘေးမှာ နေခွင့်ရချင်လို့ လျှို့ဝှက်မိတာပါ။ အခုတော့ ကိုနဲ့ မဒေဝီအတွက် အိပ်မက် လက်ဖွဲ့အဖြစ်နဲ့ ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကွာရှင်းစာချုပ်ကိုလည်း တရားရုံးက တဆင့် အိပ်မက် ကိုဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်... ဒီလောက်ဆို အိပ်မက် လုပ်ပေးနိုင်တာတွေ ကုန်ပြီလို့လည်း အိပ်မက် ထင်ပါတယ်...။ အိပ်မက်...ကိုဆီက တစ်ခုပဲ ပြန်တောင်းဆိုချင်တယ်ကို ...အိပ်မက်ကိုလည်း ကိုရဲ့အမုန်းတွေကနေ လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးပါတော့နော်...။ နောက်တစ်ခါ ကိုနဲ့ ပြန်တွေ့ခဲ့ရင် အိပ်မက်ကို ပြုံးပြနိုင်ရင် တော်ပါပြီ ကို...။

အိပ်မက်မေ

အိပ်မက်စာကို ဖတ်ပြီးသွားချိန်မှာတော့ ရင်ထဲမှာ ဘာမှမကျန်အောင် လစ်ဟာသွားသည်။ သူမ အထင်လွဲ သွားခဲ့ပြီ။ အရာအားလုံးက မှားယွင်းခဲ့ပြီ..။ ဒီအမှားတွေကို ပြင်နိုင်ဖို့ အိပ်မက် အနားမှာရှိနေဖို့ အရမ်းကို အရေးကြီး သည်။

“အေးအေးရေ...အေးအေး။”

မိုးဒေဝါ အသံပြုကြီးနှင့် ကုန်းအော်လေသည်။

“ရှင်...အစ်ကိုလေး။”

“နှင့်မမလေး ဘယ်အချိန်က ထွက်သွားလဲ သိ လား။”

“ဘာကိုလဲ...အစ်ကိုလေး...မမလေးက အိမ်မှာပဲ လေ”

“ကျွတ်..။”

ဒါဆို အေးအေးလည်း ဘာမှသိပုံမရပေ။ မိုး ဒေဝါ ကားသော့ကို ယူကာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ကားကို တရကြမ်းမောင်းရင်း လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း အိပ်မက်ကို ရှာရသေးသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း အိပ်မက် သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ ရှိမရှိ ဖုန်းဆက်ကာ စုံစမ်းရသေး သည်။ မိုးဒေဝါ လှမ်းမေးတော့မှသာ သူငယ်ချင်းအားလုံး လည်း မျက်ကလေးဆံပြာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ဒါဆို အိပ်မက် သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာလည်း မရှိတာ သေချာသည်။ မိုးဒေဝါ အိပ်မက် ရှိနိုင်မည့်နေရာ များကို ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

သိပြီ..အိပ်မက် ချောင်းသာသွားတာ ဖြစ်မည်။ အိပ်မက်က ရည်းစားဘဝကတည်းက ချောင်းသာကို အရမ်းသွားချင်သည်။ ဟန်နီးမွန်း ခရီးကိုတောင် ချောင်းသာသွားရန် စီစဉ်ထားသည်။ ကျွန်တော်ကသာ ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံး ဂျမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်စေ ခဲ့သော ချောင်းသာကို မုန်းတာ။ ကားလေးကို အောင် မင်္ဂလာအဝေးပြေးဆီသို့ ဦးတည်မောင်းလိုက်သည်။

ညကတော့ အိမ်ကသွားတာ မဖြစ်နိုင်။ မနက်မိုး လင်းကာစမှ သွားတာဆို မိနိုင်သေးသည်။ အောင်မင်္ဂလာ အဝေးပြေးဝင်းကို နှစ်ပတ်လောက် ပတ်ကြည့်သည်အထိ ရှာလို့မတွေ့။ အရမ်းစိတ်ပူနေသဖြင့် စိတ်များလည်း လောကာ ဘာကိုမှ သေချာမမြင်ပေ။ ရှာသာနေသော် လည်း ဘယ်လိုမှ မတွေ့ပေ။ နောက်ဆုံးကားပေါ်က အိပ်မက်ပေး ခဲ့သော စာရွက်များကို ယူကာ လမ်းလျှောက် ၍ ချောင်းသာ ကားဂိတ်တွေကို တစ်ခုချင်း သေချာလိုက် ကြည့်ရသည်။

ကားဂိတ်တစ်ခုပြီး တစ်ခု လိုက်ရှာရင်း သရဖူ

ကားဂိတ်တွင် ငိုနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်...။
နှလုံးခုန်သံတွေ ချက်ချင်းဆူပွက်ကာ ရင်ခုန်သံ ဒီဂရီတွေ
က တရိပ်ရိပ်တိုးသွားသည်။

အိပ်မက်နားကို တဖြေးဖြေးကပ်သွားရင်း...

“အိပ်မက်...”

အိပ်မက် နားကြားများ လွဲနေတာလား။ နောက်
ခိုင်းထိုင်နေရမှ အိပ်မက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...ကို ဘာလိုလိုလဲ...”

“လိုတာပြောပြမယ်...လာ...”

ကို ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ အိပ်မက်ပါသွားသည်။
ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ...

“အိပ်မက်..ကိုအတွက်..လိုတာဆိုလို့..အိပ်မက်
တစ်ယောက်တည်းပါ..ဒီစာချုပ်တွေကို ကို မမက်
မောခဲ့ပါဘူး ။ အိပ်မက်ကို ရွံချင်လို့သာ ကို
လျှောက်ပြောခဲ့တာပါ..။ကိုချစ်တာ.. ကို မြတ်နိုး
တာ..ကိုလိုချင်တာ.. အိပ်မက်အချစ်တစ်ခုတည်း
ပါ..ကိုကို အရင်လို ပြန်ချစ်ပါနော်..အိပ်မက်
ရော..ဒါတွေကတော့...”

ကိုက သူ့လက်ထဲတွင်ရှိသော စာချုပ်တွေကို ဆွဲ
ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဟင်...ကို..ဘာလိုဖြစ်လိုက်တာလဲ။”

“မလိုလိုပေါ့..ချစ်ရယ်...အခုအချိန်မှာ အိပ်မက်
နှုတ်ဖျားက ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း
လောက် ကိုအတွက် ဘာမှအရေးမကြီးဘူး။”

“မဒေဝီကိုရော..။”

“လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး...။ ဒီကိစ္စကိုလည်း
ဒီတစ်ခါ ပြန်ရောက်ရင် အိပ်မက်ရှေ့မှာ အပြတ်
ငြင်းလိုက်မယ် ... ဟုတ်ပြီလား။”

“ဒီ တစ်ခါပြန်ရောက်ရင်ဆိုတော့ ကိုက ဘယ်ကို
သွားမလို့လဲ”

“ဟန်နီးမွန်းခရီးလေ..သတို့သမီးလေးက ဟန်နီး
မွန်းခရီးကို သတို့သား မပါဘဲသွားလို့ဖြစ်မလား”
ကို စကားကြောင့် အိပ်မက် ကိုကို မျက်စောင်း

ထိုးလိုက်သည်။

“အဟွန်း...မျက်စောင်းမထိုးနဲ့...ပြောပါဦး...
ကိုကို ချစ်သေးရဲ့လား။”

ကိုက အိပ်မက် ပန်းလေးနှစ်ဘက်ကို ကိုင်လျက်
စိတ်မရှည်သလို လှုပ်လိုက်သည်။

“ကိုကရော အိပ်မက်ကို ကိုအမုန်းတွေကနေ
လွတ်မြောက်ခွင့် ပေးမှာလား။”

“အမုန်းတွေကနေ ထာဝရ လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးပြီး အချစ်တွေထဲမှာ ထာဝရ ပျော်အောင်ထားမှာ ပါကွာ..ပြောလိုက်တော့နော်..ချစ်တယ်လို့။”

“အင်း..အိပ်မက်..ကိုကို အသက်လောက်ချစ်တယ် သိပြီလား။”

“ဟေး..။”

ကိုက ကလေးတစ်ဦးလို ပျော်ရွှင်စွာ ထအော်လေ သည်။

“တိုးတိုး..ကိုရဲ့ လူတွေနဲ့။”

“ရှိ ရှိကွာ..။”

အိပ်မက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုက လိုက်မယ်သာပြောတယ်။ အဝတ်အစား ရော။”

“ဟိုမှာ ဝယ်ဝတ်မှာပေါ့...အဟီး..ပိုက်ဆံတော့ အိပ်မက် ချေးပေါ့..လောလော လောလောနဲ့ ထွက်လာတာ ပိုက်ဆံပါဘူး။ ဂိတ်ကြေး တောင်း တာတောင် ကားထဲကအကြွေတွေ မနည်းစုပေး လိုက်ရတာ။”

“ကားကိုရော..။”

“တစ်ယောက်ယောက် လာယူခိုင်းလိုက်မယ်။”

“အင်း..ကောင်းတယ်။”

“သရဖူက ချောင်းသာသွားမဲ့ကား ထွက်ပါတော့ မယ်။”

“ကားထွက်တော့မှာတဲ့ ... မြန်မြန်လာ ...ကား လက်မှတ်လည်း ဝယ်ရဦးမှာ။”

အခုမှ အကဲပိုနေသော ကိုကို အိပ်မက်မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ပါသည်။ ကိုကလည်း တဟား..ဟား အော်ရယ် ရင်း အမုန်းများကလည်း အိပ်မက်တို့နဲ့ အဝေးမှာ လွင့်ကျ ကျန်ခဲ့ကုန်ပါသည်။ အိပ်မက်လည်း ကိုပခုံးလေးပေါ် မှီရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ပါ သည်။ အခုတော့လည်း တစ်လောကလုံးက အချစ်ရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိကြောင့် လှပလွန်းနေပြန်သည်။

ပန်းရတု

13/3/09

1:30pm